

1 TAŞLAR
KRALLIĞI
ÜÇLEMESİ
Roman

Candara'nın Hediyesi

Jasper Cooper

erdem

Candara'nın Hediyesi

Jasper Cooper

Taşlar Krallığı'ndaki huzur dolu yaşam bir gece esrarengiz bir yabancı'nın krallığa girmesiyle yok olur. Yabancı kötülük peşindedir. Güçlerini kullanarak krallığı ele geçirmeyi ve sihirli Candara Taşlarını çalmayı planlamaktadır. Son derece acımasızdır ve müthiş bir büyü yapar. Ama hiç beklemediği bir anda iki cesur çocuk, Prenses Amalek ve Prens Seph'in direnişiyle karşılaşır. Prens ve Prenses, Kara Büyücü'nün planını bozmaya kararlıdırlar. Mücadele etmek için kendilerinden başka hiç kimsenin kalmadığını anlarlar...

"Romanın konusu heyecan verici, hikâye okuyucuyu şaşırtacak sürprizlerle dolu ve öyle heyecanlı bir yerde bitiyor ki ikinci kitabı okumak için sabırsızlanıyorsunuz."

The Guardian

Taşlar Krallığı Üçlemesi-1 CANDARA'NIN HEDİYESİ

ISBN: 978-605-349-767-7
Erdem Kültür Kitapları: 15

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Jasper Cooper

Çeviren
Türkan Çolak

Editör
Sevim Sarıçam

Kapak Tasarım
Altamira Adworks

İç Tasarım
Ayşe Adaş

© 2015, Sedir Yayınları A.Ş.

© 2015, Türkan Çolak

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Özgün Adı: The Kingdom of Gems-Candara's Gift

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

2. Baskı: İstanbul, 2016 (1.000 Adet)

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Sefaköy/İstanbul T: 0212 697 30 30

Matbaa Sertifika Numarası: 12058

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

Başakşehir 34490 İstanbul T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

TAŞLAR KRALLIĞI ÜÇLEMESİ - 1

Candara'nın Hediyesi

JASPER COOPER

Çeviren: Türkan Çolak
Resimler: Jasper Cooper

İÇİNDEKİLER

Giriş • 12

1. Bela • 15

2. Joog Kayboluyor • 35

3. Kurbağalar • 57

4. Büyü • 81

5. Aram ve Halo • 103

6. Esrarlı Bir Kar Yığını • 125

7. Ruddha'nın Merkezine
Giden Büyük Yarık • 133

8. Uzun Çizgili Atkı • 169

9. General • 195

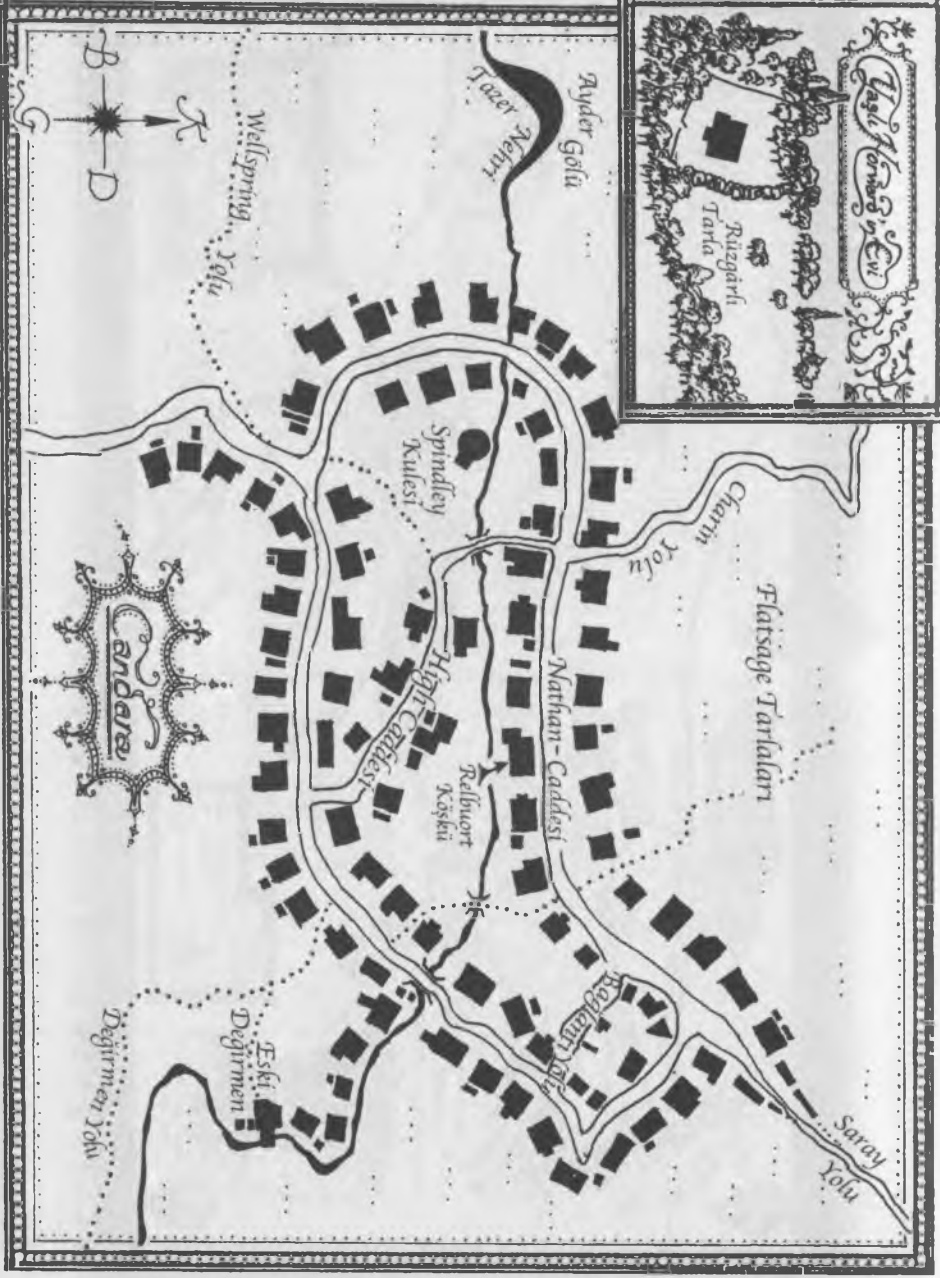
10. Hayalet • 221

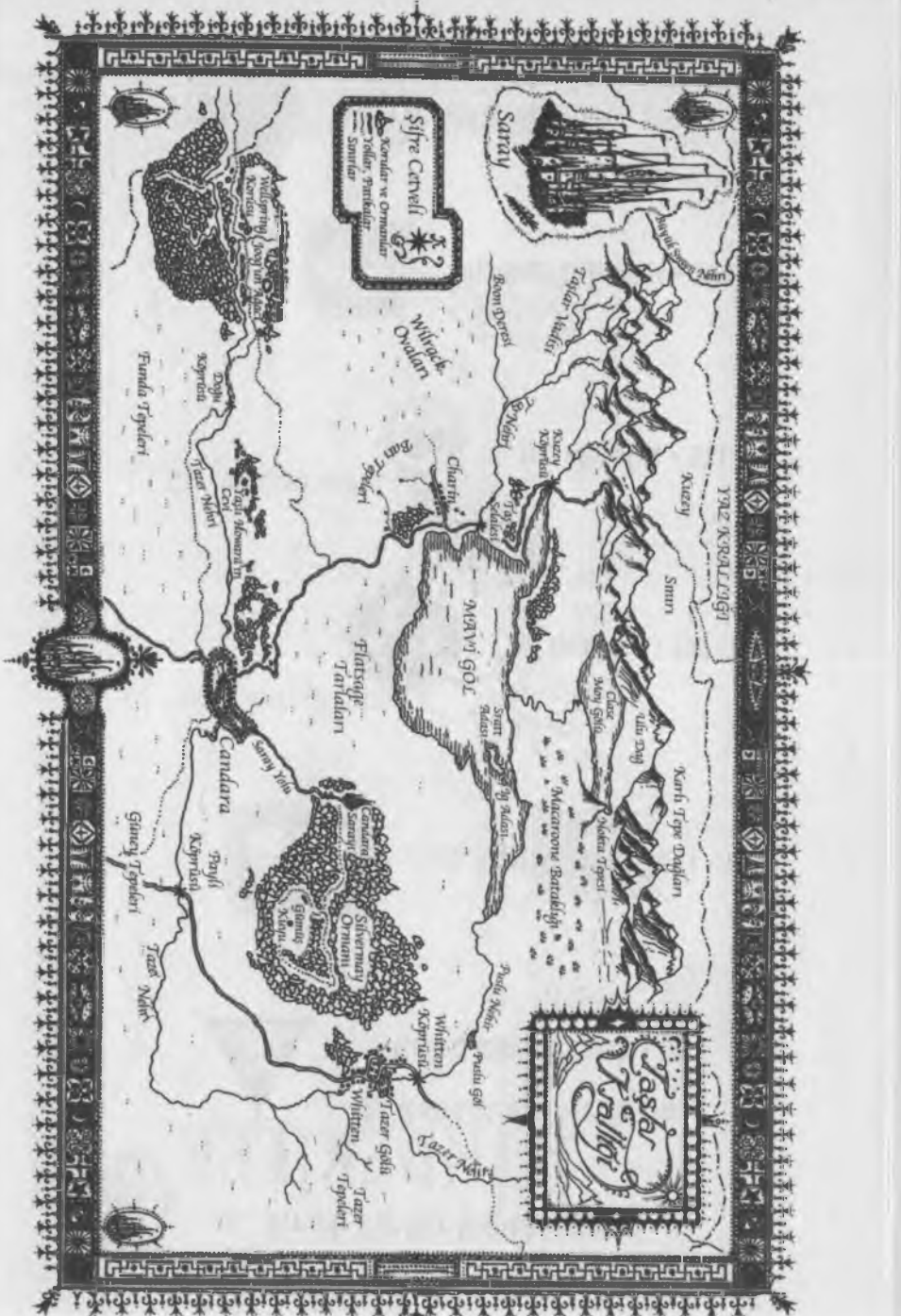

11. Buz Tabakası • 245

12. Tye Gölü'nde • 279

Sifre Cervell
Korlar v. Ormanlar
Yollar, Funtiklar
Sivertim

Wiltack Ovalan

Karb Trje Duglan

Sivertim Ovalan

Tazir Nahr

Fundu Trjydet

Platsiqe Tatalan

Narvi Gol

Marcoson Baradigh

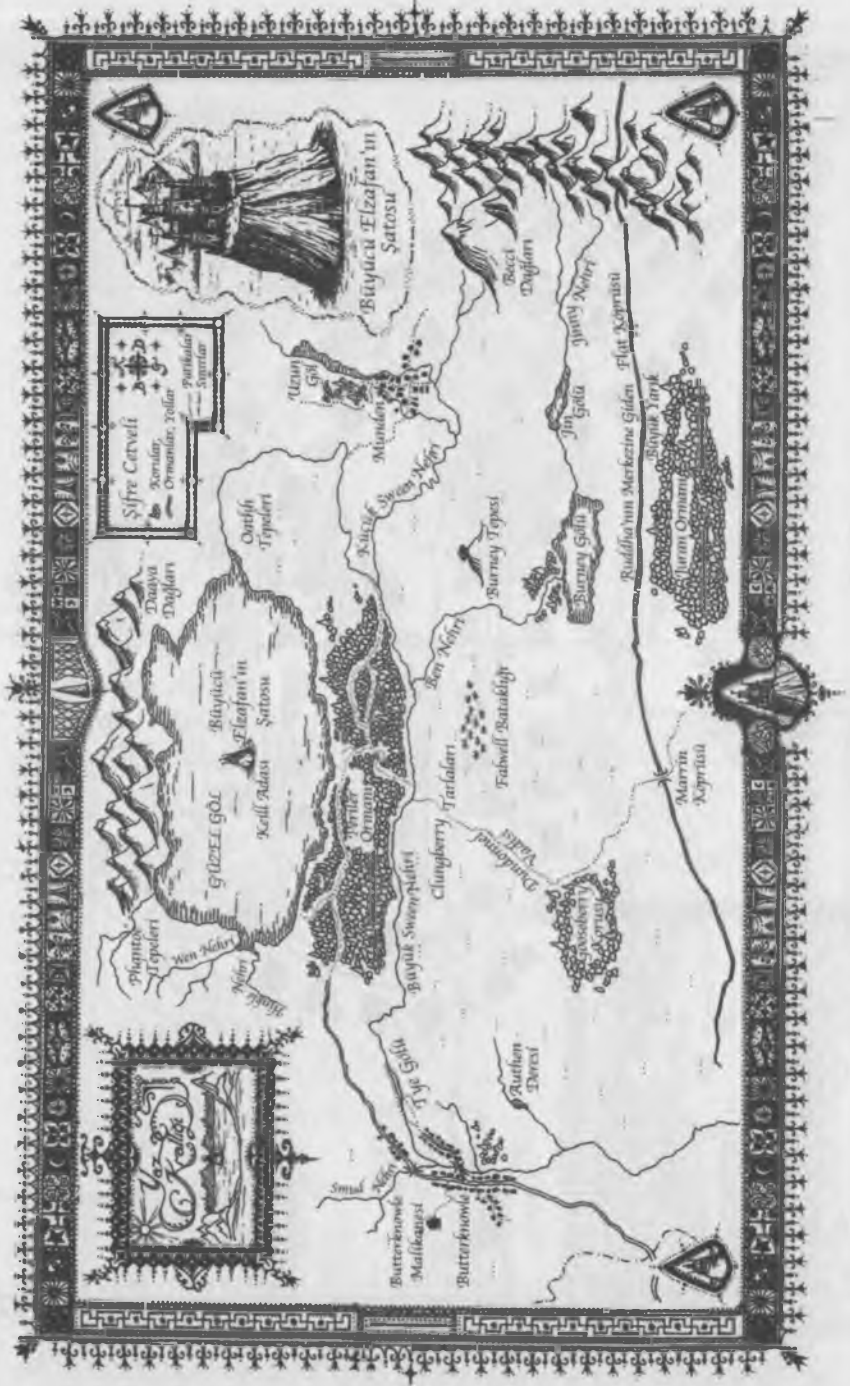
Yaz Xsallogi

Yaz Xsallogi

Yaz Xsallogi

Yaz Xsallogi

Sifre Cerveli
Kervan
Ormanlar, Zolan
partilano
Sarılar

Büyüce Elzafan in
Şatosu

Alzun Gol
Mansur
Şirvan Nohri

Onişli
Tıpeler

GÜZEL GOL
Büyüce Elzafan in
Şatosu
Kelli Adası
Pınar Ormanı

Büyüce Elzafan in
Şatosu
Clungberry Tıpaları
Dudmanlı

Butterknowe
Malkağaç
Butterknowe

Bacı
Dağları
Yunus Açırtı

Burney Topesi
Burney Gülü

Ben Nohri
Fubull Sarablığı

Marrin Açırtısı

Rudhan Dersel

Şirvan Nohri

Şirvan Nohri

Rudhan in Merkezine Giden
Fırat Açırtısı

Şirvan Ormanı
Şirvan Yarı

Şirvan Yarı

Şirvan Yarı

Şirvan Yarı

Bu kitap, Jeremy Pickles'a adanmıştır.

GİRİŞ

Candara'nın Hediyesi, Taşlar Krallığı adındaki üçlü eserin ilk kitabıdır. Bu kitapta anlatılan olaylar çoğunlukla iki krallıkta geçer: Taşlar Krallığı ve Yaz Krallığı. Üçlemenin bu ilk kitabında kısa bir süre içinde meydana gelen ancak geçmişle bağlantılı ve geleceği önemli ölçüde etkileyecek olağanüstü olaylar anlatılıyor.

Bu iki krallığın ve civardaki diğer krallıkların geçmişi içinden çıkılamayacak şekilde birbirine bağlıydı. Onları birbirine böyle kördüğüm gibi bağlayan şey yalnızca bir kum saatindeki kum taneciklerinin akışı misali ardı ardına yaşadıkları olaylar değildi. İyiliğin ve kötülüğün etkili güçlerinin ortaya koyduğu sonuçlarla da yakından ilişkiliydi bu durum.

Kitapta anlatılan olaylardan beş yüz yıl önce Meşhur Büyücü Candara, kuzeydeki Mardice Krallığı'nda yaşıyordu. Gugeol'un sebep olduğu korkunç tehlikenin her yeri sardığı sıkıntılı zamanlardı. Büyücü Candara, tehdit altındaki krallıklara yardım etme çabasıyla uzun bir yolculuğa çıktı. Düşmanı tamamen yenilgiye uğratması mümkün olmadıysa da büyük ölçüde başarılı oldu. Büyücü Candara'nın ölümünden yetmiş yıl sonra da Gugeol'un güçleri yeniden toplandı ve Karanlık Çağlar başladı. Bin Gece Mevsimi olarak da bilinen bu Karanlık Çağlarda, krallıkların çoğu neredeyse iki yüz elli yıl boyunca baskı altında kaldı.

Büyücü Candara, çıktığı uzun yolculuğunda uğrayıp

yardım ettiği krallıkların bazılarında sihirli hediyeler bağışladı. Sanseem Krallığı'nın Kralı ve Kraliçesi kendilerine üç sihirli taş hediye edildiği için çok şanslıydılar. Kendilerine bahşedilen hediyeyle dolayı öyle minnet doluydular ki başkentlerinin adını değiştirip meşhur büyücü Candara'nın adını verdiler. Kraliyet sarayları Candara Sarayı, krallıkları da Taşlar Krallığı oldu.

Taşların öyle bir koruma ve iyilik gücü vardı ki krallık, Karanlık Çağlar boyunca tamamen hür kaldı ve hiç zarar görmedi. Nihayet Gugeol'un düşman gücüne karşı konulup geri püskürtüldüğü ve Karanlık Çağların sona erdiği Büyük İşgal günlerinde bile Taşlar Krallığı sakinleri sıkıntı çekmediler. Aldıkları hediye sayesinde bu kötü günlerde huzur içinde yaşadılar.

Ne yazık ki yıllar geçtikçe Taşlar Krallığı'nda yaşayan insanlar ve diğer canlılar kendilerine bahşedilenlere şükretmeyi unuttular. Hatta aldıkları hediyeyle unutup onun iyi hikâyeleştirilmiş ancak gerçekle ilgisi olmayan eski bir efsaneden ibaret olduğuna inanmaya başladılar. Çevredeki krallıkların refahını umursamaz oldular. Gugeol, kuzeydeki komşuları Yaz Krallığı'na saldırmak için yeniden ortaya çıktığında bile yardım etme gereği duymadılar.

Taşlar Krallığı sakinleri huzurlu ve her şey hesaba katılırsa dürüstçe yaşıyorlardı. Birbirleri arasındaki iyi niyeti kaybetmediler ama rahatlık içinde olunca biraz kayıtsızlaşmış ve diğer krallıklarla ilişkilerini kesmişlerdi. Onları savunmasız hâle getiren şey bu kayıtsızlıkları mı, kaderin cilvesi mi, yoksa sadece talih miydi bilinmez ama tatlı huzurları birdenbire ellerinden alınacaktı. Bu nasıl mı oldu, okuyup öğreneceğiz!

1. Bölüm

Bela

1750/18

1750

Uzun boylu bir adam sert adımlarla ormana yaklaşıyordu. Hemen arkasında, metal bir zincire bağlı kocaman bir yaratık vardı. Adam, yaratığı yürütmek için elinde tuttuğu zincirin ucunu iki adımda bir sallıyordu. Kara bir pelerine bürünmüş olan bu adam ve peşinden sürüklediği yaratık ilerledikçe yakınlardaki bitkiler sararıp soluyor, yaprakları kuruyan çimenlerin üstüne düşüyordu. Bir gün önce capcanlı olan muhteşem çiçekler, sanki görünmez zehirli bir buhara maruz kalmış gibi boyunlarını büküyordu.

Yakınlarda, yıllanmış bir meşe ağacının yüksek dallarında Joog adında bir kar baykuşu tünemişti. Güçlü pençeleriyle bir dala tutunmuş, sallanan ağacın hışırdayan yaprakları arasında mışıl mışıl uyuyordu. Krallığın tepelerinde ve sert bir rüzgâr esiyor ve güzel beyaz tüylerini kabartıyordu ama bu gece onu bu bile uyandıramazdı.

Joog nöbet tutmaya niyetlenmişti. Krallığı korumakla görevli olduğu için gece boyunca daima gözünü dört açardı, ancak bu gece derin ve tatlı bir uykuya dalarak krallığı davetsiz misafirlere karşı korunmasız bırakmıştı.

Şiddetli rüzgâr ağaçların arasında uğulduyor, iniltiye

benzer sesler çıkarıyordu. Batıdan başlayarak, günün sonunda çekilen bir perde gibi krallığı boydan boya süpürmüştü ve şimdi de gecenin derinliğinde esmeye devam ediyor, bir inilti sesi tüm krallığı dolanıyordu. Olağandışı, tatsız ve istenmeyen bir şeyin gelişinin habercisi, tehlikeyi önceden haber veren bir şey gibiydi. Ancak, bu inleyen rüzgâra rağmen Joog deliksiz uyuyordu. Tıpkı Taşlar Krallığı'ndaki diğer bütün canlılar gibi. Gece hayvanları bile uykudaydı. Ne tuhaf! Oysa onlar gecenin karanlık saatlerinde genelde meşgul olurlardı.

Sonra seher vakti yaklaşırken hava dönme hareketlerinden yorulur gibi oldu ve sert rüzgâr, sonunda enerjisi tükenen yorgun bir vahşi hayvan gibi sakinledi. Ne var ki bu huzurlu bir dinginlik değildi. Sanki hava daha fazla hareket edemeyecek kadar ağırlaştı, kımıldayamayacak kadar yoğunlaştı ve korkunç ağırlığı ülkenin üstüne çöktü. Yeryüzüne işleyerek krallığı dolduran bu mutlak sessizlik, karamsar bir bekleyiş atmosferiydi. Tüm krallık ardından davetsiz ve istenmeyen bir şey getirecek sıkıntılı, kasvetli, gergin bir belirsizliğe bürünmüş gibiydi.

Joog hâlâ derin uykudaydı.

Derken, durgun havada önce uzaktan duyulan ama çok geçmeden yükselen bir hışırtı sesi derin sessizliği bozdu. Karanlık siluet, peşinden sürüklediği devasa yaratıkla birlikte ormanlık alana girdi ve yaprakların örttüğü yumuşacık toprağın üzerinde hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Joog, yaklaşmakta olan bu ayak seslerini duymadı. Aniden havayı dolduran garip, uğursuz ürpertiye hissetmedi. Aşağıdaki kara pelerinli adamın sınırı geçip krallığa girdiğini görmedi. Bela gelmişti.

Gece yerini gündüze devretmeye hazırlanırken ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu ama güneş henüz doğmamıştı. İri yaratığın heybetli bir timsahı andıran yönleri olsa da aslında o bir Komodo ejderiydi. Pürüzlü bir görünüme sahipti ve koyu yeşille kahverengi yumuşak pullarla kaplıydı. Bacakları kısaydı ve son derece güçlü görünüyordu. Her iki bacağına da keskin pençeli, beş parmaklı bir ayağı vardı. Gövdesi bir kas yığınıydı; arkasından, uca doğru sivrilmiş ve kuru yaprakları hışırdatan uzun bir kuyruk sürükleniyordu. Vahşi görünümlü uzun ve yassı kafası burun kısmında yuvarlaklaşıyordu. Yürürken vücudu adımlarının ritmine göre kıvrılıyordu. Yırtıcı ve tehlikeli olduğu her hâlden belliydi.

Adam ve arkasındaki ejder ilerledikçe havadaki bunalıcı ağırlık kendini daha beter hissettiriyordu. Normalde ormandaki bitki ve çiçeklerin çeşitli renklerini belirginleştiren sabahın ilk ışıklarının şimdi etkisi yoktu. Hiçbir şey gecenin koyu kurşuni renginden sıyrılamamıştı. Joog'un yaşlı meşe ağacını geçtiler ve arkalarında cansız bitki ve çalılıklardan bir patika bırakarak şehre yöneldiler. Ormanda öyle tuhaf bir sessizlik vardı ki adımlarının yaprak örtüsü üzerinde çıkardığı hışırtı ve metal tasmanın şingirtisi ağaçların arasında yankılanıyor, huzuru bozan bu adamın homurdanmaları uzaktan duyulabiliyordu... Fakat bütün canlılar uykuda olduğundan onları duyacak hiç kimse yoktu.

Uğursuz görünümlü ikili, ormandan ayrılan Wellspring Yolu adında bir patikayı takip etti. Patika, güneyde Tazer Nehri kıyısında son buluyordu ve nehrin üstündeki tahta Doğu Köprüsü'nde Komodo ejderinin geçebileceği kadar yer vardı. Karşı tarafa geçince patika tekrar doğuya doğru

kıvrılıyor ve nehir boyunca Candara kentine doğru devam ediyordu. Karşıdan Candara'yı görünce patikadan ayrıldılar ve küçük bir ağaç kümesine doğru yürüdüler. Şafak sökmek üzereydi artık.

Bela, ejderi metal tasmaından bir ağaca bağladı ve ejder kösele gibi pullu, devasa vücudunda yankılanan bir iniltiyle, dinlenmek için hemen yere çöktü. Ağzından, ısırıldığı her şeye mikrop bulaştırıp talihsiz kurbanı hızlı ve kesin bir ölüm getirecek bakteri dolu salya akıyordu. Bela da dinlenmek için yakındaki yosun kaplı bir kütüğe oturup etrafı inceledi. Gökyüzü biraz daha aydınlanınca ağaçların arasından baktı ve upuzun Spindley Kulesi'nin yükseldiği Candara şehrinin köşklerini ve evlerini gördü. Tüm şehri gören yüksek, sivri tepeli kulesiyle saray, daha ileride bir tepedeydi. Güneş ufukta belirdi. Önce yıldız şeklinde küçük bir noktayken parıldayan kıvılcık bir daireye dönüşüverdi. Şafak sökmüştü. Tam bu sırada Joog uyandı.

İri, altın sarısı gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Gece boyunca niçin uyuduğunu merak ediyordu. Güneş doğarken ılık orman havasını dolduran neşeli sabah korosu şimdi neredeydi? Ortalık neden bu kadar sessizdi? O uyurken neler olmuştu? Diğer gece hayvanları da uyumuşlar mıydı? Nöbet tutan kimse olmamış mıydı? Joog havada alışılmadık bir serinlik hissetti. Ardından aklına gelen şeyle hissettiği şok dalgası bütün vücudunu sarstı: Belki de krallığa bir bela girmişti. Böyle bir şey olduysa bunu Kral'a bildirmeliydi.

Güçlü kanatlarını açtı -krallıktaki tüm kuşlar arasında en büyük kanatlara sahipti- ve bir sıçramayla dalından ayrıldı. Önce evi gibi benimsediği meşe ağacının dalları arasından

süzüldü sonra da hız kazanmak için kanatlarını çırpmaya başladı. Şimdi yumuşacık tüylerinin arasından usulca geçip giden havayı hissediyordu. Ah, Joog uçmaya bayılıyordu! O, bir kar baykuşuydu ve her gün ormandaki göletlerden birinde yıkanarak beyaz, kahverengi benekli tüylerini tertemiz tutmaya özen gösteriyordu. Ama şimdi, ağaçların üstünden uçarken tüylerine yansıyan sabah güneşinin pembesi onlara farklı bir renk veriyordu.

Joog, krallığın en bilge ve en uyanık baykuşuydu. Özel gözlem yetenekleri ve güvenilir olmalarından dolayı seçilmiş olan elit bir baykuş grubunun başındaydı. Geceleyin krallığa birinin ya da bir şeyin girdiğini fark ettiklerinde bunu Kral'a bildirmek onların göreviydi. Çünkü zaman zaman, kafası şeytani düşüncelerle dolu olan bir çeşit bela ülkeye girmeye çalışırdı. Bu cesur ve güvenilir baykuşlar Taşlar Krallığı'nın muhafızlarıydılar ve her bir baykuş sınırın bir yerini koruyordu. Joog bu ormanda, sınırın zikzak oluşturduğu Wellspring Korusu'nda görevliydi ve meşe ağacının tepesindeki gözetleme yerinden dört bir yanın birkaç mil ötesini görebiliyordu. Geçmişte Joog yabancıların hepsini fark edip Kral'a bildirmiş ve bu sayede konuk olarak gelenler güzelce ağırlanmış, huzuru kaçırmaya gelenlerin de icabına bakılmıştı.

Joog, Tazer Nehri'nin üzerinden uçabildiği kadar hızlı uçuyordu. Durumun gerçekten çok ciddi olabileceğini bildiği için acele ediyordu. Aslında bunun farkında olmak açık kanatlarına güç katmış gibiydi ve Joog daha önce hiç uçmadığı kadar hızlı uçuyor olmasına rağmen, gözünü aşağılardan hiç ayırmıyor, davetsiz bir misafir arıyordu. Kral'a durumu bildirmeden önce bir şey fark edebilir miyim diye şehrin üs-

tünde şöyle bir tur atıp etrafı gözden geçirmeye karar verdi. O sırada hâlâ kütüğün üzerinde oturmakta olan Kara Bela'nın üstünden uçuğunu fark etmedi. Joog'un gözleri çok keskindi ama yabancıнын üstündeki yemyeşil yaprakların ve dalların oluşturduğu yığın onu Joog'un gözlerinden bile gizliyordu.

Belli ki bu Bela bir büyücü falandı. Uzun, sivri uçlu şapkasından ve solunda arma olan kara pelerinininden öyle olduğu anlaşılıyordu. Gerçek bir büyücünün pelerini ve başlığı genelde parlak yıldızlarla kaplı olurdu ama bu büyücü farklıydı.

Başlığında ve pelerininde yıldızlar vardı ama bu yıldızlar siyah, pelerininin siyahından daha siyah, hayal edilebilecek en siyahtan bile daha siyahtı. O kadar siyahlardı ki delik gibi görünüyordardı. Arması altın sarısı ve siyah işlemeliydi. Bu da garipti; ışığı, bilgeliği ve mutluluğu temsil edeceği yerde, iç karartıcı sembolleri olan siyah ve korkutucu bir armaydı. Üstünde bir kuzgun, bir kuru kafa, bir pusula ve bir de gece içinde bir hilal vardı.

Kara Büyücü Bela biraz dinleniyor ve çantasından çıkarıp yanındaki solgun çimenlerin üzerine hazırladığı yiyeceklerden yiyordu. Tasmaından bir ağaca bağlanmış olan Komodo ejderi yerde boylu boyunca yatıyordu. Uzun yolculuktan sonra dinlenirken yarı uyur bir hâldeydi. Seher vaktinde hava ılık olmasına rağmen, Bela'nın varlığı etrafı soğuttuğu için nefesleri ayaz bir kış günündeki gibi görülebiliyordu. Onun yakınındaki her şey rengini kaybetmişti ve siyah-beyaz bir fotoğraf gibi yalnızca grinin tonları göze çarpıyordu.

Bela, bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan da plan kuruyordu. Kafasındaki planı tasarlarken dişlerini sıkı, yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapadı. Saçıyla sakalı siyah ve uzundu, hortlak gibi bembeyaz, sıska yüzüyle garip bir tezat oluşturuyordu. Kütüğün üstünde dinlenirken kendi kendine mırıldanıyor, planlarına kafa patlatırken köşeli yüzünü çarpıttıyordu. Bir süre sonra planları netleşince sıkıntıdan kurtulup rahatladığı yüzündeki ifadeden de belli oldu. Kıkır kıkır güldü ve sevinçle gözlerini iri iri açtı; gözleri kömür kadar karaydı. Önemli bir karar vermiş gibi ağır ağır başını salladı.

Ejdere doğru dönerek, kışın donan bir gölden daha soğuk bir ses tonuyla, "Evet Horrik." dedi. "Bu krallığı temelinden sarsacak bir plan düşünüyorum. Böylece buranın kralı ben olacağım."

Horrik kımıldandı, kocaman kafasını kaldırıp baktı. Han gibi ağzını açtı ve sayısı yaklaşık altmış kadar olan iki sıra keskin dişini göstere göstere konuştu. Ağzından sarkan uzun, sarı, çatal dilinden zehirli salya akıyordu. Onun iri gözleri de siyahtı ve sesi boğuk, aheste bir gümbürtü hâlinde duyuldu. "Burayı biz mi yöneteceğiz efendim?"

“Ben yöneteceğim burayı.” diye tısladı büyücü. Kelimeler ağzından bir an havada asılı kalan sonra dağılan nefes bulutları şeklinde çıktı. “O üç kıymetli taşı bir elime geçireyim hele... Bunu başaracağım ama önce... Neyse... Burada yaşayan halkın hakkından gelmek çok basit bir mesele. Ve...”

Büyücü konuşmayı kesti, bir şey dikkatini dağıtmıştı. Yakındaki bir ağacın altından onu izlemekte olan siyah, melez bir köpek fırlayıp ona doğru koştu. Keçeleşmiş, kirli tüylerinin ve kendisine eşlik eden keskin pis kokunun yaşam biçimini ele verdiği bu genç köpek, Jamaar'dı. Jamaar karnını çöpten bulduğu yiyeceklerle doyuruyor ve geceleri ormanda yatıyordu. Zaman zaman krallıktan biri onu evine alıp kalacak yer verirdi ama Jamaar gittiği yerde barınmayı başaramaz ve ele avuca sığmaz bir köpek olduğu için gözden düşmüş olarak kapı dışarı edilirdi. Bir sokak köpeği olması şansızlığından değil, kendi davranışları yüzündendi.

Jamaar, Kara Büyücü'ye yaklaştıkça etrafındaki ürpertici havayı hissetti. Soğuk havadaki soluğunu görebiliyordu. Sonra çevredeki her şeyin cansız ve renksiz olduğunu da fark etti ama o kadar açtı ki tehlike işaretlerini görmezden geldi. Bir adım daha attı ve çenesini hızlıca açıp kapamasıyla birlikte çantayı kaptı ve dönüp kaçtı. Büyücü ona şaşkın şaşkın baktı ve birdenbire çok hızlı bir hamle yaparak çantanın sapını yakalamayı başardı. Horrik kısa bacaklarının üstünde ayaklanıp köpeğe doğru adım attı. Öne doğru yeltenince zincirden tasmağı gerilip pullu boynunu sıktı ve başını daha fazla uzatmasını engelledi. Kara Büyücü'yle köpek birbirlerine bakıyorlardı, o anda halat çekme yarışındaki yarışmacılardan farklı görünmüyorlardı. Büyücünün kara gözlerindeki buz

gibi soğuk bakışları görünce ve hâlâ tasmaını çekiştirmeye devam eden Horrik'in öfkeli homurtusunu duyunca Jamaar'ı bir korku sardı. Hırladı ve var gücüyle çantaya asıldı ama büyücü güçlüydü... Çok güçlüydü.

Büyücü, Jamaar'ın ön patilerini çimenlerin üzerinde kaydırarak onu yerde sürüklerken, "Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdı hiddetle. Zavallı köpek yeterince yaklaşıncı Kara Büyücü ona bir tekme savurdu. Jamaar kenara sıçradı ve ağır siyah çizme kulağının yanından vınlıyarak geçti. Ama o çantayı bırakmadı, daha da sert asıldı. Çok açtı ve çantadan kokusunu aldığı yiyeceğe şimdi bu kadar yaklaşmışken meydan okurcasına yapıştı. Ama büyücü beklediğinden de güçlüydü.

"Defol git, seni pis kokulu yaratık!" diye parladı büyücü. Jamaar'ı kendine doğru sürükledi ve çantanın sapını yukarı doğru çekerek köpeğin ön ayaklarını yerden kaldırdı. Köpeğin hâlâ vazgeçmediğini görünce kaşlarını çattı ve bacağına tekrar kafasına doğru salladı. Bu seferki tekme Jamaar'ın burnuna geldi ve onu acıyla kesik kesik havlattı. Köpek çantayı bıraktı, inleyerek ve yere doğru sinerek yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

"Kaybol, seni çirkin kırma!" diye bağırdı Kara Büyücü. Ama sonra yüzündeki ifade birden değişiverdi; öfkeyle çatılmış kaşları düzeldi, ince dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. Sesi yumuşadı. "Bekle bir dakika! Genç ve güçlü bir köpeksin, işime yarayabilirsin. Nerede yaşıyorsun?" Sonra Horrik'e döndü. "Sakin ol." dedi ve ardından parmağıyla işaret ederek, "Otur!" diye bağırdı. Horrik sakinleşti ve yavaş yavaş çökerek tekrar yere yattı.

Jamaar inlemeyi kesip hiç kıpırdamadan öylece durdu.

Bu yabancıyla ejderin korkusundan donakaldı. Yere sinme pozisyonunu bozmadan dinlemek için başını çevirdi.

“Nerede yaşıyorsun sen?” diye sordu büyücü tekrar. Sesi kurnazlık ve hilekârlıkla tıslıyordu.

“Nerede olursa.” diye cevap verdi Jamaar ürkekçe. “Bir evim yok. Krallıkta dolanıp duruyorum.”

“Bu dünyada bir üst sınıfa yükselmek ister misin?” Kara Büyücü Bela tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bu kara gözlü yabancıdan hâlâ ödü kopan Jamaar, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu iniltiyle.

“Yani...” diye söze başladı büyücü. “Daha iyi şartlarda yaşamaktan bahsediyorum. Belli ki açsın. Zayıfsın. Sana yardım edebilirim. Ama karşılığında senin de bana yardım etmen gerek. Bunu bir düşün... Yiyecek...”

Jamaar midesinde açlığın sancısını hissetti ve dudaklarını yaladı. “Yiyecek... İhtiyacın olan şey bu, öyle değil mi? Tamam... Sorun değil, sana bol bol yemek verebilirim.”

Şimdi ikisi de hareket etmeden duruyordu. Çanta, ikisinin arasında, çimenlerin üstündeydi. Birbirlerine bakakalmışlardı. Horrik de boylu boyunca yattığı yerden onları dinliyordu.

“İlgilenir misin?” dedi büyücü.

“Ben... Sanırım evet.” diye karşılık verdi Jamaar çekine rek. Şimdi merakla kulaklarını dikmişti. “Peki, senin için ne yapmam gerekiyor?”

“Bak, seninle bir anlaşma yapabiliriz.” dedi büyücü sakince. “Gel buraya.” Jamaar dikkatli bir şekilde yaklaştı ve büyücü elini uzatınca Jamaar gözlerini kırıştırtarak ve yeniden darbe alabileceğini düşünerek, geri çekildi. Büyücü yavaşça uzanıp köpeğin başını usul usul okşadı. “Sen benim itaatkâr

ve sadık köpeğim olacaksın, ben de senin sahibin olacağım ve sana çok iyi bakacağım. Anlaştık mı?”

“Şey, olabilir.” diye yanıt verdi Jamaar. Burnuna tekmeyi yedikten sonra hâlâ korkuyordu ama yemek teklifi aklını çelmiş gibiydi. “Tamam... Neden olmasın?” diye homurdandı. “Anlaştık o zaman, bir deneyeyim... Ama önce yemeği görmek istiyorum.”

“Güzel, o zaman benimle gel.” dedi Kara Büyücü Bela. Horrik’in tasmağını ağaçtan çözdü ve ucunu çekeleyerek ejderi ayakları üzerinde doğrulttu. “Hadi gel bakalım köpek.” diye seslendi Jamaar’a omzunun üstünden.

Jamaar başıyla Horrik’i gösterdi. “O ne olacak?” dedi. “O şey beni yemeye çalışır.”

“Hayır.” diye karşılık verdi Kara Büyücü. “O, ben ne dersem onu yapar.” Horrik’e döndü ve ağzından tükürükler saçarak, “Öyle değil mi?” diye sordu ters ters.

Horrik’in çatallı dili ağzına girip çıkarken verdiği cevap güç bela duyuldu. “Çok kötü kokuyor.”

“Şu konuşana da bakın hele.” diye alay etti Kara Büyücü. “Hayatımda gördüğüm en pis kokan hayvan.” Dudaklarında hain bir gülümsemeyle Horrik’e baktı. Sonra aniden hızlı bir hareketle zincirini çekti ve sinirli bir şekilde bağırdı. “Ben ne dersem onu yaparsın, öyle değil mi?”

Ejder, nefret dolu bakışlarını Jamaar’ın üzerinden hiç çekmeden, “Elbette, efendim.” diye homurdandı.

“Demedim mi!” dedi büyücü, her şey hallolmuş gibi. “Öyleyse daha iyi bir hayat için düş peşime.” Çantayı omzuna astı ve yanında, Jamaar’a onu gırtlayacakmış gibi bakan tasmalı Horrik’le birlikte ağaçların arasından ilerledi. Bu genç, sıska

köpeğe, sahibinin ilgisini çeken bu düzenbaza karşı duyduğu kıskançlığın ve nefret duygusunun kendisini yiyip bitirdiğini hissediyordu. O, sahibinin gözdesi ve yardımcısıydı, rekabet istemiyordu, özellikle de böyle genç bir hayvan yüzünden.

Jamaar önce tereddüt etti fakat sonra kararını verdi. Hızlıca yeni sahibinin peşinden koştu, Horrik'i geçti ve Kara Büyücü Bela'nın yanından yürüdü. Cılız bacaklarına yeni bir canlılık gelmiş gibiydi, çaresizce istediği güzel yemeğin birazdan tadını çıkaracağını ve açlıktan guruldayan midesini susturacağını düşündükçe ayakları kendiliğinden sekiyordu sanki. Adamın peşinden yürürken giderek kendini daha iyi hissediyordu. Evet, istediğini bulmuştu sonunda: Sadakat göstereceği ve kollayacağı bir sahip. Ondan hâlâ korktuğu hâlde yeni sahibinin özel bir gücü olduğunu da hissediyordu. Ürkütücü bulduğu ama aynı zamanda da ilgisini çeken bir kişilik. Ayrıca kötü niyetli ejderin önüne geçmiş olmaktan da son derece memnundu. Ejderin kendisinden hiç hoşlanmadığının farkındaydı ama ondan daha yüksek bir konum edinmişti bile. Ejder arkadan, üstelik de boynunda tasmayla yürürken o, sahibinin yanından gidiyordu. Bunu düşününce Horrik'i kıskançlıktan delirten kibirli bir havayla burnunu hafifçe yukarı kaldırdı.

Kara Büyücü Bela şimdi onu Candara'ya götürecektir olan patıkaya dönüyordu. Siyah büyücü pelerininin etekleri arkasından dalgalanıyordu. Başı önünde yürüyor, yürürken yere bakıyordu. Nefes alıp verdikçe ağzından dumanlar çıkıyordu. Kafasında giderek netleşen planıyla ilgili düşüncelere dalmıştı. Attığı her adımda dondurucu havasını da beraberinde götürüyor, çevresini boğucu bir ağırlıkla dolduruyordu. Yanın-

dan geçtiği çiçekler boyunlarını büküyor, soluyordu. Başını kaldırıp bakınca şehrin üstünde daireler çizerek uçan Joog'u gördü. Baykuş, sanki bir şey arıyormuş gibi altındaki evleri ve sokakları gözden geçiriyordu.

Kara Büyücü duraksadı ve olduğu yerde hiç hareket etmeden durdu. Yanındaki Jamaar ve arkasından gelen Horrik de onun yaptığını yaptılar. Joog'un gökyüzünde bir tur daha dönüşünü ve ardından da saraya yönelişini hep birlikte izlerken büyücü çömeldi. Baykuşun hızlı uçuşunu kara gözlerini kısarak izledi. Horrik başını büyücüye doğru çevirdi.

"Bizi mi arıyordu, efendim?" diye sordu.

"Sanırım öyle." diye karşılık verdi büyücü. "Ama bizi görmedi. Şu kule ne için köpek?"

"İnsanlar çıkar." dedi Jamaar. "Hayvanlar da. Kuşlar üstüne konar."

"Tamam da ne için kullanılıyor?"

"Gözetleme yeri gibi görünüyor." diye cevapladı Jamaar. "İçinde... Spindley Kulesi'nin içinde bir adam yaşıyor. Herkesin girip çıkmasına izin veriyor."

Büyücü şehre bakmayı bırakıp başını başka tarafa çevirdi. "Bu kule daha sonra işe yarayabilir ama şimdi şehre girmeyeceğiz. Gerek yok. Zamanı geldiğinde... Doğru zamanda... İşte o zaman harekete geçeceğiz. Düşünmem lazım."

"O baykuş..." diye başladı Jamaar. "O baykuş bazen kuleye konuyor ve şehri gözlüyor. Bilirsin işte, Kral'a çalışıyor."

"Kral şu sarayda mı yaşıyor?"

"Evet." diyerek başını salladı Jamaar.

Büyücü gülümsedi. "Onu bir sürpriz bekliyor."

Ayağa kalktı, Horrik'i kımıldatmak için zinciri kuvvetle

çaktı ve hemen arkasından sessizce gelen Jamaar'la birlikte patikadan geri döndü.

Şehrin binalarının üstünde uçan Joog, pembe gün doğumunun karşısında hayal meyal görünen saraya doğru yükselirken taptaze sabah havasının tadını çıkarıyordu. Gökyüzünde bulunduğu yükseklikten, krallığın, önünde rengârenk bir harita gibi serildiğini görebiliyordu. Kare kare parsellenmiş tarlalarıyla Flatsage Tarlalarının karşısında durgun sularında güneşin kızılığının olduğu gibi yansıdığı Mavi Göl; gölün arkasında, uzakta tüm heybetiyle dimdik duran Karlı Tepe Dağları... Candara Sarayı'nın kendisi de çok güzel görünüyordu. Yükselen güneşin parlak ışınları karşısında esrarlı bir görüntüsü vardı ve Silvermay Ormanı'nın eteklerinde muhteşem duruyordu.

Joog en zor durumlarda bile hep mutluymuştu. Sanki mutluluktan yaratılmıştı, mutlu olmak onun doğasında vardı ve mutlu olmaması düşünülemezdi. Uçarken bazen neşeyle öterdi. Uçmak çok keyifliydi ve Joog bugün de öyle hissediyordu. Bugün kendisini şaşırtan hızlara ulaşmıştı ve saraya yaklaştıkça havada süzölmeye başladı sonra da hızını azaltmak için açılmış kanatlarını yana eğdi. Diğer baykuşların, yani muhafızların çoğu da saraya doğru ilerliyordu ve Joog'u görünce yanına uçtular. Türleri ve büyüklükleri birbirinden farklı yaklaşık otuz çeşit baykuş vardı: Peçeli baykuşlar, iri gözlü isli baykuşlar, büyük gri baykuşlar, benekli kır baykuş-

ları, başka bir kar baykuşu ve hatta küçük bir cin baykuşu. Sabah havasında neşeye uçarak her taraftan zarifçe süzülüyor, sadık bir şekilde liderlerine yönelirken yumuşak tüylerinden hiç ses çıkmıyordu.

Joog yukarı bakınca Kral ve Kraliçe'nin yatak odasının penceresinin her zamanki gibi açık olduğunu gördü. Tam bir incelikle pencerenin altın çerçevesine kondu ve dönüp binada uygun buldukları pervazlara konan öteki baykuşları izledi.

Joog, üstünde ve altında tünemiş olan gruba bakarak, "Sizler doğru olanı yaptınız." diye söze başladı. "Hımmm... Kesinlikle doğru olanı yaptınız... Uçup buraya gelmekle demek istiyorum. Peki, gece boyunca neler oldu, anlatın bakalım?"

Sarımsı kahverengi iri bir baykuş, "Ben uyudum!" dedi. Diğerleri de söz birliği yapmış gibi başlarını salladılar. Diğer bazılarından "Ben de uyudum!" sesleri yükseldi.

"Bütün gece mi?" diye sordu Joog.

"Eveet!" dedi baykuşlar koro hâlinde.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de uyudum. Dün gece çok çok garip bir şey oldu. Böyle bir şeyin olması için büyü yapılmış olması gerekir. Bence en iyisi..." Joog duraksadı, dik-katlice düşünüyordu. "Şimdilik yerlerinize dönün ve olağan dışı her şey için sürekli gözetleyin. Etraftakilere sorup bir şeyler bilen var mı öğrenin. Bu konuya açıklık getirebilecek her türlü bilgiyi hemen bana ya da Kral'a bildirin. Bunun dışında her günkü işlerinize devam edin. Size ihtiyacım olursa haber veririm. Tamam mı?"

Baykuşlar ötüşerek, aldıkları emri yerine getirmeyi kabul ettiklerini bildirdiler. Kanatlarını açtılar ve sessiz bir telaş içinde tüylerini titreterek farklı yönlere uçtular.

Joog pencerenin pervazından havalandı, havada dönüp diğer baykuşların gidişini izledi sonra kanatlarını iki yanında toplayarak açık pencereden içeri süzüldü. Yatağın kenarına konarken fazla hassas davranmadı ve Kral sıçrayarak uyandı. Masmavi gözleri hâlâ yarı kapalı hâlde yatağa oturdu. Seyrelen saçları dağınık ama uzundu, ağarmış bukleleri ensesinden aşağıya dökülüyordu. Yüzü, krallığını adalet ve haysiyetle yöneten duyarlı bir adamın karakterini yansıtıyordu.

"Ahh!" deyiverdi paniğe kapılan Kral. "Kim var orada?"

"Benim." dedi Joog sakince.

Biraz daha kendine gelmeye başlayan Kral, "Sen de kim-sin?" dedi.

"Benim, Joog! Benim, Majesteleri."

"O, Joog!" dedi Kral sevgiyle. Joog'un ani gelişi onu o kadar şaşırtmıştı ki ne diyeceğini bilemedi. "Şey..." Yastığını arkasına koyarak yatakta doğruldu. Şaşkın görünüyordu. "Joog, nedir seni buraya getiren? Saat kaç?" diye sordu Kral. Artık gözleri tamamen açılmış ve sabah ışığına alışmaya başlamıştı.

"Şafak yeni söktü. Majesteleri, sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu oldukça acil... Çok acil." Joog, Krallığı'nın hâlâ uyumakta olduğunu görünce sesini alçalttı ve neredeyse fısıldayarak devam etti. "Yani, çok garip bir şeyler oluyor ve ben henüz neler olduğunu anladığımı söyleyemem. Krallığa bir Bela'nın girmiş olabileceğinden korkuyorum! Bunu bir şekilde çevrede hissediyorum. Krallıktaki herkes gece boyunca uyumuş! Buna tüm muhafızlar da dâhil! Siz hep şafak vaktinden önce uyanırsınız... Ve ben de uyudum ki bu daha önce hiç olmamıştı. Asla olmamıştı! Bunun anlamı ne olabilir, Majesteleri? Bir tür büyü olmalı."

Artık tamamen uyanık olan Kral, “Anlattıkların kesinlikle çok garip Joog.” dedi. “Buraya gelirken bir şey gördün mü?” Joog’a duyduğu derin sevgi sesinden anlaşılıyordu. Kral’a bakarken Joog’un bal rengi gözlerine de bir ışıltı geldi.

“Şey, ortalık çok sessizdi... Sanırım herkes uyuyordu ve ben hiç kimseyi görmedim. Gelirken etrafa bakındım ama hayır... Kimseyi görmedim. Ben... Şey... Bir şeyler kaçırmış olabilirim. Öyle ya, buraya huzur bozmaya gelen bir Bela gizlenebilir... Bu çok kolay. Belki de daha dikkatli bakmalıydım ama bir an önce buraya gelip olanları size anlatmamın daha iyi olacağını düşündüm. Bir Bela gelmiş olabilir mi?”

Joog bunu düşünürken pencereden dışarı baktı. Aydınlanan havada gözleri daha çok parlıyordu.

Kral, dostuna gülümsedi. “Bence gidip tekrar baksan iyi olur. Tamam mı?”

“Evet, tabii.” diye karşılık verdi Joog sevinçle.

Kral kollarından destek alarak vücudunu dikleştirdi. “Bak sana ne diyeceğim. Döndüğünde kahvaltı sofran hazır olacak. En sevdiğin tahıllara ne dersin Joog?”

“Bu harika olurdu!” dedi Joog, kendi türüne has bir ötüşle. “Önce Spindley Kulesi’nden etrafa iyice bakacağım sonra da bölgede keşfe çıkacağım.”

Joog, yanından ayrılmaya hazırlanırken kral ona, “Dikkatli ol!” diye seslendi. Joog heybetli kanatlarını açıp yatağın ucundan havalandı ve açık pencereye doğru uçtu.

Joog dışarı süzülürken kral da onu izledi. Ayağa kalkıp altın çerçevesi pencereye doğru yürüdü. Krallığın başkenti Candara kesinlikle sessizdi ve kral aşağıda uzanan şehre sevgi dolu gözlerle uzun uzun baktı. Bu yükseklikten ve mesafeden

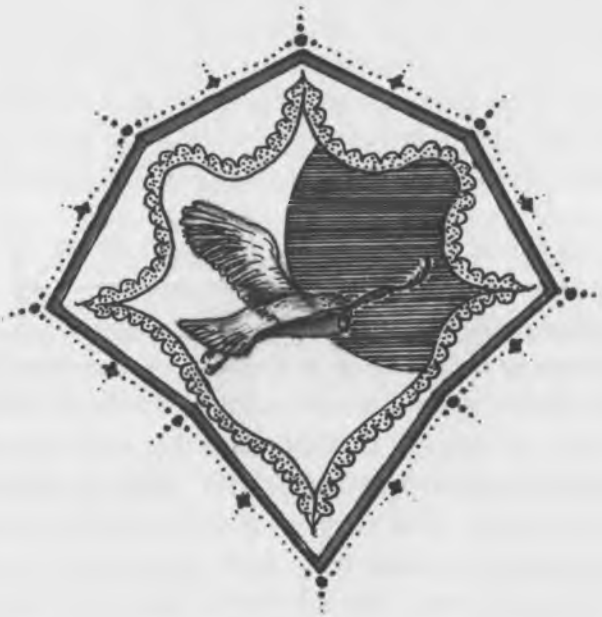
bakınca şehir, puslu sabahta mat görünen rengârenk evleri ve köşkleriyle oyuncak bir kasabaya benziyordu. Şehir, Güney Tepelerinin eteğine sığınmış tek boynuzlu bir at şeklinde kurulmuştu ve ortasından Tazer Nehri geçiyordu. En yüksek yapı Spindley Kulesi'ydi ve arkasındaki tepelerin sisli fonunda hemen göze çarpıyordu.

Kral, başını çevirip doğuya, Silvermay Ormanı'na ve Whitten'e doğru baktı. Tekrar dönünce puslu havada Candara'nın evlerinin üstünde zarafetle süzülen Joog'u gördü ve uzaktan ne kadar küçük ve savunmasız göründüğünü düşündü. Ansızın içini derin bir endişe kapladı ve Joog'un sağ salim dönmesi için dua etti. Artık uzakta sadece küçük bir nokta gibi görünen baykuşun Spindley Kulesi'nin tepesine konmasını izledi.

Sıcacık yatakta hâlâ uykular diyarında olan Kraliçe'ye sevgiyle baktı ve onu uyandırmaya karar verdi.

2. Bölüm

Joog Kayboluyor

1. 10/10/10

1000 10/10/10

Kral ve ailesi kahvaltılarını her zaman çıkma kulelerden birinin en üstündeki Yuvarlak Salon'da yapıyorlardı. Salonun tamamı altın çerçevesi, kavisli pencerelerle çevriliydi ve kulenin sivri tepesindeki bir pencere geceleyin yıldızları seyretmek için idealdi. Odanın ortasında meşe ağacından yapılmış yuvarlak bir masa vardı, kocaman ve ağırdı. Etrafında aile fertlerinin de bir düzine misafirin de oturabileceği kadar yer vardı. Masa kahvaltı için özenle hazırlanmıştı. Açık mavi masa örtüsünün üzerinde Joog'un en sevdiği kahvaltılık tahıl gevreğinden bir kâse, kâsenin arkasında da güzelce düzleştirilip verniklenmiş bir meşe ağacı dalı duruyordu. Bu sabah ortam her zamanki gibi neşeliydi ama bir belirsizlik hissi de vardı. Kral pencereden şehre doğru baktı. Gümüş beyazı saçlarını taramayı unutmuştu ve saç son derece dağınık görünüyordu.

“Nerede kaldı?” dedi endişeyle. “Joog nerede kaldı? Şimdiye kadar dönmesi gerekirdi... Umarım başına bir şey gelmemiştir. Belki de onu hiç göndermemeliydim.”

Kraliçe, güven veren bir sesle, “Etrafı iyice bir kolaçan ediyordur bence.” dedi ve sakin görünmeye çalıştı. Kocasının saçlarına bakıyor ve onun bu hâline gülüyordu. Kahverengi gözlerinden kocasını ne kadar çok sevdiği belli oluyordu. “İşinde ne kadar titiz olduğunu biliyorsun.”

“Evet, hem akıllı da.” diye atıldı Prenses Amalek heyecanla. Ama düşünceli yüzü Joog için duyduğu endişeyi ele veriyordu. Prenses Amalek daha birkaç hafta önce on üç yaşına girmişti. “Joog işleri her zaman düzgün yapıyormuş gibi görünüyor...” Gözlerini annesinden kaçırıp pencereden dışarı bakarken ve şehri endişeli bakışlarla tararken sesi canlılığını yitirdi. Yavaşça başını salladı, yanağına gelen uzun, dalgalı, sarı saçını geriye atarken huzursuz görünüyordu.

Prens Seph masadan kalkıp pencerenin önündeki kız kardeşinin yanına gitti. “Hiçbir işaret yok mu?” diye sordu.

“Yok!” diye cevap verdi kız kardeşi.

Kraliçe masaya oturdu. “Hadi, ikiniz de gelip kahvaltınızı edin.” dedi tatlılıkla. “Pencereden bakmanın hiçbir faydası yok.”

Seph, iri mavi gözleriyle annesine baktı. Kraliçe, eliyle hafifçe dokunarak Kral'ın saçını düzeltmeye çalışıyordu ama beceremiyordu.

“Ben aç değilim.” dedi Seph.

“Ben de.” diye ekledi Amalek. “Kusura bakmayın ama Joog ortalarda yokken...”

“Ah! Sorun değil.” dedi Kraliçe. “Kahvaltı bekleyebilir.”

Seph on iki yaşındaydı ve doğuştan sporcuydu. Düşünmeden hareket eden biriydi, iyi gitmesini umut ederek her işe hemen atılıyordu. Bu yönden, daha düşünceli ve temkinli olan ablasının zıddıydı ama buna rağmen ikisi iyi arkadaşlıklar. Zamanlarının çoğunu birlikte oyunlar oynayarak ve krallığın güzel topraklarında maceralara atılarak geçiriyorlardı. O da ablası gibi sarı saçlıydı ama onunkiler düzdü ve uzunluğu da kulak hizasını geçiyor, omuzlarına kadar geliyordu. Aynı boydaydılar, bu yüzden onları ilk kez görenler ikiz olduklarını sanıyordu. Birbirlerine çok yakındılar, o kadar yakındılar ki çoğu sabah uyandıklarında gece aynı rüyaları gördüklerini anlıyor ve kahvaltılarını ederken birbirlerine gördüklerini anlatıyorlardı.

Kral iki çocuğun arkasında duruyordu ve her birinin omzuna bir elini koyup sevgiyle hafifçe sıktı.

“Tamam, o gelene kadar kahvaltıya başlamayacağız.” dedi, kendinden çok emin görünmeye çalışarak. Kraliçe ayağa kalktı ve pencerenin önünde Joog’un yolunu gözleyen kocasının yanına gitti. Yavaş yavaş uyanmakta olan Candara’yi izlediler birlikte. Güneş mavi gökyüzünde yükselirken sis aralanıyordu. Boyalı evlerin ve köşklerin renkleri artık daha iyi seçiliyor, saraydan bakınca muhteşem bir mozaik, ağaç ve çimenlerin birbirinden farklı yeşil tonuyla çevrili alacalı bir tek boynuzlu at görüntüsü ortaya çıkıyordu. Kısa süre önce maviye boyanmış olan Spindley Kulesi tepeden diğer binalara koruyarak bakan ağırbaşlı ve gösterişli bir muhafız gibi duruyordu.

Altlarında serilen güzelliği seyrederken Joog’la ilgili endişeleri de giderek artıyordu. Neredeydi? Şimdi açılan dükkân-

ların sesini duyabiliyorlardı ve Joog'un başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmeye başladılar. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olması gerekirdi, kahvaltılık gevreğine ne kadar düşünün olduğunu bilmeyen mi vardı? Prenses Amalek ve Prens Seph kendisini bekleyen kahvaltı kâsesine ve boş ağaç dalına bakınca çok duygulandılar, neredeyse ağlayacaklardı. Joog'u çok seviyorlardı. Kraliçe iki çocuğunu da kollarının arasına sarıp onları teselli etti.

"O baykuşun kendisini güvende tutan bir altıncı hissi var. Hem dokuz canlı bir kuşa benziyor. Eminim birazdan gelir." dedi şefkatle.

"Anneniz haklı." diye onayladı Kral. "O, bugüne kadar gördüğüm en akıllı baykuş. Zaten bu yüzden onu muhafızların başına getirdim ya. Her an aşağıdaki evlerin üstünden süzülüğünü görebiliriz."

Hiçbiri ne kahvaltıda ne öğlen yemeğinde ne de çay saatinde ağzına bir lokma koyabildi. Joog'u görebilme ihtimaliyle kule penceresinden ayrılmak istemiyorlardı. Akşam olmuştu ve kahvaltılık gevrek kâsesi hâlâ masada, dal hâlâ boştu. Kral, Joog'u aramaları için kadınlı erkekli gruplar göndermişti ama haberler hep aynıydı: Joog'dan hiçbir iz bulunamadı.

Kara Büyücü Bela, Horrik ve Jamaar, Wellspring Yolu boyunca batıya doğru yürümüşler sonra saklanacak bir yer bulmak için patikadan ayrılmışlardı. Şimdi Candara'nın güneybatısında idiler. Bu kez, kısmen eflatun fundalarla kaplı

bir grup inişli çıkışlı tepenin, Funda Tepelerinin eteğinde başka bir korudaydılar. Büyücü bir ağaç kütüğüne oturmuştu, Horrik yan taraftaki bir ağaca bağlıydı, Jamaar da sahibinin ayaklarının dibinde yatıyordu. Ağaçların arasından süzülen akşam güneşinin ışınları parlak ışık huzmeleri ve bu ışık huzmeleriyle tezat oluşturan koyu gölgeler meydana getiriyordu. Kara Büyücü'nün etrafındaki her şey rengini kaybetmişti.

“Jamaar!” diye seslendi büyücu homurdanarak. “Şimdi o baykuşu hallettiğime ve arkamızdan hafiyelik yapmasına engel olduğuma göre artık sana ilk işini veriyorum ve bu çok önemli bir iş. Eğer başarırısan karnın doyar.”

“Evet efendim.” diye karşılık verdi Jamaar. Kocaman açılmış gözlerini yeni efendisine dikerek sabırsızca ayaklandı. Horrik kestiriyordu ama konuşmayı duyunca kıskançlıkla tek gözünü açıp dikkat kesildi. Neden bu serseri köpeğe bir görev veriliyordu da kendisine verilmiyordu? Öfkelenildi ama öfkesini kendine saklayarak yalnızca izledi ve dinledi.

“Bir deneme olarak düşün bunu.” diye devam etti büyücu. Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte buz gibi soğuk nefesi havaya karışıyordu. “Geçmek zorunda olduğun bir sınav gibi. Bir üsse ihtiyacım var. Bir süre yaşamak için bir yere... Şey gibi... Hımmm... İşimi yapacağım ve gücümü yayacağım bir yer. Böyle bir yere sahip olmam şart.”

“Efendim, Spindley Kulesi olmaz mı?” diye sordu Jamaar.

“Hayır. O kule işime yaramaz, çok göz önünde. Yaygara koparmadan, dikkat çekmeden sessiz ve güvenli bir yer bulmam gerek. Bir yerlerde... Gözlerden uzak bir yerlerde bir ev. Ne diyorsun, bir fikrin var mı, Jamaar?”

Jamaar bir an düşündü. Aklına hemen bir fikir geldi;

mükemmel bir yerdi ve alması da muhtemelen zor olmazdı. Ama Jamaar'ın yapmak istediği bir şey vardı, o yüzden fikrini kendine sakladı. Biraz zamana ihtiyacı vardı. "Bir yer bulmak için etrafta keşfe çıkmam gerek, efendim. Ama uygun bir yer bulabileceğimden eminim. Yalnız araştırmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam... Tamam." dedi büyücü kuşkuyla. Jamaar'a güvenebileceğinden emin değildi henüz. "Gidip araştır ama çabuk dön!" Sesi, Jamaar'ı korkudan sindiren tehditkâr bir fısıltıya dönüştü. Sanki efendisinin her kelimesi diş olup etine saplanıyordu. "Eğer beni aldatırsan merhamet göstermem. Acı çeker ve ağlayarak merhamet dilenirsin ama acımam. Anladın mı?"

Jamaar böyle sert bir uyarı beklemiyordu. "Evet efendim, evet, elbette."

Horrik hâlâ gizlice izleyip dinlemeye devam ediyordu ve Jamaar'ın yaltaklanmasını duyunca gülümsedi.

"İyi öyleyse." dedi büyücü. "Şimdi git ve yeri bul ve bulur bulmaz da bana bildir."

"Evet efendim."

Kara Büyücü, Jamaar'ın şehre doğru yola koyulan sıksa bedenini izledi. Horrik de arkasından baktı. Sarı, çatallı dilini çıkarıp salyalarını havaya saçtı. Çimenlerin üzerine düşen salyaları bir iki cızırdadı. Jamaar'ın gözden kayboluşunu izlerken salyasının yaktığı çimenlerden bir duman yükseliyordu.

Jamaar, Candara'ya vardığında işini çabuk bitirmesi gerektiğini biliyordu. Doğruca yaşlı Darsan ve Harraine Loperı'nın evine gitti. Evlerinde sadece dört gün kaldıktan sonra gözden düşmüş ve dün oradan kovulmuştu. Başıboş dolaşan köpeğe bir ev verme fikri Darsan'ın karısının, şimdi tekerlekli sandalyeye mahkûm olan Harraine'di. Harraine genelde evden dışarı çıkmıyordu. İhtiyacı olan her şeyin elinin altında bulunduğu evin birinci katında yaşıyordu. Ama kırk yılda bir şehre dolaşmaya çıktığı bir gün, zayıflıktan iğne ipliğe dönmüş Jamaar'ın sokaklarda bir başına, perperışan bir hâlde dolaştığını görmüştü. Onu eve almak konusunda Darsan'ı ikna etmek için çok uğraşmıştı. Çünkü Darsan'ın daha en başından, bu işin yürüyeceğine dair ciddi şüpheleri vardı. Darsan, sürekli mızımızlanan asabi hâli ve hayata bakışındaki olumsuz tavır yüzünden genelde Candara'daki insanlar tarafından pek sevilmezdi. Harraine ona evlerinde bir köpek beslemeyi teklif ettiğinde sinirlenerek karşı çıktı. Ancak, Harraine durmadan başının etini yiyince sonunda istemeyerek de olsa karısına boyun eğdi ve Jamaar köşklerine davet edildi.

Harraine ona bir yuva vermek için her şeyi yapmıştı ama Jamaar orada kaldığı kısa süre içinde kıyamet koparmayı başarmıştı. Kendisine verilen tüm yemeği mideye indirdikten sonra daha fazlası için bağırp çağırırdı. Ona yiyeceklerinin sınırlı olduğunu ya da alacak paraları olmadığını söylediklerinde münakaşa etmeye başladı, bağırdı ve bir kemiğe saldırır gibi mobilyaları dişledi. Böylece Darsan, Harraine'in de onayıyla Jamaar'ı evden kovdu. Şimdi Jamaar ikisine karşı da şiddetli bir kin besliyordu ve bu hakaretin intikamını almak istiyordu.

Köşkün adı 'Relbuort Köşkü'ydü. Tek boynuzlu atın sır-

tına, yani Candara'nın kuzeyine giden Nathen Caddesi 17 numaradaydı. Evin arkasındaki çimenlik usul usul akan Tazer Nehri'ne doğru meylediyordu. Jamaar, karşı tarafta bulunan Loperı çiftinin evini görene kadar nehrin güney kıyısını takip etti. Sonra karşıya yüzdü, sudan çıktı ve neredeyse yere yapışmış gibi ilerleyerek arka kapıya yaklaştı. Kapı aralıktı ki bu muhtemelen evde oldukları anlamına geliyordu. Jamaar kapıyı burnuyla ittirerek biraz daha açtı ve kendini göstermeden içeriye şöyle bir baktı. Darsan ve Harraine odada değillerdi. Jamaar şansını denemeye karar verdi karmakarışık ıslak tüylerinden halıya sular damlatarak açık kapıdan içeri girdi. Planı onlardan öcünü almak, aynı zamanda da kendisi için bir şeyler elde etmektir. Değerli bir şey çalabilirdi. Küçük ve kıymetli bir şey bulmak için etrafa bakındı.

Oda, açık yeşile boyanmış, şehirden manzaralar yansıtan birkaç tabloyla süslenmiş ve yere, ıslak patilerine yumuşak ve rahat gelen yeni, koyu yeşil bir halı serilmişti. Pencereden içeriye süzölen akşam güneşinin ışıkları halının üstünde ışıktan büyük bir dikdörtgen oluşturuyordu. Jamaar başını bir yana eğerek kulak kabarttı, etrafta kimse olup olmadığını kontrol ediyordu. Ön patisini kaldırdı, karşı köşedeki küçük masa, gözüne takılınca duraksadı. Darsan'ı oraya oturmuş çalışırken gördüğünü hatırladı.

Hâlâ kararsızlık içindeydi, tek patisi havada hareket etmeye hazır bekliyor, ne yapacağını düşünüyordu. Bugün masanın sandalyesi boştu ve masanın üstünde oldukça büyük bir kâğıt yığını, yanında da bir kalem vardı. Öfkeyle saldırdığında masanın bacaklarında bıraktığı kendi diş izlerini görünce gülümsedi. Sonra kararını verdi. Halının üzerinde

çamur izleri bırakarak hızla ve sessizce karşıya geçti, pirinç kulpunu dişleriyle tutarak en alttaki çekmeceyi açtı. Çekmecenin içindeki kâğıtları karıştırdı, birkaç tanesi halının üstüne düştü ama hiçbir şey bulamadı. Bir üstteki çekmeceyi denedi. Burada da kâğıtlar vardı ama kâğıtların altında, çekmecenin dibine itilmiş kadife bir kesenin içinde küçük bir şey gördü. Kesenin içindekini ağızıyla tutup çıkardı.

Tam o sırada merdivenlerden aşağıya inen birinin ayak seslerini duydu ve Darsan'ın kendisinden nasıl nefret ettiğini bildiği için paniğe kapıldı. Kapıya doğru koştu, tam sıvıştığı anda Darsan içeri girdi ve Jamaar'ın siyah kuyruğunun ucunu gördü. Çamur izlerini ve ardından açık çekmecelerle yerdeki kâğıtları görünce telaş ve öfke içinde bakındı.

“Bu ne böyle!” diye bağırdı.

“Neler oluyor hayatım?” diye seslendi HARRAINE üst kattan.

Darsan ona cevap verirken arka kapıya doğru koştu. “O kör olası köpek! Serserinin teki olduğunu söylemişim sana!”

“O köpek mi?” diye bağırdı HARRAINE. “Hangi... Jamaar mı?”

Darsan cevap vermek için durmadı ama dışarı çıktığında Jamaar tüm hızıyla bahçeyi geçip nehre atlamıştı ve akıntıyla birlikte sürükleniyordu. Sete sınıksız tutundu ve Darsan nehre ulaştığında o, çoktan uzaklaşmıştı. Darsan etrafta hırsız boşuna aradı. Jamaar'ın yakayı sıyırdığını anlayınca öfkesinden önündeki küçük bir çalılığı tekmeledi ve çalınan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için eve doğru yürüdü.

Jamaar, nehrin suları kendisini bir köprünün altına getirene kadar iki ev geçti. Köprünün altına gelince sudan çıktı ve tüylerini silkeledi. Sırılsıklam ıslanmış olan küçük kadife

keseysi hâlâ ağızında tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Bir miktar çamurlu su tükürerek keseysi hayal kırıklığı içinde çimenlere bıraktı. Girişimi âdeta fiyaskoyla sonuçlanmıştı; eline geçen tek şey büyük olasılıkla içinde değerli bir şey olmayan ve belki de yıllardır kayıp olup çekmecenin arka tarafında unutulmuş küçük bir keseydi. Oysa Jamaar sadece kendisine kazanç sağlamakla kalmayıp aynı zamanda o insanların da canını yakacak kıymetli bir şey çalmak istemişti. Keseysi açtığı içindeki küçük şeyi çıkarınca hayal kırıklığı bir kat daha arttı. Yine de her ihtimale karşı onu bulduğu ya da çaldığı değerli şeyleri sakladığı özel yere saklamaya karar verdi. Sonra hiç vakit kaybetmeden Kara Büyücü'nün yanına dönecek, ıslak olmasına ilişkin bir hikâye uyduracak ve yaşayacakları mükemmel evle ilgili fikrini sunacaktı.

Gün sona erip güneş Karlı Tepe Dağlarının arkasında batarken saraydaki herkes Joog için fazlasıyla endişeliydi. Derken, birdenbire Kral'ın ailesi Yuvarlak Salon'un penceresinden hüzünlü ve yaşlı gözlerle bakarken, Joog görüldü. Tıpkı Kral'ın dediği gibi çatıların üstünden süzülerek saraya doğ-

ru uçuyordu. Prens ve Prenses'in yüzleri nasıl da aydınlandı!

"Joog!" diye bağırdılar aynı anda. Şimdi de mutluluktan ağlıyorlardı. Kral ve Kraliçe birbirlerine sarıldılar. Joog havada süzülerek pencereye yaklaşıyordu ama biraz dengersiz görünüyordu çünkü kanatlarından biri diğerinden daha aşağıdaydı. Her zamanki gibi kanatlarını iki yanında toplayarak pencereden içeri girdi ve tükenmiş bir hâlde masanın üstüne yığılırken gevrek kâsesini devirdi. Herkes masanın kenarında kıpırdamadan yatan ve bembeyaz tüyleri kan lekesiyle kırmızıya boyanmış Joog'a bakarken kâse bir süre halının üstünde döndü. Herkes Joog'un başına toplandı, kanı görünce şaşkınlıktan nefesi daralanlar oldu.

Seph endişeli görünüyordu, bir çığlık kopardı. "Joog! İyi misin?"

"Sanırım..." diye başladı Joog. İyi olduğunu anlatmak için başıyla bir işaret yapabildi ama konuşmakta zorlanıyordu. "Sanırım iyiyim."

"Ah! Sevgili Joog!" diye haykırdı Kraliçe, karışmış tüylerini nazikçe okşayarak. "Ne oldu sana böyle?"

Joog daha fazla konuşamayacak kadar yorgun ve yaralıydı; başını Prenses Amalek'in avuçlarına, kırılmış kanadını Prens Seph'in kucağına bırakmaktan memnun, uykuya daldı. Kral, Kraliçe, Prens ve Prenses akşam yemeklerini yerken bir saat boyunca Yuvarlak Salon'da yerdeki minderlerin üstünde uyudu. Prenses Amalek, Joog için yeni bir kâse gevrek hazırlamıştı. Prens Seph de içine pipet koyduğu bir bardak taze sütü baş ucuna bırakmıştı ve Joog uyandığında gördüğü ilk şey bu oldu.

"Oh! Susuzluktan dilim damağıma yapışmıştı, çok teşekkür-

kür ederim.” Joog’un sesi bir fısıltıdan farksızdı; çok hırpalanmış, hâlsiz kalmıştı. Kral, Joog’un sesini duyunca gözleri parladı, hemen yanına gidip diz çöktü. Kamışı Joog’un gagasına ulaşana kadar büktü. Biraz sonra bardaktaki süt yarıya indi.

Kral gülümsedi. “Krallıktaki en iyi doktor az sonra burada olacak, yaralarını tedavi edecek.” dedi. Kelimeleri sevgi doluydu. “Joog, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Dövüştün mü?”

Joog’un yuvarlak gözleri parladı, içlerinde altın sarısı ve kehribar rengi ışıklar yanıp söndü. “Doğru, dövüştüm.” dedi. “Tam da düşündüğümüz gibi krallıkta bir Bela var. Bir Bela, yanında köpeği... Ve boynuna tasma geçirdiği devasa hayvanı... Tehlikeli görünümlü mahlûkuyla birlikte. Onu çevrede uçarken fark ettim. Candara'nın dışındaki ağaçların arasındaydı. Tuhaf görünüyordu, meğer siyah pelerinli bir büyücüymüş. Ve gözleri... Gözleri de kapkara, kömür kadar kara, başka hiçbir renk yok. Kapkaranlık bir geceye bakmak gibi.” Joog konuşmasına ara verip yutkundü ve devam etmek için biraz toparlanmayı bekledi. Bela'nın gözlerini hatırlamak bile o korkuyu geri getirmeye yetmişti. “Daha önce öyle gözler görmedim! Majesteleri, kara, sapkın gücün hissini... Oh!.. Onu bu mesafeden bile hissedebilirim.” Joog bu düşünceyle titredi. “Nedense içimi ürpertti.” Gücünü toplamak için bir kez daha duraksadı. Krala her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. Prens bardağını sütle doldurdu ve içmesi için pipeti Joog’a uzattı.

Joog, sütünden birkaç yudum aldıktan sonra devam etti. “Her nasılsa onu aradığımı biliyordu, Majesteleri ve birbirimizle baktığımız anda arıza başladı. Kollarını kaldırıp bana doğru uzattı ve pelerininin kollarından ikişer tane kuzgun çıktı. Toplamda dört tane, onların da gözleri aynıydı; gecenin kara

delikleri gibi. Ok gibi üzerime geldiler! Ormana yöneldim, Wellspring Korusu'na. Orada korkunç bir mücadeleye giriştik. Ormanı çok iyi bildiğim için avantajlı durumdaydım ama karşımda dört kuzgun vardı! Keskin gagalarından korunmak için pike yapmak, kıvrılmak ve dönmek zorunda kaldım. Çok hızlı uçuyorlardı. Arada yaprakların arasına ya da bir ağacın kovuğuna saklanmayı denedim ama çok geçmeden beni buldular. Onlarla kavga edip boğuştum. Bu bütün gün sürdü. Belki daha da devam ederdi ama kuzgunlardan biri arı kovanına çarpınca arılar etraflarına toplanıp onları feci şekilde soktular da öylelikle kaçmayı başardım. İşlevini neredeyse yitirmiş bir kanatla uçmak imkânsız gibiydi... Kanadımı yalnızca açabiliyordum... Ve kesiklerim vardı... Ama saraya dönmem gerektiğini biliyordum..." Joog'un sözleri tükendi. Daha fazla konuşamayacak kadar yorgundu ve çabucak tekrar uykuya daldı.

Biraz sonra doktor geldi ve Joog'un yaralarını hemen temizleyip dikti. Sonra kırık kanadı dikkatlice inceleyip yerine oturttu. İyileşmesi için en az altı hafta hareket ettirilmemesi gerekiyordu. Doktor kanadı kırık tahtalarıyla bağlarken Kral da tahtında hiç hareket etmeden dimdik oturdu. Tahtına, krallığından görüntüler özenle oyulmuştu: Spindley Kulesi ile Candara şehri, Joog'un ağacının bulunduğu orman, sarayın diğer ucunda uzanan ve Mavi Göl olarak bilinen göl ve Candara Sarayı'nın kendisi. Tüm krallığın minyatür hâli, Amalek ve Seph'in Taşlar Vadisi'ndeki mağaralardan topladıkları parlak taşlar ve kristallerle süslenmişti. Sabah güneşi pencereden süzülüp tahtın üstüne vurduğunda oda taşlardan yansıyan ışıklarla gökkuşağının renkleriyle doluyor ve bu renkler du-

varlarda değişik Şekiller meydana getiriyordu. Tahtın büyük kollukları, tahtadan yapılmış tek boynuzlu iki attan oluşuyordu. Prens ve Prenses küçükken onları besleyip, üstlerine binerek oyunlar oynamaya bayılıyorlardı.

Kral, tahtında hiç kıpırdamadan otururken huzurlu ve haŐmetli görünüyordu. Bir süre sonra tek boynuzlu atların sarmal boynuzlarına tutunarak ayağa kalktı ve Joog'un ne halde olduğuna bakmak için dolambaçlı merdivenlerden ıktı.

Bu sırada Kara Büyücü Bela, Yaşlı Howard'ın kapısını çalıyordu. Çiçeklerin ta yaprakları çiçeklerden hüzünle döküldü ve böcekler kötü büyücüyle köpeğinin sıkıntılı varlığından kurtulmak için tabanları yağlayıp kaçtılar ya da olabildiğince hızlı havalanıp uçtular. Yaşlı Howard, Candara'nın batısında, Şehrin dışında kalan küçük, harap bir evde yaşıyordu ve dola-yısıyla da evi evlerin ve köşklerin oluşturduğu kocaman, tek boynuzlu at Őeklindeki mozaiğin bir parçası değildi. Ev, küçük bir ormanın içindeydi; Yaşlı Howard'ın Candara halkından uzak kalma tercihini yansıtan yalnız bir evdi. O, krallıktaki insanlardan nefret ediyordu, onlar da kendisini sevmiyor ve ona güvenmiyorlardı.

Yaşlı Howard Şehirde, krallığın en cimri ve ağzl yaşlısı olarak biliniyordu ve Jamaar, Kara Büyücü'ye yaptığı araŐtırmanın sonunda kendileri için yaŐamaya elveriŐli en iyi yerin burası olduğuna karar verdiğini söylemişti.

Şimdi hava iyiden iyiye kararıyordu. Kara Büyücü kapıyı

bir kez daha, bu defa daha hızlı çaldı. Yaşlı Howard uyandı, eski, yırtık pırtık ve kötü kokan koltuğundan kalkıp sendeleyerek odadan çıktı. Koridordan geçip çok küçük bir verandaya çıkan kapıyı açtı. Evin giriş kapısını açınca içeri dolan soğuk hava yüzünden ellerini ovuşturdu.

Mahmur gözlerle dışarıya bakıp, “Kim o? Kim var orada?” dedi sertçe.

Kara Büyücü Bela kara gözlerini Yaşlı Howard’ın gözlerine dikerek, “İyi akşamlar.” diye selam verdi. “Jamaar’la size iyi haberler getirdik.” Yere doğru eğilip Jamaar’ın başını okşadı. “Jamaar benim köpeğim.” Jamaar, Yaşlı Howard’a hırladı.

“Peh! Aldığım tek iyi haber, kötü haberdır.” Sesi yükseldi ve daha tehditkâr bir hâl aldı ama yine de gözünü konuğuna merakla dikmişti. Güçlü varlığını hissedebiliyordu ve tuhaf bir şekilde bundan etkilendiğini düşündü. “Bana ne istediğini söyle ya da kara gövdeni alıp toprağımdan çık!” Sonra bahçesinin sonunda bir ağaca bağlanmış devasa yaratığı fark etti ve hayretten donakaldı. “O şeyin ne işi var bahçemde?”

“Benim evcil hayvanım o.” dedi Kara Büyücü Bela ilgisizce. İnce ama şimdi hafiften güven veren sesiyle kelimeleri tıslayarak çıkartarak sakince konuşmaya devam etti. “Dinle, kulağına dört aç da dinle. Sana söyleyeceklerimi yaparsan zengin bir adam olursun.”

“Zengin? Zengin mi dedin? Ama ben daha senin kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Kara Büyücü, yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak mümkün olduğunca yumuşak ve hoş bir sesle konuşmaya çalıştı. “Aslında benim kim olduğum önemli değil. Gerçekten bir önemi yok. Önemli olan sana verebileceklerim.”

“Söyleyeceklerini dinlemem için önce bana kim olduğunu açıklayacak mısın?”

“Ben...” Kara Büyücü Bela duraksadı. “Ben... Ben sana en büyük hayallerinin ötesinde zenginlikler teklif ediyorum.” Yaşlı Howard öylece bakakaldı ve büyücü artık onu etkisi altına aldığı anladı. “Artık çalışmak yok, bir düşünsene! İstedğin her şeyi satın alabilirsin... Canın ne çekerse yiyebilirsin... İstedğin kadar, istediğin zaman. Tepedeki saray kadar büyük bir ev satın alabilirsin, kendine ait uçsuz bucaksız bahçelerin olur... Ve bütün gün, her gün, tüm hayatın boyunca aylıklık edersin...”

Yaşlı Howard artık kanmıştı, açgözlülükle gülümsüyordu. “Anlat anlat, biraz daha anlat.”

Yaşlı adamı tuzağına düşürmek için her kelimeyi dikkatlice kullanan büyücü, “Güzel, işte şimdi mantıklı davranmaya başladın.” dedi. Yaşlı Howard, doğru yemle tuzağa doğru çekilen bir hayvan gibi kötü büyücünün planının kokusunu takip ediyordu. “Dinle, bu hayatının fırsatı. Ve ben sana bu zenginlikleri verebilirim, yeter ki sen zengin, bu krallığın en zengini olmak istediğini söyle.”

“Dur, dur! Ah, istiyorum. İstiyorum! İstiyorum!” Yaşlı Howard'ın sesi gittikçe yükseliyordu, o kadar çok bağıırıyordu ki sesinin şiddetinden ağaçlar sallandı, yapraklar titredi. Yaşlı Howard da yapraklar gibi titriyordu ama heyecandan. Şansına inanamıyordu; birisi gelip kapısını çalıyor ve ona hayatı boyunca istediği şeyi teklif ediyordu. Ama yine de içi pek rahat değildi. Bu işte bir bityeniği olabilir miydi? Yine de ağır gelen zengin olma hırsı bu kuşkusunu bastırdı. “İyi ama nasıl, bu dediğin nasıl olacak söylesene?”

“Beni içeri davet etme kibarlığını gösterecek misin?” diye sordu Kara Büyücü Bela.

Havanın soğuğu iyice arttı, Yaşlı Howard’ı titretiyordu ama o, açgözlülüğüne o kadar çok kapılmıştı ki artık bunu umursamıyordu. Şimdi tek istediği zengin olmaktı. “Söyle hadi, bunu nasıl sağlayacaksın?” dedi. Yine titredi ve üşüyen ellerini ovuşturdu.

Kara Büyücü Bela, yaşlı adama uzun uzun baktıktan sonra sesini alçalttı ve etkileyici bir fısıltıyla, “Tüm bunları nasıl elde edeceğine sana anlatacağım. Yakında zengin olacaksın. Ama önce beni içeri davet etmen gerek.” dedi.

Yaşlı Howard bir an kararsızlık yaşadı. Sonra Taşlar Krallığı’na akşamın karanlığı çökerken hayatının en büyük hatasını yaptı. Dişleri dökülmüş çenesi hafiften gerildi, bakımsız, yuvarlak yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı ve evinin kapısını ardına kadar açarak Kara Büyücü’yü içeri aldı.

Ertesi sabah şafak söktüğünde tepedeki Candara Sarayı’nın etrafında hava sakin ve huzurluydu. Orası her zaman dingindi. Ancak krallığın geri kalanında, Whitten köyünde ve Charin mezrasında, ormanlarda, Mavi Göl’de ve Karlı Tepe Dağlarının tepesinde hava alışılmadık derecede sertti. Gökyüzünü kaplayan kopkoyu gri bulutlar şiddetli bir rüzgârın önünde oradan oraya savruluyordu. Uğuldayan rüzgâr aralarından geçtikçe ağaçların dalları hışırdıyor ve yapraklar ağaçlardan koparak soğuk havada dönerek düşüyorlardı. Rüz-

gâr, Candara sokaklarında her şeyi önüne katarak esiyordu: Kâğıt parçaları, toz ve toprak, karton kutular... Orada burada bir çöp kutusu kapağı Arnavut kaldırımı taşların üstünde tangırdıyordu. Fırtınalı bir gündü.

Gün, böyle bir fırtınanın imkân verdiği ölçüde, her zamanki gibi başlıyordu. İnsanlar uykudan uyanıyor, giyiniyor ve kahvaltı ediyorlardı. Şimdilik dışarıya çıkan olmamıştı, kuzeydeki Batı Tepelerine doğru ağır aksak yürümeye çalışan iki büküm yalnız bir adamdan başka... Sık sık çekiştirdiği paçası uzun pantolonu ve eski püskü kirli giysileriyle insanın içine dokunan perişan bir hâli vardı.

Ağır adımlarla ama durmadan ilerliyordu ve rüzgâra direndiğine göre bayağı kararlıydı. Ancak iri ve şişman vücudu, şiddetli rüzgâr karşısında sendelemesi dışında yürümesini zorlaştıran başka bir şey daha vardı. Bir yük taşıyordu. Battaniyeye sardığı ve bir sopanın ucuna takıp omzuna aldığı eşyası vardı. Omzundaki bohça sallandıkça takırdıyor ve şekli değişiyordu. Zar zor ilerlerken bohçadan bir şey düştü. Adam durdu, yere düşen şeyi alıp şöyle bir baktı ve tekrar bohçaya koydu. Rüzgâra karşı yürümeye devam etmeye hazırlandığı sırada, yeniden durdu. Bu kez cebinden ışıltılı bir şey çıkardı. Işıltılı cismi avuçlarının arasında çok kıymetli bir şey tutuyormuş gibi tuttu ve bir süre keyifle inceledi. Sonra tekrar cebine koyup ağırlığıyla düşen pantolonunu çekerek yoluna devam etti. Bu adam, Taşlar Krallığı'ndan ayrılan Yaşlı Howard'tan başkası değildi.

Sonunda doğuya giden bir patikaya ulaştı ve o patikada ilerledi. Çok geçmeden Charin mezrasına inen dik bir sokağa vardı.

Sert rüzgârdan korunmak için çocukların ağaç evine sığınmış olan bir tekir kedi, “Yaşlı Howard!” diye seslendi. Şimdi iri iri yağmur taneleri düşüyordu. “Heey! Yaşlı Howard!” Yaşlı Howard başını kaldırıp yukarı baktı. Büyük bir yağmur damlası gözüne isabet edince bohçasını neredeyse düşürecekti. “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı kedi.

“Peh!” diye homurdandı Yaşlı Howard, pantolonunu çekerek. “Seni ilgilendirmez. Sana nereye gittiğimi söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Çok yakında zengin olacağım, bekle ve gör! Hepinize göstereceğim! Ama bunun nasıl olacağını sana söylemeyeceğim! Hiç kimseye söylemeyeceğim! Peh!” Öyle bir gürlledi ki şehirde hâlâ Uykular Diyarı’nda olan biri olsaydı kesinlikle uyanırdı. Pencerelerde sesin ne olduğunu anlamaya çalışan insanlar göründü. Çocuklarsa bunun bir gök gürültüsü olduğunu zannedip şimşegi görmek için merakla burunlarını cama yapıştırdılar.

“İyi şanslar!” diye bağırdı kedi. Kısa sürede sırlıklam olan Yaşlı Howard ağır adımlarla yeniden yola koyuldu.

Yaşlı Howard, en sondaki eve ulaşır, fırtınalı bir zamanda kısmen de olsa bir sığınak sayılan mezradan ayrılırken, “İyi kaçışlar!” diye gürlledi. Tepenin dibinde biraz durup gücünü topladı sonra sola dönerek yolculuğuna devam etti.

Yaşlı Howard bu şekilde bütün gün, kuzeye giden yol boyunca kararlılıkla yürüdü. Taş Şelalesi’ni geçti, Kuzey Köprüsü’nü aştı ve tekrar görüldüğünde Mavi Göl’ü de arkasında bırakmıştı. Muhafız Baykuşlardan biri olan Marli adındaki küçük bir cin baykuşu keskin gözleriyle onu fark etti. Marli, Clase-Moy Gölü’nün yakınlarındaki Nokta Tepesi’nin üstündeki gözetleme yerindeydi ve ne olduğunu araştırmak

için havalandı. Yaşlı Howard'ın geceyi geçirmek için mola verdiğini ve uyumak için bir eğrelti otu yığınının arasına yerleştiğini gördü.

Ertesi gün Yaşlı Howard, Karlı Tepe Dağlarına gitmek üzere yola çıkacak, oradan kuzey sınırına gidecek ve nihayet sınırı aşp bir sonraki krallığa geçecekti. Yaşlı Howard geri dönecekti ama dönmesi biraz zaman alacaktı.

3. Bölüm

Kurbağalar

1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860

Korporal

Ertesi sabah, fırtınalı hava gitmiş, yerini bulutsuz ve masmavi bir gökyüzüne bırakmıştı. Kahvaltıda Joog, Marli'nin kendisine Yaşlı Howard'ın garip yolculuğu hakkında söylediklerini Kral'a anlattı. Nereye gittiğini merak ediyorlardı. Kral, neler olup bittiğini öğrenmek için kılıçlı on adamını Yaşlı Howard'ın evine göndermeye karar verdi. Yaşlı Howard krallıktan neden ayrılmıştı? Kara Büyücü Bela neredeydi? Bu şaşılası havanın Kara Büyücü Bela'yla bir ilgisi var mıydı? Joog ve Kral bu gizemli olayların bir şekilde birbirleriyle ilişkili olduğundan emindiler. Ama aralarında nasıl bir bağlantı olabilirdi? Kral, etrafa bakınıp insanlarla konuşmaları için Candara'ya da kılıç, ok ve yay kuşanmış bir düzine adam gönderdi. Sekiz kişilik üçüncü bir grup araştırma için Wellspring Korusu'na yollandı. Kral, sekiz adamından oluşan başka bir grubu da Silvermay Ormanı'nı kontrol etmeleri ve Whitten sakinlerinden bilgi almaları için gönderdi.

Hava sessiz ve sakindi, ağaçlarda yaprak bile kımıldamıyordu. Gökyüzünün sonsuz maviliğinde güneş pırıl pırıldı. Rengârenk kelebekler tatlı tatlı kanat çırparak uçuyordu. Ara sıra bir bitkiye ya da bir eve konuyor, güzel desenli kanatlarını

açarak ılık sabah güneşinin keyfini çıkarıyordu. Ama Yaşlı Howard'ın evine konmuş tek bir kelebek bile yoktu.

Kara Büyücü Bela, Yaşlı Howard'ın evinde onun pis kokan koltuğunda oturuyor, Jamaar'sa ayağının dibinde uyukluyordu. Horrik, dışarıda bir ağaca bağlıydı. Büyücünün gözdesi olmayı başarmış gibi görünen Jamaar'a diş biliyordu. O kadar öfke doluydu ki ilk fırsatta Jamaar'a saldırap ona dersini vermeyi düşünüyordu ama bunun için en uygun zamanı beklemeliydi. Arada sırada eve doğru bakıp da Jamaar'ın içeride olduğunu düşündükçe hoşnutsuzca homurdanıyordu. Onu deli eden genç köpeği yediğini düşünürken çenesinden salyalar damlıyordu. Bakteri dolu salyası bitkilere damladıkça yaprakları cıtır cıtır yakarak, delikler açıyordu.

Kötü büyücü uzun, ince bacaklarını uzatmış, uzun parmaklı ellerini ensesinde kenetlemiş ve gözlerini kapatmıştı. Planlarını gerçekleştirmeye odaklanabilmek için kötülükten başka bir şey düşünemeyen tehlikeli beyninin derinliklerinde tüm karanlık güçlerini topluyordu.

Asık yüzlü dört kara kuzgun bir rafın üstüne tünemişti. Arı sokmalarıyla her yerleri şişmişti. Birbirlerine sokulmuş, uyuyorlardı. Eski püskü yırtık perdeler çekiliydi. Yırtılan yerlerden sızan güneş huzmeleri odayı ışık kümeleriyle doluruyordu ama büyücünün varlığından dolayı parlaklıklarının bir manası yoktu. Odanın içi pisti. Yüzeyler ve pencere pervazları tozla kaplanmıştı. Toz parçacıkları güneş ışığında dans ediyordu. Güneş yavaş yavaş yükseldi ve yükseldikçe Kara Büyücü Bela'nın soluk alnına vurdu. Kara Büyücü Bela, kaşlarını çatarak somurttu.

"Olamaz!" diye bağırdı tiz bir sesle. Oturduğu yerden aya-

ğa fırladı. Sahibi bağıınca Jamaar sıçradı ve bir emir beklemiş gibi durdu. Kara Büyücü Bela, Jamaar'ı da peşine takarak pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açarak arka bahçeye baktı. Perdelerin açılmasıyla birlikte içeriye ışık doldu. Büyücü, Horrik'in bir şeyler gördüğünü hissetmişti. Gözlerini kısarak otlarla sarılmış bahçenin az ilerisindeki ağaç kümesine odaklandı. Ağaçlardan biri şiddetle sallanıyordu. Horrik o ağaca bağlıydı ve bir şeyin arkasından gitmeye çabalarken metal zincirine asılıyordu. Kara Büyücü Bela, Horrik'in tehditkâr çene hareketlerinden sakınmaya çalışarak ilerleyen Kral'ın on adamını gördü. Sonra adamlar, ellerinde güneşte parlayan kılıçlarıyla ağaçların gölgesinden çıkıp eve doğru yürüdüler.

Kara Büyücü Bela, perdeleri dikkatle kapadı. Hiç heyecana kapılmadan sessiz ve çok hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Jamaar da onu takip etti. Birinci katta, arka bahçeye bakan bir odaya girdiler ve pencereyi açtılar. Büyücü dışarı doğru eğildi. Aşağıdaki adamlara bakarken gözleri büyüyüp derinleşti. Adamlar pencereden sarkan siyah şekle şaşkınlıkla baktılar. Üzerlerine dikilmiş derin, kara gözleri görünce korkudan tutuldular. Ne yapacaklarını bilmez hâlde durdular.

Kara Büyücü'nün çelik gibi bakışlarından fena etkilenen adamların içini bir ürperti sardı. Sanki göğüslerine buz gibi bir bıçak saplanmıştı. Dehşet içinde sendeleyerek, bir iki adım geri çıktılar. Jamaar, yeni sahibini yalnız bırakmamıştı, hemen yanındaydı. Kara Büyücü Bela, pencereden biraz daha sarkarak bağırdı:

*“Karasın kara gece, gelsin ne gelecekse,
Asla pes etmeyeceğim,
Karasın kara gece, bu gündüz vaktinde,*

Bir krallık kazanacağım!

Ve siz tüm günlerinizi

Bakışımın tuzağına düşmüş kurbağalar olarak geçireceksiniz.

Kurbağalar! Kurbağalar! Kur.. bağalar!"

Son kez "Kur.. bağalar!" demesiyle on adam aynı anda birer kurbağaya dönüşmüştü. Keskin kılıçları otların üstüne düşerken onlar için artık çok büyük olan kıyafetleri de sönmüş balonlar gibi yanlarında buruşuverdi. Kurbağalar güç bela giysilerinden çıktılar ve güvende olacaklarını düşündükleri ağaçların arasına doğru zıpladılar. Şaşkına dönmüşlerdi, korkuyla viraklıydılar. Çok geçmeden arka bacaklarının ne kadar güçlü olduğunu fark ettiler ve yeni durumlarına alıştıkça daha uzağa sıçramaya başladılar. Kurbağalar yanından geçerken Horrik tehditkâr bir şekilde kükredi ama kurbağalar hiç oralı olmadı. Kocaman ağzından sıçrayan bir damla salya kurbağalardan birinin ayağına düştü. Ayağı erimeye başlayan kurbağacık acı içinde virakladı. Penceredeki Jamaar da kurbağalara gırtlığı yırtılırcasına havlıyordu.

"İzin verin onları hemen yakalayayım, efendim." diye hırladı.

Kara Büyücü soğuk bir otoriteyle, "Olmaz!" diye tısladı. "Şimdi olmaz. Enerjini onlara harcama. Daha sonra bunun için çok vaktin olacak. Zıplaya zıplaya saraya geri dönebilirler, istedikleri yere gitsinler. Birkaç gün içinde nerede olduklarının bir önemi kalmayacak... Yalnızca bekle ve gör!"

Kurbağaların Candara'ya varması biraz zaman aldı. Taşlı sokaklarda tek sıra hâlinde zıplayarak saraya doğru gidiyorlardı. Kasaba halkı neler olduğunu merak ediyordu. Önce

tüm canlıların uyuyakaldığı garip bir gece yaşamışlardı. O gecenin sabahı fırtınalı ve yağmurlu bir gün getirmişti. Sonra Yaşlı Howard krallıktan ayrılmıştı. Derken, fırtınalı hava aniden değişmiş, ortalık süt liman olmuştu. Şimdi de kasabadan tek sıra hâlinde hoplaya zıplaya on kurbağa geçiyordu. Tüm bunlar inanılır gibi değildi. Şaşkındılar, merak içindeydiler ama tüm tahminlere rağmen, kasabadaki hiç kimse bundan sonra meydana gelecek olayları hayal bile edemezdi.

Yaşlı Howard'ın evinden kuzeye doğru, Batı Tepelerinin üzerinde kara gözlü iki kuzgun uçuyordu. Üstlerindeki bulutsuz gökyüzünde güneş, siyah tüylerine yansırarak mavi ve yeşil gölgeler oluşturuyordu. Sağ taraflarında çeşit çeşit tahılların yetiştiği göz alabildiğine geniş düz bir alan olan Flatsage Tarlaları uzanıyordu. Kuzgunlar, tarlaların ötesinde ağaçlı bir tepede bulunan Candara Sarayı'nı ve sarayın kuzeyindeki Mavi Göl'ün berrak yüzeyini görebiliyorlardı. Altlarındaysa yer yer yüksek, yer yer alçak Batı Tepelerinin yamaçları vardı. İleride, tepelere kurulmuş olan Charin köyü ve tek tük terk edilmiş kulübeler göze çarpıyordu. İki kuş yan yana uçuyordu.

“Gerr, merak ediyorum, sence neden bizi seçti?” dedi Searle.

“Çok açık.” diye yanıt verdi Gerr, hemen en bilgiç tavrını takınarak. “Efendimiz için iyi yapılmasını istiyor. Diğerlerinin çoğu gün içindeki saatten bile habersiz.”

"Ne demek istediğini anlıyorum." dedi Searle, seçilmiş olmaktan gurur duyarak. "Bu önemli bir iş, değil mi?"

Gerr başıyla onayladı. "Çok önemli. Onların, tahmin ettiği yerde saklandığından emin olmak istiyor. Tüm planları buna bağlı. Nerede olduklarını bilmesi lazım."

"Sana böyle mi dedi?" diye sordu Searle.

"Evet ve tabii ki bana onları nasıl bulacağımı da anlattı."

"Nasıl?"

Gerr, Searle'nin bilmediği bir şeyi bilmenin tadını çıkararak, "Oraya varınca söylerim." dedi.

Sağa doğru yönelerek Charin'i geride bırakmışlardı. Suları titrek bir ışıqla parıldaayan Mavi Göl'e yaklaşıyorlardı. Burada Taş Nehri'nin suları göle karışıyordu. Nehrin kaynağı dağlardaydı. Küçük akıntılar hâlinde toprağı yarıp bir nehir oluşturarak göle akıyordu.

"İşte!" dedi Gerr, "Bulduk."

Nehri yukarı doğru izleyerek, suyun on metre yukarıdan büyük bir gürültüyle aşağıya aktığı Taş Şelalesi'ne geldiler. Kuzgunlar takip edilmediklerinden emin olmak için havada şöyle bir dönüp etrafı kolaçan ettikten sonra şelalenin dibindeki çimenli kıyıya kondular.

Searle, sudan duvara bakıp başını şaşkınlıkla yana yatırarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Şelaleden sesinden duyamayan Gerr, "Ne?" diye bağırdı.

"Şimdi ne yapacağız diyorum." diye bağırdı Searle.

"İçeri gireceğiz. Suyun içinden geçmemiz gerek."

Searle ona soran bakışlarla baktı. Çağlayan suyun oluşturduğu yoğun pus, esintiyle birlikte onlara doğru sürükleniyordu. "Güvenli mi sence?"

“Yeterince hızlı uçtuğumuz sürece korkacak bir şey yok. Hadi.”

“Nereye?” diye bağırdı Searle, gürleyen suya bakarak. “Nereye uçacağımızı nereden biliyorsun?” Bunun imkânsız bir iş olduğunu söylemek istercesine kanatlarını hafifçe kaldırıp kafasını salladı. Sonra gagasıyla şelaleyi işaret etti.

“Deneyeceğiz!” diye haykırdı Gerr. “Yeri bulana kadar deneyeceğiz. Hadi gidelim!”

“Peki diğer tarafta ne var?”

Gerr artık sabırsızlanıyor gibiydi. “Bir mağara. Hadi... Bitirelim artık şu işi.” dedi tiz sesiyle.

Havalandı. Searle hiç istemese de onu takip etti. Şelale boyunca oluşan sisin içinden geçerek yukarı uçtular. Suya girmeyi reddeden Searle, ikide bir şelalenin içine doğru uçan ve her seferinde taşkınca akan suyun ağırlığına çarpıp aşağıya düşen Gerr’i şaşkınlıkla izliyordu. Aşağıya doğru kayan Gerr, biraz ileride nehirde çıkıyordu. Bir süre sonra artık hâli kalmamıştı. Nehrin kıyısındaki çimenlere kondu. Searle yanına uçtu. Şelalenin sesini bastırmaya çalışarak bağırdı: “Tamam, denedik işte. Artık gidebilir miyiz?”

“Hayır!” diye karşılık verdi Gerr. Hâlâ nefes nefeseydi. “Efendimizi düşün! Burada bir mağara olup olmadığını bilmek istiyor. Öğrenmeden vazgeçemeyiz.”

Efendilerini düşününce Searle’nin sırtında bir ürperti dalgası dolaştı ve bu onu tekrar denemek için ikna etmeye yetti.

Gerr ona doğru adım attı ve bağırdı: “Şimdi de sen dene!”

“Olmaz!” diye haykırdı Searle şaşkınlıkla kafasını sallayarak. “Ne yapılması gerektiği sana söylendi.”

Tekrar havalandılar ve garip gösteri yeniden başladı. Bir-

kaç denemeden sonra Gerr nehirden çıkmadı. Searle onun ya akıntıya kapılıp sürüklendiğini ya da sudan geçip mağaraya ulaştığını düşündü. Suyun üstünde dönerek onu aradı. Sonra Gerr'in suya daldığı yere geri uçtu. O, suyu aşıp geçtiğine göre kendisinin de aynını yapması gerektiğine karar verdi. Cesaretini toplamak için birkaç kere havada döndü. Sonunda korkusundan sıyrılarak gözlerini kapadı ve suya doğru uçtu.

Kendini bir havuzun üzerinde yer alan mağara girişinde buldu. Gerr mağaradaydı, sırtı dönüktü. Searle de içeriye uçup yanına indi. Gözlerini dikip mağaraya baktılar. Yetişkin bir insanın ayakta duramayacağı kadar alçak olan mağara onlara göre büyük bir katedral gibi kocaman ve sessizdi. Dışarıdaki gün ışığından sonra ilk başta içerisi onlara karanlık geldi ama kısa süre sonra gözleri alıştı. Mağaranın kayaya oyulduğunu, oldukça düz bir yeri olduğunu ve tavana doğru inişli çıkışlı duvarların kıvrıldığını görebiliyorlardı. Mağaranın uzak köşeleri molozlarla kaplıydı ve buralar mağaranın en karanlık yerleriydi. Arkalarını döndüklerinde küçük havuzun karşısında aşağı akan beyaz, yeşilimsi gri suları görebildikleri hâlde, mağaranın içi oldukça sessizdi. Sonra mağaranın arka tarafında birtakım renkli parıltılar fark ettiler.

“İşte!” dedi Gerr. “Bunlar olmalı. İlk görev tamamlandı. Efendimize onların burada saklandığını söyleyebiliriz.”

Searle başıyla onayladı. “Yaptığımızdan memnun olacak. Ama ‘ilk görev’ derken neyi kastettin?”

Gerr, Searle'nin sorusunu duymazdan gelerek devam edecek oldu. “Şimdi de...”

Searle sözünü kesti. “Şimdi buradan çıkıyoruz.” dedi ve dönmeye yeltendi.

“Dur!” dedi Gerr sonra birisi onu duyabilirmiş gibi arkasına bakıp sesini alçaltarak heyecanla fısıldadı. “Şimdi birini çalacağız.”

“Bu iyi bir fikir değil, öyle değil mi?” diye fısıldadı Searle.

“Neden olmasın? Efendimiz yapmamı istedi.”

“Çünkü yapamayacaksın geri zekâlı. Diğerlerini konuşurken duydum...”

“Onların çoğu aptal. Bak... Buraya kadar geldik, en azından deneyebiliriz. Çok kolay. Ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Ama bu işten hiç hoşlanmadığımı biliyorum. Hem de hiç.”

“O zaman efendimize sen anlatırsın.” diye çıkıştı Gerr. Searle’ye ters ters baktı. “Ona çalmaktan korktuğunu... Bu onu çok memnun eder!”

“Ben... Ben...” diye kekeleydi Searle. “Ben... Şey... Tamam o zaman, burada olduğumuza göre...” Kendini güçsüz hissediyordu ama nedense ona teslim olmuştu.

“Güzeel...” diye fısıldadı Gerr. Birlikte renkli ışıklara doğru yürümeye başladılar.

Derken bir şey onları durdurdu. Kendilerini özel bir yere giren hırsızlar gibi hissediyorlardı. Orada olmaya hakkı olmayan davetsiz misafirler gibi ve her an biri çıkıp onları yakalayacakmış gibi. Mağara hâlâ çok sessiz ve sakindi. Kuzgunlar böyle bir sessizliğe alışkın değillerdi ve bu onları korkutuyordu. Büyük mağarada, durgun sudaki hareketsiz balıklar gibi duruyorlardı. Ses çıkarmaya ya da hareket etmeye cesaret edemiyorlardı. Korku içlerini tamamen sardı. İşlemek üzere oldukları suçun onlar için korkunç sonuçlar doğurabileceği düşüncesi huzurlarını kaçıyordu. Dönüp sudan perdenin

öteki tarafına uçma ve mağaradan kaçma noktasına geldiler.

Searle, Gerr'e baktı. Fısıltısı zor duyuluyordu. "Burayı sevmedim." dedi ve titredi. "Hadi gidelim."

"Olmaz." diye direndi Gerr. "Buraya kadar gelmişken olmaz." Korku dolu gözlerle mağaranın dört bir yanını taradı. "Güvenli... Güvenli olduğuna eminim... Burada bizden başka kimse yok."

"Sesin öyle gelmiyor. Bak... Efendimize burada olduklarını söyleyebiliriz. Buna sevinecektir. Hadi, çıkalım buradan."

"Hayır." diye fısıldadı Gerr. Artık sesi oldukça kararlıydı. "Birini alıp ona götürürsek daha çok sevinir. Eğer götüremezsek... Ne kadar sinirleneceğini bir düşün."

Bu son cümle Searle'yi bayağı etkiledi. Boş veremezdi. Kara Büyücü'nün ona verdiği şiddetli korku tekrar ortaya çıktı. Bu yerde bulunmaktan dolayı yaşadığı korkudan çok daha yaman bir korkuydu o. Ne olursa olsun bu işi yapması gerektiğine karar verdi. Birkaç dakika içinde dışarıda olacaklar ve göle doğru uçacaklardı.

"Tamam." diye fısıldadı gönülsüzce.

Dikkatli bir şekilde ve çok yavaşça mağaranın arkasındaki pırıltılı renkli ışıklara doğru yürümeye başladılar. Yaklaştıkça üç farklı renk olduğunu görebiliyorlardı: Koyu kırmızı, parlak mavi ve mor. Arka duvardaki küçük bir oyukta parlıyorlardı. Oyuğun tabanı düzdü ve yanları yukarı doğru uzanıyor, yukarıda bir yarım daire oluşturuyordu. Kuzgunlar oyuğa doğru yaklaşırken tırnaklı ayakları soğuk taş zeminde ses çıkarıyordu. Mağara, bir müzik aletinin akustik pikabı görevi görüyordu âdeta. Küçük sesler, taş duvarlarda yankılanarak büyüyordu.

“Şişt!” dedi Searle. Yavaşladılar ve daha sessiz hareket etmeye başladılar. Arka duvara iyice yaklaştıklarında oyuğa doğru uçmaları gerektiğinin farkındaydılar.

Gerr, gagasıyla oyuğu göstererek, “Yukarı.” diye fısıldadı.

Cesaretlerini toplayıp bir sıçramayla kendilerini havaya bıraktılar. Oyuğun dışarı doğru uzanan küçük çıkıntısına kondular. Gördükleri şeye hayranlıkla bakakaldılar.

“Kırmızı olanı istiyor.” dedi Gerr fısıltıyla.

İşte, oyuğun dümdüz tabanında üç taş duruyordu. Oyuğun içi, bazı çatlaklar olmasına rağmen, kavisli tavanı da dâhil olmak üzere, düzleştirilip cilalanmıştı. Böylece taşların ışığı yansıma yapıyor, pırlıtları artıyordu. Taşlar, düz taşa oyulmuş küçük deliklere, ikisi arkada biri önde, üçgen oluşturacak biçimde yerleştirilmişti. Üçü de mağarada çok az olan ışığı alıp hayret verici olağanüstü parıltılarla geri yansıtıyordu. Her biri farklı bir şekilde kesilmiş ve birbirlerine eşit uzaklıkta, mükemmel bir üçgen şeklinde yerleştirilmişti. Öndeki taş bir yakuttu. Koyu kırmızı parlıyor ama birçok farklı ton sergiliyordu. Arkada, solda duran muhteşem mavi bir safirdi, sağdakiyse ışık saçan, göz alıcı bir ametistti. Şahane bir görüntüydü.

Taşların arkasındaki küçük oyuğun arka duvarına bir şiir kazınmıştı.

Searle, başıyla yazıyı işaret ederek, “Bu da ne? Kötü bir şey söylüyor olabilir.” dedi.

“Sadece kelimeler.” diye karşılık verdi Gerr. “Kelimeler bize zarar veremez.”

“Tamam, bakalım ne yazıyormuş.”

Searle şiire baktı ve okumaya çalıştı ama nafiye.

CANDARA TAŞLARI

Üç değerli taş yatar burada
Hizmet etmek için bu adil, bereketli krallığa
Üç renk üç farklı özellik bahşeder
Herkes bunları arasında pay eder
Berrak gökyüzü mavisi ve
Zengin Eylül şarabı gibi lal kırmızı bir renk
Karışık koyu mor var bir de
Parıl parıl parıldar bu üç renk.

Eğer taşlar bu topraklarda kalırsa
Ait oldukları yerde durursa
Üç özellik verirler oraya
Ve güç katarlar krallığa.
Mirasları yaşarsa
Krallığı korurlar
Ve verildikleri insanlar tarafından
Güzelce korunurlar.

Safir dürüstlüğü temsil eder
Doğru bir hayat yaşamak için
Her erkek ve kadının hayatını
Sadakatle bezemek için

Sözlerin ve hareketin saflığı
Ve gücü doğruyu söylemenin
Her yetişen gençin kalbindeki gibi
Yatar bu taşlarda.

Ametist, her zaman soylu ve sessizdir
Topraklara barış getirir
Mor ışığı her yerde parlar
Barış dolu bir huzur gelişir
Renginün güzelliğinde
Arkadaşlıklar bağlanır birbirine
Ona bakmayı sürdürdüğünde
O da senin görür her seferinde.

Yakut duru uyum içinde
Korumak için değer ikisini
Onu korumaya sadık kalındığı sürece
Gözetmek için krallığın her yerini.
Kırmızı ışıklarını yaydığında
Ve ner gözde parladığında
Bu taş sevgi dolu ışığını
Verecek her içten hiçkırığa.

Bir süre sonra Searle, "Faydası yok." dedi. "Ne başımı anlayabiliyorum ne sonunu. Tuhaf bilgi, evet ama çok zor."

Gerr, gözünü dikmiş yakuta bakıyordu. "Dedim ya, kelimelerin bir önemi yok. Sen şu yakuta bak asıl."

Searle baktı. Şimdi ikisi de konuşmuyordu. Yakutun parıltısı onları büyülemiş gibiydi.

"Hadi..." diye fısıldadı Gerr. "Al onu."

Searle bu emirle şaşkına dönmüştü. Bir an için sessiz olması gerektiğini unutarak, "Hayır!" dedi. Sonra kendi sesinden irkilerek etrafına bakındı. "Taşı almayı isteyen sensin. Sen al." diye fısıldadı.

Gerr, önünde öylece duran yakuta baktı. Yapması gereken tek şey kafasını eğmek ve taşı gagasına sıkıştırmaktı. Ama yine de onu bunu yapmaktan alıkoyan bir şey vardı. Korkuyordu.

Searle, Gerr'in tereddüdünü fark etti. "Hadi... Alsana, al da çıkıp gidelim artık buradan." diye fısıldadı. "Yoksa korkuyor musun?"

Yakuta bakmakta olan Gerr kıpırdamıyordu. Sonra hızlıca kafasını yakutun üstüne doğru eğdi. Gagasını açarken kafası renklerle yıkandı. Birdenbire fikrini değiştirdi, gagasını kapadı ve denemek için taşı gagaladı. Parlak bir ışık saçıldı.

Gerr, ani bir hareketle silkelenip geriye doğru düşerken, "Aaaaah!" diye acıyla bağırды. Bir gümbürtüyle taş zemine serildi. İnlüyordu.

Searle oyuktan bakarak, "Ben sana demiştim!" diye söylendi. Sonra birdenbire Gerr için endişelendi. "İyi misin?"

"Aahh!" diye sızlandı Gerr.

"Uçabilecek misin?" diye sordu Searle. Artık fısıldamayı bırakmışlardı.

Gerr, ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı. “Uçarım herhâlde.”

“Hadi gidelim o zaman.”

Searle oyuğun kenarındaki çıkıntıdan havalanarak mağaradan çıktı. Havuzun üzerinden geçip su perdesinin arasından bir ok gibi fırladı. Gerr de hızla onu takip etti. Ellerinden geldiğince çabuk havalandılar; mağarayı geride bıraktıkları için rahatlamışlardı.

“Gagan!” diye çığlık attı Searle.

“Biliyorum. Acıyor... Aahh... Çok acıyor.”

“Yanmış gibi... Ucundan, biraz.”

“Biliyorum.” diye içini çekti Gerr öfkeyle.

“Ve çatlamış.”

“Biliyorum... Biliyorum...” diye göğüs geçirdi Gerr. Artık iyice sinirleniyordu. “Hâlâ sıcak.”

“Eh, ben seni uyarmıştım.” Bu son söz Gerr’i öfkeden delirtmişti. Ama Searle haklı çıkmanın memnuniyetini yaşıyordu.

Mavi Göl’ün üzerinden sessizce uçtular. Olanları Kara Büyücü Bela’ya anlatmak için Yaşlı Howard’ın evine dönerken de bir daha hiç konuşmadılar.

Gün batımı öncesinin dingin saatlerinde Yuvarlak Salon’daki yüksek pencereden bakan Kral, yine endişeli görünüyordu. Krallığın manzarası muhteşemdi. Kral bakışlarını Candara kentine doğru çevirdi. Ilık ışıklarıyla her şeyi yıkan güneş, Spindley Kulesi’nin çatısını ışılatıyordu. Kule

alışılmadık özelliklere sahip bir binaydı. Çok güze oyulmuş süslemelerinin yanı sıra biraz komik bir görüntüsü vardı. Yüksekliğine göre biraz ince bir yapıydı ve üst kısmı diğer bölümleriyle uyumlu değildi. Dört yanını saran balkonuyla kusursuz bir gözetleme mekânıydı. Joog, Candara'yı gözlemek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sık sık burayı kullanıyordu.

Joog, pencerede son asker grubunun dönmesini bekleyen Kral'ın hemen yanındaydı. Üç grup hiçbir bilgi edinmeden dönmüştü. Eksik olan bir tek grup vardı, o da Yaşlı Howard'ın evine gönderilen on kişilik gruptu.

“Bakın!” diye bağırды Joog aniden. Altın sarısı gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve parlıyordu. “Aşağıya, şehre bakın!”

Joog'u yerinden zıplatıp heyecanla bağırıacak kadar önemli bir şey göremeyen Kral, “Ne olmuş?” diye sordu.

“Şurada. Fırının orada. Bakın! Onları görmüyor musunuz?” Joog, Kral'ın kendisi gibi en uzaktaki en küçük şeyleri bile görebilen bir baykuş değil, insan olduğunu tamamen unutmuştu. “Bakın! Kurbağalar sıra oluşturmuş sokakta zıplıyor! Buna ne buyrulur!” Kral hâlâ onları göremiyordu.

“Kaç tane kurbağa var Joog?” diye sordu.

“Hımm...” Joog kurbağaları saydı. “On tane, Majesteleri.”

“Joog!” dedi Kral sakince. “Sıra hâlinde zıpladıklarını mı söylüyorsun?”

“Evet. Garip, değil mi?”

Kral, dalgın bir hâlde, kıvrılmış sakalını kaşdı. Beyazların arasında kalan birkaç tel gençliğinde sakalının kahverengi olduğunun işaretini veriyordu. “Çok garip.” dedi kaşlarını çatarak. “Kurbağalar böyle yapmaz, değil mi? On taneler

ve benim de on adamımın kayıp olması... Bu durum beni şüphelendiriyor.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum, Majesteleri.”

Kral yavaşça başını salladı. “Joog, bunun çok ciddi bir mesele olmasından korkuyorum. Umarım yanılıyordum ama onların bir çeşit tuzağa düşmüş olabileceğini... Şey... Adamlarımın büyülenmiş olabileceğini düşünüyorum. Olabilir, değil mi? Bu Kara Büyücü Bela son derece tehlikeli... Sen onun karşısına çıktığından beri biliyoruz bunu... Ve çok da güçlü. Bu onun işi. Eminim. Ama buna bir son vermeliyiz... Onu bir şekilde durdurmalıyız. Bu kolay olmayacak ve büyük bir cesaret gerektirecek ama bir yolunu bulmalıyız...” Kral, bir an duraksadı, odanın içinde yürüdü sonra diğer yöne, ögle sonrasının hafif sisinde mavimsi görünen uzaktaki dağlara doğru baktı. “Bu büyüü bozmanın bir yolunu bulmalıyız... Zavallı adamlar.. Ve bu Bela’dan tamamen kurtulmalıyız.”

“Majesteleri, benim daima emrinizde olduğumu biliyorsunuz. Ben ve muhafız ekibim.”

“Biliyorum Joog.” dedi Kral. Döndü ve Joog’a doğru yürüdü. “Ama yeniden uçmaya başlaman beş altı hafta sürecek. Muhafız Baykuşlar ekibine gelince... Evet, onlar kesinlikle yardım edebilirler ve sen onlara buradan talimat verebilirsin. Ama çok geç olmadan harekete geçmemiz lazım.”

“Amalek ve Seph var. Biliyorsunuz, onlar çok cesur.” dedi Joog.

“Ne demek istediğini anlıyorum Joog.” dedi Kral kibarca. İki zeki çocuğunu düşündü. “Ama onlar çok, çok küçükler. Böyle güçlü bir büyücüye karşı nasıl mücadele edebilirler? Hayır, başka çareler düşünmeliyiz.” Odada başka bir pence-

renin önüne gidip yine Candara'ya, o çok sevdiği kente baktı.

“Peki ya halka ne dersiniz?” diye sordu Joog. “Güçleri ve yetenekleri var. Sadece Candara değil, Whitten ve Charin halkı da var.”

Kral yüzünü Joog'a döndü. “Biliyorum ama bunu iyi saklıyorlar, değil mi? Yardım istendiğinde... Sen de biliyorsun, hep çok isteksizler. İnkna edilmeleri lazım. İyi insanlar, buna şüphe yok ama... Keşke daha farklı olsaydı. Yıllar önce öyle olduğunu söylüyorlar. Uzun yıllar önce. O zaman insanlar daha cömertmiş.” Susup tekrar camdan dışarı baktı. “Hayvanlar için ne dersin?”

“Neler yapabileceğime bakarım.” Joog düşünceli görünüyordu. “Ama insanlar hakkında söyledikleriniz onlar için de geçerli. Genelde hâllerinden memnunlar, yani hayatlarından hoşnutlar. Ama deneyebilirim.”

“Yapabilirsin Joog.”

Joog pencereden dışarıya, zıplayan kurbağalara doğru baktı.

“Kurbağalar saraya doğru geliyorlar galiba.” dedi. “Büyü konusunda haklı olabilirsiniz.”

Kurbağalar yolculuklarına devam ederken Kral ve baykuş Joog altın çerçevesi pencereden birkaç dakika onları izlediler.

“Majesteleri, izniniz olursa Muhafız Baykuşları toplantıya çağırabilir miyim?”

“Evet, kesinlikle.” diye karşılık verdi Kral, kararlılıkla. “Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur. İyi fikir Joog.”

“Birkaç haberci serçe göndereyim diyorum.” Odaya kimin girdiğini görmek için kafasını, sadece bir baykuşun yapabileceği gibi arkaya döndürdü. Gelenler Prenses Amalek ve Prens

Seph'ti. Masanın etrafından dolanarak, pencerenin önünde duran Kral'la Joog'un yanına gittiler.

“Tahta kanadına yazı yazabilir miyiz?” diye sordu Amalek, Joog'a. Elinde gümüş bir kalemle gelmişti zaten.

Altın bir kalem tutan Seph de hevesle atıldı. “Evet, yazabilir miyiz, lütfen? Bu kalemleri bize Büyücü Elzafan göndermiş. Yeni geldiler!”

Kalemleri iki serçe getirmişti. Kuşlar, Yaz Krallığı'nın merkezinde bulunan Büyücü Elzafan'ın şatosundan onca yolu sırf bunun için gelmişlerdi. Muhafız Baykuşlardan biri olan iri bir Alaca baykuş serçeleri fark etmiş ve teslimatlarını yapmaları için saraya girmelerine müsaade etmişti.

“Çok şanslı çocuklarsınız siz.” diye güldü Kral. “Öyle usta bir büyücüden böyle güzel bir hediye almak herkese nasip olmaz.”

“Ben de şanslıyım.” diye kıkırdadı Joog. “Beni süsleyeceğiniz için! İstedığınızı yazın çizin.”

Amalek ve Seph biraz sonra kalemlerin sihirli olduğunu anladılar. Kalemlerinden akan gümüş ve altın renkler denize vuran güneş gibi, sanki canlıymış gibi parlıyordu. Ama sadece bu değildi. Resimleri için ihtiyaç duydukları başka renkleri düşündükleri zaman kalemleri o renk yazıyor, Joog'un kanadındaki kırık kemiği saran tahtanın üzerinde ışıldıyordu. Çocuklar gözlerine inanamıyordu. Çok geçmeden Joog'un kanadındaki tahta destek Amalek ve Seph'in düşlediği hayvan resimleriyle dolmuştu.

Resimler çizilip boyama işlemleri de tamamlanınca Kral, Joog, Amalek ve Seph pencerenin yanına oturup krallıktaki davetsiz misafir meselesini görüştüler. Akşam oluyordu, gül

kırmızısı güneş tepelerin ardına çekildi. Hava usul usul karardı. Kararan bir gökyüzünde beliren yıldızlar gibi görünen Candara ışıklarını seyrettiler. Yarım saat kadar hava dingindi sonra rüzgâr esmeye başladı ve gecenin karanlığı her yeri sarıdığına sabahki fırtına geri geldi. Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar yüzünden yıldızlar görünmez oldu. Rüzgârdaki mum alevleri gibi sönüp gitti hepsi. Hızla düşen sıcaklık insanlara şöminelerinde ateş yaktırdı. Doğudan soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Ağaçların arasında ıslık çalarak gezindi, ardında gizlediği şiddetli yağmur bir anda her yeri etkisi altına aldı.

Kral'ın kurbağaya dönüşmüş olan adamları, yağmurun altında zıplarken perişan görünüyorlardı. Nihayet uzun süren tırmanışlarını bitirip sarayın girişindeki demir kapılara vardılar. Büyük kapı dikmelerinin her birinin üstünde tek boynuzlu bir at vardı; biri gümüş, biri altın. Sarayı koruyormuş gibi görünüyorlardı. Eski bir efsaneye göre, uzun zaman önce kötü Belalara karşı savaşmak ve krallığı korkunç istilalarından korumak için canlanmışlardı. Ama bu sadece efsaneydi ve kimse de inanmıyordu. Ne de olsa kimse hareket ettiklerini görmemişti. Bir kuyruk kıpırtısı ya da burun seğirmesi bile gören yoktu. Ama bu efsane krallıkta yaşayan çocukların en sevdiği hikâyeydi. Prens ve Prenses saatlerce tek boynuzlu atlara bakıp hareket ettiklerini hayal ederlerdi.

Tek sıra hâlinde ilerleyen kurbağalar sonunda saray arazisine ulaştı. Büyük giriş kapısına götüren patikayı hoplaya zıplaya aştılar. Önce oturup birileri duyar umuduyla ellerinden geldiğince yüksek sesle vıraklamaya başladılar. Sonra kapıya toslayıp üzerine atlamayı düşündüler. Yaptıkları ses yeterli değildi. Kapıyı açan olmadı. Sonunda kapıyı çalmaktan vaz-

geçip içeri girmek için uygun bir yer bulmak üzere sarayın etrafında hoplamaya başladılar. Neyse ki sarayın kedileri Tilly ve Flop için açık bırakılmış küçük bir pencere buldular da teker teker içeri girdiler.

Joog, Muhafız Baykuşlara gece nöbetlerinin hemen ardından saraya gelip kendisine rapor vermelerini söylemek için haberci serçeler yolladı. Joog, çoğu zaman, haber getirip götürmeye her zaman hevesli olan serçeleri kullanırdı. Ulaştıracakları yeni bir haber alan serçeler, neşeyle cıvıdayarak çiftler hâlinde uçup gittiler.

Gece, tüm krallığı yutmuştu. Bu, Kral'ın şimdiye kadar gördüğü en şiddetli fırtınaydı. Son birkaç gündür yaşanan olaylar yüzünden de son derece endişeliydi. Krallığı Kara Büyücü Bela'dan kurtarmak için bir plan yapması gerektiğini biliyordu ama kendini garip bir şekilde uyuşuk hissediyordu. Nasıl hareket edeceğine bir türlü karar veremiyordu. Bir an, hemen işe girişmesi gerektiğini düşünüyor sonra böyle müthiş fırtınalı bir gecede bunu yapmanın çılgınlık olacağına karar veriyordu.

Bir süre bocaladı, volta atıp durdu. Sonunda yatmaya ve sabah erkenden kalkıp tahtına oturmaya karar verdi. O zaman cevabı bulacağından emindi. O an Kara Büyücü Bela'nın akıldan geçen şeytani planları bilseydi, işi sabaha ertelemezdi.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This not only helps in tracking expenses but also ensures compliance with tax regulations. The text further explains that regular audits are essential to identify any discrepancies and prevent fraud. It also mentions that proper record-keeping is crucial for financial planning and budgeting. The document then moves on to discuss the various methods used for data collection and analysis, highlighting the need for consistency and reliability in the data. It provides a detailed overview of the different types of data that can be collected and how they can be used to gain insights into business performance. The final part of the document concludes with a summary of the key points discussed and offers some practical advice for implementing the discussed practices. It stresses that while the initial setup may be time-consuming, the long-term benefits of accurate record-keeping and data analysis are significant. The document is intended to serve as a guide for anyone looking to improve their financial management and data handling processes.

4. Bölüm

Büyü

Dr. D. D. D.

1871

Kara Büyücü Bela, planlar yapıyordu. Eski, pis koltuğa oturmuş, güçlerine odaklanmıştı. Şişlikleri hâlâ inmemiş olan acınası kuzgunlar da tünedikleri raftan ona bakıyordu. Jamaar, uyuşuk bir hâlde odanın bir köşesinde yatıyordu. Tahta döşeme ve odada çok fazla eşya olmamasından dolayı en ufak sesler bile ürkütücü sessizlikte yankı yapıyordu. Oda ihmalin ve bakımsızlığın donuk havasına bürünmüştü. Koltuğun yanındaki küçük masanın üzerinde çeşitli yemek kalıntıları, düzensiz bir tabak yığını, kulplu bardaklar ve küf kokmaya başlayan kokuşmuş yiyecek artıkları vardı.

Koltuğa yaslanıp bacaklarını öne uzatmış ve ayak bileklerini birbirine geçirmiş olan Kara Büyücü Bela, yavaşça nefes alıp vermenin dışında, taş gibi oturuyordu. Başını geriye atmış ve gözlerini yummuştu. İki siyah mumun cılız ışığı kasvetli odaya soluk sarı bir parıltı veriyordu. Mumlardan biri şöminenin üstünde, diğeri yerdeydi ve rüzgâr alan odada titreyen alevleri boş duvarlara yansıtığı dans eden gölgeler hayaletler gibi görünüyordu.

İki kuzgunun Candara Taşlarının yerini doğrulaması onu

memnun etmişti. Bu bilgi daha sonra çok işine yarayacaktı. Taşların bulunduğu yerle ilgili bilgiyi, saklanmış oldukları yer hakkında bir söylenti duyduğunu söyleyen Yaşlı Howard'tan almıştı. Taşlar Krallığı'nın çoğu sakini gibi Yaşlı Howard da taşların var olduğuna inanmıyordu. Kara Büyücü Bela, bu yaşlı adamın duyduğunu söylediği söylentiye güvenip güvenmemekte kararsızdı, o yüzden de taşların nerede olduğuyla ilgili kesin bilgi getirecekleri umuduyla iki kuzgunu göndermeye karar verdi. Artık yerlerini biliyordu, keyfi yerindeydi.

Kuzgunun özel bir koruma gücüne sahip olan yakutu çalamaması onu çok fazla hüsrana uğratmamıştı. Çifte koruma sistemi çalıştığı için bunun olmasını bekliyordu zaten. İnsanlar taşların etkisi altında yaşadıkları sürece taşlar krallığı koruyordu. Bu, ayna gibi çalışan bir sistemdi: Taşlar insanların özelliklerini yansıtıyor ve böylece birbirlerini koruyorlardı. Birbirlerinin gücü ve güvenliğiydiler.

Krallığa tamamen hâkim olmadan önce taşları ele geçirip onları krallık sınırları dışına çıkarması gerekecekti. Bu şekilde etkileri hemen kaybolacak, Taşlar Krallığı çökecek ve o, kendi egemenliğini ilan edebilecekti. Onları mağaradan çalmak kolay olacaktı ama bunu yapabilmesi için önce bölgede yaşayan tüm yaratıkların icabına bakmalıydı. Bu sayede taşlar korumasız kalacaktı ve asıl zor olan kısım da buydu. Yaptığı gizli planın işe yarayacağına inanıyordu.

Pis odada yere saçılmış bir sürü ıvır zıvır vardı. Bu eşyaların arasında oyuncak bebek evi büyüklüğünde bir kafes göze çarpıyordu. Yanları ve üstü ince metal bir ağdan yapılmıştı. Kafesin içinde kimisi uçmak için çırpınan kimisi bulabildiği yere konmuş yüzden fazla kelebek vardı.

Kara Büyücü koltuktan kalkıp kafesi üstteki tutma yerinden sertçe kavradı ve odadan dışarı çıktı. Çizmelerinin döşemede çıkardığı ses odada yankılandı. Kafesi üst kata taşıyıp odalardan birine attı. Kelebekler birbirlerine girmiş gibi kanat çırpıyorlar. Eğilip kafesin kapağını açmasıyla birlikte kelebeklerin bir kısmı dışarı uçtu. Ayağa kalktı ve omzundaki bir kelebeği eliyle uzaklaştırdı. Sonra odadan çıktı, kapısını kapattı ve alt kata indi.

Tekrar koltuğa oturunca yerde, önünde duran garip şeylere göz gezdirdi: Buharı tüten sıcak suyla dolu gümüşten büyük bir kap, siyah bir biberlik, kafeste bir fare ve alevi titreşen siyah bir mum. Gümüş kaptan çıkan buhar odanın tavanına yükseliyor, orada sis bulutları hâlinde birikiyordu. Fare, kaçmaya çalışırken kafes tıkırdadı. Boşuna çabalıyordu çünkü kafesin kapısı sıkıca kapalıydı.

Yine yerde, duvara yakın bir yere yerleştirilmiş altı tuğla büyüklüğünde bir külçe altın vardı. Kesilen küçük bir parçanın dışında, kare şeklindeydi. İki mumun titreşen ışığında parlıyordu.

Kara Büyücü Bela derin düşüncelere dalmıştı. Dışarıda esen kuvvetli rüzgâr uğulduyordu. Krallıkta bundan daha soğuk, daha fırtınalı bir gece hiç yaşanmamıştı. Şiddetli yağmur önce doluya, ardından da kara dönüştü. Çok geçmeden şehrin sokakları karla dolmaya, ağaçların dalları sarkmaya başladı. Fırtına kar tanelerini bulabildiği her küçük köşeye, her yarığa, her kuytuca ve çatlağa sürüklüyor, Yaşlı Howard'ın evinin etrafında birikmesini engelliyordu.

Kara Büyücü Bela, gece yarısına kadar hiç hareket etmedi. Sonra birdenbire ve çok hızlı bir şekilde, ne yapacağını çok iyi

biliyormuş gibi koltuğundan kalkıp yerdeki eşyaların yanına çömeldi. Yüzündeki hiddetli bakış silinip gitti, dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı.

“Nihayet.” diye fısıldadı. “Sonunda! Artık gücüm var! Büyüyü buldum! Yarın krallık benim olacak!”

Buhar bulutlarının hâlâ toplanmakta olduğu tavana bakarak, neredeyse fısıldar gibi tısladı. “Güzel. Mükemmel.”

Aniden başını çevirerek yerdeki muma tükürdü. Alev bir tıslamayla söndü. Şimdi odayı yalnızca şöminenin üstünde yanan mum aydınlatıyordu. Yarı karanlıkta, sıska eliyle siyah mumu kavradı ve onu bir tebeşir gibi kullanarak tahta zemine hızlıca tek boynuzlu bir at çizdi. Sonra gözünü suya dikti. Bir dakika içinde su buz oldu. Yavaşça fısıldamaya başladı:

*“Karasın kara gece, başlıyorum bu büyüye,
Ve ben kazanıyorum yine.
Karasın kara gece, tüm güzellikler kaldı geride
Bir krallık geçecek elime.
Bu büyü sevindirecek beni
Krallıkta hapşırın her yaratık
Donacak sonsuza dek
Benim olacak bu krallık!”*

Sözleri loş odada yankılandı. Sanki bir an için orada asılı kaldılar sonra büyü'nün gücü derinleşti, her şeyin içine sızdı, her şeyi ele geçirdi, duvarların her zerresine işledi ve ulaştığı her şeyi gizli bir şekilde değiştirerek krallığın bütününe yayıldı. Jamaar uyanıp hırladı.

Kara Büyücü başını salladı ve neler olduğunu hissederek gülümsedi. Sonra biberliği eline aldı, ayağa kalktı, odanın ortasında yavaşça dönmekte olan buhar bulutlarına doğru savurdu ve çok geçmeden bulutlar biber tozuyla doldu. Yere çömeldi ve biberliği farenin kafesinin üstüne doğru salladı. Fare burnunu çekti, kaşdı sonra hapşırıldı. Hapşırır hapşırılmaz da dondu.

Kara Büyücü Bela, farenin donup kaldığını görünce sevindi. Büyünün işe yaradığından emin olmak için eline bir değnek alıp kafesin telleri arasından fareyi sertçe dürttü. Fare hissetmiyordu.

“Oldu, oldu!” diye bağırdı. Cırlak sesi odanın içinde yankılandı. “İşe yarayacağımı biliyordum. Köpek!” diye seslendi ve odanın karanlık köşesine doğru baktı. “Adın neydi senin? Ah, evet!.. Jamaar. Şu fareye bak!”

Olan biteni odanın bir köşesinden izlemiş olan Jamaar, kalkıp efendisine doğru yürüdü. Olağanüstü bir değişim geçirmişti: İrileşmiş, kasları gelişmiş, göğsü ve sırtı genişlemişti. Hatta biraz uzamıştı. Artık o genç, serseri, aç köpek değildi. İri bir yüzü, kaslı bacakları olan, yapılı bir köpekti. Tüyleri hâlâ seyrek ve dağınıktı. Kocaman ağzından salyalar akıtarak, kara gözlerini efendisine dikti. Yanına yaklaşacak her canlıyı yutmaya hazırmış gibi huysuz ve öfkeli görünüyordu.

“Evet, efendim.” diye hırladı. Efendisinin ayak ucuna oturup ona baktı. “Bana vaat ettiğiniz yemek nerede? Açlıktan ölüyorum!”

“Yaa!” dedi büyücü çarpık bir gülümsemeyle. Sesi soğuk odada yankılandı. “Kendine bir bak! Beklediğimden daha etkili oldu. İçinde biraz dalaşma eğilimi olan gerçek bir köpek

istemıştim... Ama... Bu değişim hoşuma gitti! Demek açlıktan ölüyorsun, ha! İriliğine bakılırsa hiç şaşırmadım!”

Kötü büyücü bir sandalye aldı ve tüm gücüyle kafese vurdu. Kafes paramparça oldu.

“Tamaam... Çok acıktım mı demiştin?” dedi sabırsız köpeğe bakarak. “Akşam yemeği için fareye ne dersin?”

Jamaar donmuş farenin üstüne atladı ama fare en sert, en ağır taştan yapılmışçasına yerinden kıpırdamadı. Jamaar geri çekilip yeniden atladı. Bu defa fareyi sağlam dişlerinin arasına sıkıştırıp büyük bir çabayla havaya kaldırdı. Dişlerinden kütürt diye bir ses geldi ve Jamaar acıyla havlayarak fareyi bıraktı. Fare kurşundan bir ağırlık gibi yere düşerken onunla birlikte kana bulanmış iki beyaz diş de düştü. Diş parçaları döşemede tıkırdadı.

Kara Büyücü ellerini keyifle ovuşturarak, yüzünde iğrenç bir gülümsemeye, “Güzeel, güzeel, güzeel!” diye söylendi. Sonra sesini alçalttı. “Teşekkür ederim Jamaar!” dedi. Şimdi sakın, yavaş yavaş, tehditkâr bir dobralıkla konuşuyordu. “Bu, iyi bir sınav oldu. Şimdi sana görevlerin konusunda talimatlar vereceğim. En başta gelen görevin, iyi bir bekçi köpeğin yapacağı gibi bu evi canın pahasına korumak. Ama seni yanımda götürebilir ya da görev için başka yerlere gönderebilirim. Anlaşıldı mı?”

Ağzından kan damlayan Jamaar, “Evet.” diye homurdandı. “Ama yemeğim nerede?”

“Sabırlı ol!” diye patladı Kara Büyücü. “Yemek için çalışman gerekecek.”

“Peki anlaşmamız ne olacak?” diye hırladı Jamaar. “Anlaşmamız vardı, unuttunuz mu yoksa? Demiştiniz ki...”

“Anlaşmamız hâlâ geçerli.” Büyücü sesini yükseltiyordu. “Ama senin efendin benim ve sana ne yapacağını ben söylerim.” Bacağını şöyle bir savurup Jamaar’a öyle kötü bir tekme attı ki köpek yerde kayarak tekrar köşesine kadar gitti. “Efendi kimmiş?” diye bağırdı.

“Sizsiniz.” diye hırladı Jamaar isteksizce ve ardından ekledi. “Efendim.”

“Doğru, bunu asla unutma. Zamanı gelince yemeğini alacaksın. Ben ne zaman dersem o zaman. Hem hiç kuşkun olmasın, sana bol bol yemek vereceğim. Bol bol! Ama sen bir şey isteyemezsin. Hayır, hayır, hayır, onu hak edeceksin.” Dikkatini yeniden fareye yöneltti. Şimdi farenin üstünde, pudra şekeri serpilmiş gibi beyaz buzlar vardı. Büyücü gülümsedi. “Güzeel!” dedi yine heyecanla.

Bu heyecanlı haykırıştan sonra da peşinde Jamaar’la odadan çıktı. Ahşap merdivenlerden yukarıya çıkarak yatak odalarından birine, kelebeklerin olduğu odaya değil de diğerine girdi. Pencerenin önünde bir sandalyeye oturup dışarı baktı. Başardığı şeyi düşününce kıvrık dudaklarının arasından sessiz, uğursuz bir kahkaha tısladı. Pencereden manzarayı seyrederken kendi kendine mırıldanmaya başladı.

“Bu... Bunların hepsi... Bu krallık... Bana düşüyor. Onu istiyorum...” İnce dudaklarında yine bir gülümseme belirirken kelimeleri tehditkâr bir alay hâlini aldı. “Kendim için istiyorum.”

Krallığı böyle ansızın vuran bu soğuk hava insanları, hayvanları, herkesi çok şaşırtmıştı. Çünkü yazın ortasındaydılar. Sert tipi gece boyunca devam etti. Ormandaki hayvanlar ve böcekler bu aşırı soğuğa hazırlıklı değildi. Yuvalarını yerin altına yapan hayvanlar, tavşanlar, tilkiler, samurlar, köstebekler ve porsuklar birbirlerine sokuldu. Kuşlar yuvalarına toplandı. Böcekler, ağaçlarda ve binalarda buldukları çatlaklara sığındı. Otçul hayvanlar, koyunlar, atlar, inekler ve eşekler, tipide güçlkle Candara, Whitten ve Charin'e yürüyüp toynaklarıyla kapıları çaldı. İnsanlar onları seve seve çatılarının altına aldı. Yine de insanların ve hayvanların ısınmak için gösterdikleri onca çabaya rağmen, ister içeride ister dışarıda olsun herkes tir tir titriyordu. Krallıkta yaşayanların çoğu hastalanmıştı. Elbette Kara Büyücü Bela'nın istediği de tam olarak buydu.

Sabaha yakın rüzgâr dindi, hava sakinleşti ve ayaza çekti. Kar durmadan yağıyordu, krallık güzel bir beyazlığa dönüş-

müştü. Kar, bir düğün pastasının üzerindeki krema kadar pürüzsüzdü. Köylere gelen hayvanların toynak izleri tamamen kapanmıştı ve henüz dışarıya çıkmaya cesaret eden olmamıştı.

Kar hem lapa lapa hem de hızlı yağıyordu. Havanın aydınlanmasıyla birlikte bulutlardan düşenin sadece kar olmadığı anlaşıldı. Dans eden kar tanelerinin arasında küçük biber tozları dönüyordu. Kara Büyücü Bela'nın Yaşlı Howard'ın evinde küçük çapta bir örneğini yaptığı büyü, şimdi doyumsuz zevkinin arzu ettiği gibi tüm krallığa yayılıyordu.

İnsanlar evlerinde bir an önce kalkıp ateşi yakmak ve titreyen bedenlerini, üşüyen ayaklarını ısıtmak için sabırsızlanıyordu. Candara'da Tazer Nehri'nin kıyısında Spindley Kulesi'nin bitişiğindeki bir evde oturan John Chardley o sabah ilk kalkan kişiydi. John'un iki işi vardı: Kulenin bakımıyla ilgileniyordu, aynı zamanda da şehrin arıcısıydı. Krallıktaki insanlar için bal üretiyordu. Arılarının çoğu ormandaydı ama evinde de birkaç kovana vardı. Bu sabah arılarının neşeli vızıltısını duyabiliyordu.

John Chardley çabucak giyindi. Titreye titreye merdivenlerden inmeye başladı. Yarı yolda hapsirdi.

“Ha... Ha... Haaap... Şuuuu!”

O an, tam bir basamaktan diğerine adım atarken dondu kaldı. Dengesini kaybetmiş ve merdivenlerden yuvarlanacakmış gibi görünse de tamamen hareketsizdi.

Hapşırığı, alt kattaki girişte uyuyan bir atı uyandırdı. At, başını kaldırıp bakınca gözleri kapalı ve hapşırırken yüzü buruşmuş bir hâlde basamakların yarısında duran John Chardley'yi gördü.

“Ya, şu insanlar ne komik!” diye içinden geçirdi, tüm atlar

gibi genelde ayakta uyuyan at. “Merdivenlerin yarısında uyuyor ve uykuda hапşıyorlar! Garip bir zamanda yaşıyoruz.”

Toynağını yere vurdu, başını salladı ve yanından geçen bir arıya kuyruğunu şaklattı. Kar fırtınasında altındaki uzun yürüyüş onu çok yormuştu, biraz daha uyumak için iri kahverengi gözlerini yumdu. Tam o sırada kapının altından içeriye biraz biber tozu savruldu. Küçük bir bulut oluşturdu, yükseldi ve havada döndü. Bir kovandan diğerine ilerlerken nereye gideceğini çok iyi biliyormuş gibiydi. Her kovana giriyor ve içindeki arılar küçük bir arı korosu hâlinde hапşırınca ötekine geçiyordu. Biber bulutu, odada vızıldayarak uçan birkaç arının etrafını sardı ve onları da etkileyerek hапşırttı. Az sonra John Chardley'nin evi gökyüzündeki yıldızlar gibi hareketsizce havada donmuş arılarla dolmuştu.

O sırada at derin uykudaydı. Biber bulutu atın kafasına doğru yol buldu, üstünde durdu. At, gözleri hâlâ kapalı olduğu hâlde başını geriye attı, uzun kahverengi yelesini sallayarak hапşırdı.

Hапşırır hапşırmaz da dondu. Taştan oyulmuş gibi hareketsiz ve soğuk bir at kesildi.

Büyü, 17 Nathen Caddesi'nde bulunan Relbuort Köşkü'nde de etkisini göstermişti. Köşkün kendisini ve içinde yaşayanları demir gibi cansızlaştırıp derin bir uykuya daldırmıştı. Darsan sabah yüzünü yıkarken soğuktan hапşırılmıştı. Harraine ise tekerlekli sandalyesinde otururken pusuda

hekleyen kararlı biber bulutunun burnunu gıdıklamasına karşı koyamamıştı. Ev, gündüzün ardından gecenin çökmesi gibi çökmüş ve bu hane halkını ele geçirmiş olan bir ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Taşlar Krallığı'nın tamamı dondurucu havanın etkisi altındaydı. Yavaş yavaş tüm canlılar hapşırıyor ve Kara Büyücü Bela'nın büyüüne yakalanıyordu. Candara, Whitten ve Charin'deki herkes, Batı Tepelerindeki tek tük evlerde yaşayanlar, türlü şekillerde donup kalmıştı. Bazıları yataktan kalkarken, bazıları dişlerini fırçalarken, bazıları kahvaltı ederken... Bazıları pencereden bakarken sonsuza dek camdan bakmaya mahkûm olmuş gibi görünüyordu. Giyinenler, tam da kazaklarını kafalarından geçirenler, banyoya girenler ya da boynada olup da saçları köpük içinde olanlar veya banyodan çıkanlar vardı. Kimisi kapı aralığından dışarıya göz atarken donup kalmıştı ve şimdi yüzlerini ve ellerini kar örtüyordu. Bir kadın merdivenlerin başında sabahlığına takılıp aşağı yuvarlanmıştı ve tam yere düşecekken hapşırıp havada donmuştu.

Havada uçarken donup kalan sinekler ve kuşlar vardı. Sanki zaman kavramı hiç var olmamış gibi tamamen hareketsizdiler. Bedenleri ve açılmış kanatları karla örtülmüştü. Yarı örülmüş ağlardaki örümcekler sekiz bacağından birini bile oynatamıyordu. Ağlarına düşürdükleri sinekler gibi onlar da büyülenmişti. Krallıktaki bütün canlılar, ormanda hantal hantal dolaşan en iri ayıdan ve henüz örümcek yuvasından

ayrılmamış, hayal edebileceğiniz en cılız sesle hapşırarak en küçük yavru kırmızı örümceğe kadar her şey, Kara Büyücü Bela'nın büyüünün belasına uğradı.

Gecenin dondurucu soğukunda hastalanmayan sadece birkaç kişi vardı ama onlar da büyüden yakayı kurtaramadı. Biber bulutları anahtar deliklerinden ve kapı altlarından girip kurbanlarını hemen buldu. Burunlarını gıdıklayıp onları hapşırttı. Böylece, saat sekiz olduğunda tüm canlılar üzerlerinde beyaz buz tozlarıyla hareketsiz, donmuş heykellere dönüşmüştü.

Kara Büyücü Bela hâlâ Yaşlı Howard'ın evinin üst katında pencerenin yanında oturuyordu. Karın içindeki şehre doğru bakarken birkaç kuş ve pencerelerinden ya da kapılarından bakan birkaç şehir sakinini görebiliyordu. Ama en önemlisi onların tamamen kimsesiz olduğunu görebiliyordu. Bu da ona büyük bir haz veriyor, ince dudaklarına bir gülümseme yayılıyordu. Jamaar, dönüşte yemek verileceği sözüyle herkesin donduğundan emin olmak için şehri kontrol etmeye gönderilmişti. Gittikçe kalınlaşan karların içinde yürümekte zorlanarak evden eve dolaşıyordu.

Gelgelelim Kara Büyücü Bela, yoğun kar yağışının görüş mesafesini azaltması yüzünden tepedeki sarayı göremiyordu. Gerçi orada da herkesin donduğunu, bu durumda da olan biten bir şey olmadığını umuyordu elbette ama yine de saraydaki durumdan haberdar olmayı çok istiyordu.

Krallığın genelinde durum içler acısıydı: Wellspring Korusu'nda ve Silvermay Ormanı'nda, Ulu Dağ ve Karlı Tepe Dağlarından dümdüz Flatsage Tarlalarına, Wilrack Ovalarından Tazer Tepelerine, kadar Güney Tepeleri ve Funda Tepelerinin yüksek yamaçlarından kuzeydeki batık Macarone Bataklığı'na kadar tüm canlılar büyü yüzünden donmuştu. Büyüden etkilenmemiş tek bir yer vardı: Tepedeki Candara Sarayı. Sarayda henüz hapşırın olmadığı için donan da olmamıştı. Ancak burada da garip bir şey olmuştu. Gece uykusu şafak vaktinde ve gün ağardıktan sonra da devam etmişti. Kral, Kraliçe, Seph, Amalek ve Joog kahvaltı için Yuvarlak Salon'daki masanın etrafında toplandıklarında neredeyse öğlen oluyordu. Joog'un kâsesi gevrekle doldurulmuştu, diğerleri de yulaf lapasının gelmesini bekliyordu. Tüyları sayesinde sıcacık duran Joog dışında herkes kalın kalın kazaklar giymişti. Ateş yakılmıştı ve oda ısınmaya başlıyordu. Kral ve Kraliçe nezle olmuşlardı, oldukça solgun görünüyorlardı. Nasıl olduysa soğuk algınlığı Joog ve çocuklara uğramamıştı. Çocuklar, yulaf lapasının gelmesini beklerken sihirli kalemleriyle resim yapıyordu.

Seph pencereden dışarı baktı. "Bakın!" diye haykırdı heyecanla. "Karla birlikte yağın bu şey de ne?"

"Toz mu?" diye sordu Amalek.

Seph'in kafası karışmış gibiydi. "Toza da benziyor ama... Neden? Neden karla birlikte toz yağıyor?"

Kraliçe başını salladı. "Bu çok garip." dedi. "Bir keresinde yağmurla birlikte kum yağmıştı. Sonra doğudaki çölden havaya kalkan kum olduğu anlaşılmıştı. Dışarıda yürüyen insanların gözlerine kum doluyordu. Ama karda toz!" Kocasına döndü. "Sen ne düşünüyorsun hayatım?"

“Hayatımda ne duydum ne gördüm. Endişe verici... Çok rahatsız edici, özellikle de etrafımızda şu Bela varken.”

Kar hâlâ iri tanecikler hâlinde ve çok yoğun bir şekilde yağdığı için aşağıdaki şehri göremiyorlardı. Candara'da neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Bu, Kral'ın krallığında yaşayan insanlar için daha fazla endişelenmesine neden oldu. İyi olduklarını görmek için dışarı çıkmayı göze alması gerekeceğini anladı.

Başka türlü bundan emin olamazdı. Ama önce kahvaltısını edecek ve Muhafız Baykuşların saraya dönmesini bekleyecekti. Vaktinde uyanamadığı için planladığı gibi tahtına oturamamıştı.

“Ah, Joog, ben neden her şeyi erteliyor ve uyuyakalıyorum?” diye sordu Kral çatık kaşlarla. En iyi şartlarda bile dalgın bir adamdı ama şimdi kendini her zamankinden daha unutkan ve ihmalkâr hissediyordu. “Hiçbir şeye ayak uyduramıyormuş gibi hissediyorum kendimi.”

Joog, masanın yanındaki dala tünemişti. Kırık kanadı, tahtanın ağırlığıyla aşağı sarkmıştı. Yuvarlak sarı gözleriyle her şeyi izliyor, sakın ve arif görünüyordu. Konuşmaya başlayınca bu hâli sesine de yansdı.

“Evet, bu kesinlikle siz değilsiniz, Majesteleri.” dedi, ısınmak için tüylerini kabartarak. “Şu Bela'nın krallıkta olması düşüncelerinizi ve hareketlerinizi etkiliyor. Buna izin vermemelisiniz, Majesteleri, vermemelisiniz. Halkınızın güvenliği tehlikede. Tehlike aramızda.”

“Haklısın Joog. Teşekkür ederim.” dedi Kral. Kendine güveni gelmişti ve sesi daha güçlü çıkıyordu. “Sen iyi bir dostsun. Çok iyi bir dostsun Joog.”

“Muhafız Baykuşlar nerede kaldı acaba? Daha gelmediler, merak ediyorum.” Joog’un gözlerinden endişe okunuyordu. “Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi.”

Kral daha rahattı. “Hepimiz uyuyakaldık... Onlar da uyu-yakalmış olmalı.”

Kapı açıldı ve içeriye sarayın aşçısı girdi. Geniş bir kâse içinde getirdiği yulaf lapasını servis etmesi için Kraliçe’ye uzattı. Sonra odadan çıktı, kapıyı kapattı ve hapşırıldı.

“Çok yaşa!” diye seslendi Prens Seph.

Ama aşçıdan cevap gelmedi. Aşçı kadın yüz yıllık uykuya dalan Uyuyan Güzel kadar sessizdi.

“Korkarım gece çok kötü nezle oldum.” dedi Kraliçe. “Aman ne soğuktu!” Mendilini çıkarıp burnunu sildi sonra lapayı servis etmeye başladı.

Kral burnunu çekerek, “Ben de nezle oldum.” dedi. “Sizce bunun Kara Büyücü Bela’yla bir ilgisi var mı? Yılın bu zamanında asla kar yağmaz. Kahvaltımı bitirir bitirmez tahtıma geçip biraz düşüneneğim ve ne yapmam gerektiğine karar vereceğim. Ya da belki şimdi gitmeliyim... Evet, evet... Çıkıp etrafa bir bakayım. Evet, yanıma birkaç adamımı da alıp çıkayım ben. Joog, sen de gelir misin benimle?”

“Gelirim tabii.” dedi Joog ve Seph’e döndü. “Muhafız Baykuşlar gelince onlarla görüşüp onlara...”

“Ha... Ha... Ha... Haaap... Şuuuuu!” Hapşırırken Kraliçe’nin kafası öne doğru hareket etti ve burnu Prenses’in tabağına koymak üzere olduğu bir kepçe yulaf lapasına girdi. Şiddeti yüzünden bir havai fişek patlaması sesini andıran hapşırığın etkisiyle lapa odanın her yerine saçıldı. Herkesin üstüne sıçradı. Olayın şaşkınlığıyla Kraliçe’ye baktılar ve gördükleri

şey onları afallattı. Kraliçe, çok sevdikleri biricik Kraliçeleri burnu kepeçdeyken donmuş, bir heykele dönüşmüştü.

“Olamaz!” diye bağırdı Kral.

Prens ve Prenses aynı anda, “Olamaz!” diye haykırarak annelerinin elini tutup parmaklarını oynatmaya çalıştılar. Ama çok geçmeden onun dokunulmayacak kadar soğuk olduğunu ve donmuş bir parmağı bükemeyeceklerini anladılar. Amalek gözyaşlarına boğuldu. Tam o sırada bir şey daha oldu: Kral hapşırdı.

“Ha... Ha... Hapşuuuuu!”

Joog ve çocuklar cam gibi gözlerle öylece, burnu kepeçenin içinde olan Kraliçe'ye bakan Kral'a bakakaldılar. Şimdi Kral da donmuştu. Kara Büyücü Bela'nın büyüsü, saraydaki huzurlu ortamın koruyuculuğuna rağmen buraya da ulaşmıştı. Artık Kral ve Kraliçe de krallık halkı gibi büyünün dondurucu etkisi altına girmişti. Uğursuz büyü tüm ülkenin üzerine bir kefen gibi çökmüştü. Joog, gözlerinde yaşlar biriken iki çocuğa baktı. Onları tüm kalbiyle sevdiğini biliyordu.

“Hapşırmamalıyız.” dedi metanetle. “Hapşırmanız gerekiyor gibi hissetseniz bile sakın hapşırmayın.”

Amalek ve Seph bir baş işaretiyle anladıklarını belirttiler. Joog, sağlam olan kanadıyla Amalek'in omzunu sardı. Prenses'in gözyaşlarından birkaç tanesi baykuşun tüylerinden süzülerek yerdeki koyu mavi halıya düştü.

Çocuklar çok üzülmüş ve korkmuşlardı. Olanlara inanmıyorlardı ve arada bir, ikisinden biri hâlâ donuk olup olmadıklarını kontrol etmek için Kral ve Kraliçe'ye bakıyordu. Joog sakindi. Kara Büyücü Bela'nın saraya ulaşacak derin bir büyü yapacak kadar güçlü olduğunu anladı. Ona karşı tüm

güçleriyle ve kafalarını kullanarak savaşmaları gerekeceğini biliyordu. Kara Büyücü'yü gördüğünde karşısında gizli bir güç olduğunu hissetmişti. Tıpkı küçük bir grup askerin karşısındaki koskoca bir ordununki gibi ezici bir güç. İki çocuğa baktı.

"Bu büyü gerçekten çok kötü." dedi usulca. Sesi ciddi ama rahat geliyordu. Sanki kaçınılması mümkün olmayan ve hemen halledilmesi gereken bir olaydan bahsediyordu. "Korkarım Muhafız Baykuşlar da büyülendiler, yoksa çoktan burada olurlardı. Bu büyüyle herkesi kapana kısıtıyor. Krallığı ele geçirmeye çalışıyor. Candara Taşlarının peşinde olduğuna bahse girerim, tabii onlardan haberi varsa."

Amalek, gözlerinde panik, Joog'a bakıyordu. "Ne yapabiliriz Joog?" diye sordu.

"Büyülerin üstesinden gelinebileceğini unutmamak önemli. Büyüler bozulabilir. Büyüleri yok etmenin çeşitli yolları var." Joog konuşurken Prens ve Prenses biraz rahatlamıştı. "Kolay olmayacak ama ne yapıp edip bu kötü büyücünün hakkından geleceğiz. Yapmamız gereken ilk şey..."

"Joog!" diye haykırdı Seph birden, Joog'un sözünü keserek. "Kanadın! Kımıldatıyorsun!"

"Aman Tanrım! Seph haklısın! Ben bile fark etmemiştim. Ne olağanüstü bir şey! İyileşmesi için birkaç hafta daha beklemem gerekiyordu. Ama nasıl?"

Joog, kanadını saran tahtayı kafasının üstüne kaldırdı.

"Evet." dedi yavaşça. Henüz dalından kımıldamamıştı. "Aklım almıyor. Çok garip." Kanadını aşağıya indirip yana doğru açtı. "Tamamen iyileşmiş gibi. Nasıl olduysa iyileşti! Birkaç yıl önce bacağıma kırdığımda iyileşmesi altı hafta almıştı. Ondan sonra bile bir süre aksayarak yürüdüm. Tahtayı

çıkartıp odanın içinde uçmayı deneyeceğim.” Çocuklara baktı. “Bana yardım eder misiniz lütfen?”

Amalek ve Seph tam tahtadaki sargıları çözmeye başlamışlardı ki aralık kalmış olan kapıdan bir ses duydular. Üçü de sesin geldiği tarafa doğru döndü. Korkunç bir düşünce akıllarında şimşek gibi çaktı: Kara Büyücü Bela olabilir miydi? Yoksa tehlikeli kuzgunlarından biri miydi?

Joog hemen, “Saklanalım.” diye fısıldadı.

Etrafa bakınıp saklanacak bir yer aradılar ama çok geçti. Amalek ve Seph hiç değilse kısmen görünmeyecekleri masanın yanına çömeldiler. Joog, odadaki en yüksek eşya olan uzun bir dolabın üstüne uçmayı düşündü ama sonra tahtanın hâlâ kanadında olduğunu hatırladı. Amalek ve Seph kapının gırcırtısını duyunca korkudan bayılacak duruma geldiler. Kapı yavaşça açılıyordu... Hepsi gözlerini açılan kapıya dikmişti. Siyah bir şey gördüler. Bir çizmenin ucuna benziyordu. Nefeslerini tuttular, bir şey olacakmış gibi bekliyorlardı. Seph aniden ayağa kalktı.

Amalek, kardeşini korumak istercesine koluna yapıştı. “Hayır.” diye fısıldadı.

“Sorun yok.” dedi Seph. “Bir kedi patisi.”

Amalek kapıya baktı. Seph'in haklı olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Derken kapı ardına kadar açıldı ve Flop içeri girdi.

Kedi onlara doğru ilerlerken, “Flop!” diye bağırdı Amalek. Flop, birkaç yerinde taba rengi benengi olan, kuyruk tüyleri bir tilkininki kadar gür, siyah-beyaz pofuduk bir kedydi. Soluk soluğaydı ve çok korkmuş görünüyordu. Amalek onu kucağına aldı, şefkatli kollarının arasına sardı ve sevgiyle

okşadı. Flop'un boynunda bir tasması vardı. Çocuklar onu sihirli kalemleriyle boyadıkları için gümüş, altın sarısı, yeşil ve mavi şeritler hâlinde parlıyordu.

"Ah Flop!" dedi Amalek.

"Bekle." dedi Seph birden. Yine endişeli görünüyordu. Flop'a döndü ve fısıltıyla, "Takip ediliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır." dedi Flop. Sakinleşmeye başlamıştı ama hâlâ gergin görünüyordu. "Neler oluyor?" diye sordu, gözlerini birinden diğerinin yüzüne çevirerek. "Herkes donmuş. Bizden başka herkes. Kapının önündeki aşçı da donmuş." Açık kapıdan baktılar. Aşçı, taştan yapılmış gibi tamamen hareketsizdi. Hapşırıktan sonra kafası hafifçe eğilmişti. Yüzünü beyaz bir buz tabakası kaplamıştı. Joog dalından atlayıp masaya kondu. Diğerlerine yaklaşırken kanadındaki tahta yere çarpıyor ve masayı çiziyordu.

"Peki ya sarayın geri kalanı?" diye sordu Flop'a.

"Hepsi donmuş." dedi Flop, Amalek onu masaya, Joog'un yanına koyarken. "Önce Tilly dondu. Hapşırıldı. Bunun neresi garip? Ama anında dondu. Sonra yavrularımızın beşi de teker teker. Önce Lila ve ardından diğerleri. Onları durdurmaya çalıştım ama her şey çok çabuk oldu. Sonra odadan odaya koştum. Herkes donmuş. Herkes! Zavallı Tilly'im... Zavallı yavrularım... Çok şükür ki sizi buldum." Tek tek yüzlerine baktı. "Ne yapabiliriz?"

"Bu, bir Bela'nın işi Flop." diye açıkladı Seph. "Olanlara, yaptığı bir büyünün sebep olduğunu düşünüyoruz. Krallığı-mıza göz dikmiş olmalı. Mutlaka onu ele geçir..." Konuşurken içinde, derin bir yerlerden fıskıran bir güçle güçlendiğini his-

setti. Tilly ve yavruları için, annesi ve babası için savaşmaya hazır olduğunu hissetti. Bir şekilde kurtarılmaları gerekiyordu. Babasının krallığı koruma görevini devralacak ve bu kötü işgalciyi topraklarından defedecekti.

Kararlı ve biraz da öfkeli bir ses tonuyla, "Onunla mücadeleye edeceğiz ve yeneceğiz." dedi.

Amalek, mavi-gri gözlerini kocaman açarak umutla kardeşine baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bu soruyu sorunca o da içinde bir güç doğduğunu hissetmeye başladı.

Seph çok kararlıydı. "Evet."

"Öyleyse önce bir plan yapalım." dedi Amalek. Pratik zekâsıyla olasılıkları değerlendirmeye başlamıştı bile. "Önce Joog kanadını denemeli."

"Olur. Siz ne güzel genç insanlarsınız." Joog sarı gözleriyle çocuklara bakarken onlara duyduğu sevgi bakışlarından belli oluyordu. "Şu şeyi çıkarmama yardım eder misiniz, lütfen?"

Prens'le Prens'in çizdiği parlak renkli resimlerle dolu kanadındaki tahtaya baktı ve çocukların yardımıyla onu, mucizevi bir şekilde iyileştirdiği kanadından çıkarmaya başladı.

5. Bölüm

Aram ve Halo

1887

1887

Etrafta dolaşan canlıların her zamanki sesleri ve konuşmalarının yokluğunda krallık alışılmadık bir sessizliğe gömülmüştü. Ama bu huzursuz eden tuhaf bir sessizlikti. Ülkenin üzerine ağır bir yük gibi çökmüştü. Dingin hava, korkunç sonun uğursuzluğuyla doluydu. Sessizlik o kadar katıksızdı ki Yuvarlak Salon'un camlarına çarpan kar tanelerinin sesi bile duyulabiliyordu. Tıpkı cama parmaklarla hafifçe tıklatılması gibi... Kar katman katman çoğalıyordu. Bitkilerin çoğu ve bodur çalılıklar tamamen kar altında kalmıştı. Rüzgârla sürüklenip birikintiler oluşturduğu yerlerde ağaç filizleri bile gözden kaybolmuştu. Dışarıda tilki, tavşan ya da samur olsaydı, bir yerden bir yere gitmek için karda tünel açmaları gerekirdi. Ama hepsinin yerin altındaki yuvalarında donduğuna hiç şüphe yoktu.

Joog'un kanadındaki tahta artık neredeyse çıkarılmıştı. Kanadını denemeye hazırdı ve sabırsızlanıyordu.

Amalek birdenbire, "Durun!" diye bağırınca diğerlerinin yüreğini hoplattı. Şaşırmışlardı. Amalek'in bağırmasına alışkın

değillerdi. Amalek, yerde oturmuş, sırtını duvara yaslamış bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. Aradığı cevabı bulmuştu. “Durun! Dinleyin, buldum. Şimdi her şey anlaşılıyor. Sihirli kalemler, onlar yüzünden, anlıyor musunuz?”

Hepsi durup Prensese'e baktı. Prensese, anlamadıklarını anladı. Daha fazla açıklama yapması gerekecekti.

“Sihirli kalemlerin mürekkebi Joog'un kanadını iyileştirdi. Ayrıca sarayda... Belki de tüm krallıkta hapsiz olmayan... Ve donmayan neden sadece biziz? Nedeni çok açık. Joog'un kanadındaki tahtada sihirli mürekkep var, Flop'un da tasma-sında. İkimiz de bu sabah kalktığımızdan beri kalemlerimizi ya elimizde tutuyor ya da cebimizde taşıyoruz! Sefh, nedense senin yanağında da biraz mürekkep var. Sihirli kalemler bizi koruyor!”

“Tabii ya, ondan olmalı!” dedi Joog. “Zaten o kalemleri Büyücü Elzafan gönderdi. Haklısın. Onları bize gönderdiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Tehlikeden haberi var mıydı acaba?”

Büyücü Elzafan'ı hatırlayınca kendini daha mutlu hissedilen Amalek, “Burada neler olduğunu görmeden biliyor galiba... Hem de kilometrelerce uzakta olduğu hâlde.” diye fikir yürüttü.

“Doğru.” diye onayladı Joog. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. O, tanıdığım en olağanüstü büyücü... Ki ömrümde birkaç büyücüyle tanışmışlığım var.” Joog sustu ve iki çocuğa ciddiyetle baktı. Sonra sözlerini sürdürdü. “Şimdi, siz ikiniz, ne olursa olsun o kalemleri yanınızdan ayırmayın. Her şey bir hapsizmeye bakar, diğer herkes gibi donar kalırsınız. Ben de bu tahtayı çıkarmamalıyım.”

Bir süre ne yapacaklarını bilemeden yerdeki yumuşak

halının üstünde oturdular. Amalek, başını öne eğmiş, ayak-kabısının bağcıyla oynuyordu. Sonra birden başını kaldırdı.

“Sihirli mürekkeple üstümüze bir şeyler çizmeliyiz.” dedi. “Seph, nerene çizmemi istersin?” Kardeşine bakıp gülümsedi. Birkaç dakika önce yaşadıkları korku, o an için hafiflemiş görünse de tehlikede oldukları duygusunu henüz üzerlerinden atamamışlardı. Bu duygu, güneşin önüne geçen ve hayatlarına tehditkâr bir gölge düşüren bir bulut gibiydi.

“Sanırım en iyi yer ayak bileğim.” diye yanıt verdi Seph ve çorabını sıyırmak için eğildi.

Amalek, kalemi Seph’in ayak bileğine hafifçe vurdurarak biraz mürekkep damlattı sonra aynını kendi ayak bileklerinden birine de yaptı. Sıra Joog’a gelmişti. Prenses, bilge baykuşun yara ve berelerini saran sargıları ve bantları dikkatlice çıkardı ve kalemini Joog’un kesiklerinde yavaşça gezdirdi. Kesikler hemen iyileşti. Bu arada Seph de kendi kaleminden akıttığı altın sarısı mürekkeple Joog’un tüylü bacaklarını boyamakla meşguldü.

Joog, kanadını tahtadan kurtararak, “Teşekkür ederim.” dedi. “Odada bir tur atmayı deneyeyim bakalım.”

Hızlıca havalanıp çok rahat uçtu. Sevinçle öterek Yuvarlak Salon’da üç tur attı. Kanadının eskiden olduğu kadar güçlü ve esnek olduğunu görünce odada dönmeye devam etti ve hepsini hayranlıkla gülümsetti. Bu onları, bir an da olsa, durumun ürperten ciddiyetinden uzaklaştırıp rahatlatı. Kara Büyücü Bela’nın gücü artık gün gibi ortadaydı ve onlar bu kötü gücün etkisinden talihin mucizevi dokunuşu gibi görünen şey sayesinde kurtulmuşlardı.

Joog masaya, kabarık tüylü siyah beyaz kuyruğu kenardan

sarkan Flop'un yanına kondu. Amalek ve Seph yerdeki halının üstünde bağdaş kurmuşlardı. Masanın diğer ucundaysa büyü yüzünden kaskatı kesilmiş, yüzleri ve elleri ince bir buz tabakasıyla kaplı Kral ve Kraliçe vardı. Dört arkadaş yardım almaları gerektiğini anladılar ve bu da krallıktan ayrılmaları anlamına geliyordu. Şimdi hepsi, birbirlerine duydukları sevgiyle kendilerini daha güçlü hissediyordu, hem kararlıydılar da ama işe nereden başlayacaklarını kestiremiyorlardı. Her şey çok hızlı geliyor gibiydi ve bir sonraki adımı atmak, ne şekilde hareket edeceklerine karar vermek için biraz zamana ihtiyaçları vardı. Söze ilk başlayan Joog oldu:

“Kime ihtiyacımız olduğunu biliyorsunuz.” Konuşurken tüylü kanatlarını açtı. “Büyücü Elzafan. Şimdi bize o yardım edebilir. Yardım edebileceğinden eminim, bu konuda hiç şüphem yok. Bu Kara Büyücü Bela kesinlikle çok güçlü ama Büyücü Elzafan da öyle.” Düşünceli bir şekilde duraksadı sonra devam etti. “Evet, ihtiyacımız olan kişi o.”

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını başlarını sallayarak belirttiler.

“Bu Bela'yı yenecek biri varsa o da Büyücü Elzafan.” dedi Seph.

Amalek ayağa kalktı. “İyi de... Ondan nasıl yardım iste-yeceğiz? Haberci serçelerin hepsi dondu.”

“Sorun da bu zaten...” Joog başını salladı. “Her şeyi anlatmak için oraya gitmek lazım. Ben gidebilirim ama sizi burada bırakmak istemiyorum.”

“Öyleyse hep birlikte gidelim.” dedi Seph.

Flop titredi. “Böyle soğuk bir havada yolculuk yapmak benim gibi kedilere göre değil!” Flop, bu düşünceyle ürper-

di. “Katiyen olmaz. Kediler soğuşa ve kara hiç gelemmez. Siz yardım istemeye giderken ben burada kalmak zorundayım.”

“Ah! Flop.” dedi Amalek, kedinin sırtını okşayarak. “Burada tek başına kalamazsın. O korkunç Kara Büyücü saraya gelebilir.”

Bu düşünceyle Flop tekrar ürperdi ve şahane tüylü kuyruğu ileri geri gidip geldi.

“Eh, sıkı giyinirsem ve biriniz beni kucağında taşırsa düşünebilirim belki.” dedi yavaşça.

“Ben taşıyım seni Flop.” diye atıldı Seph.

“Teşekkürler.” dedi Flop minnetle. Sorununu çözdüğü için rahatlamıştı.

Pencerenin yanından dışarıdaki kasvetli kar manzarasını seyreden Amalek, “Bu havada yolculuk etmek olmasaydı!” dedi. Kar hâlâ lapa lapa yağıyor ve şiddetli rüzgârda oraya buraya savruluyordu. Diz boyu derinliğinde kar vardı. “Baksanıza şuraya! Yoldan birkaç adım inmek bile asırlar sürer... Özellikle de kar böyle yoğun yağarken ve giderek kalınlaşırken. Kabul edelim... Kar yüzünden burada kısılı kaldık.”

Bu gerçek, konuşmaya noktayı koydu ve diğer üçü dışarıya bakmak için Amalek’in yanına geldi. Yerdeki kar bu kadar kalınlaşmışken herhangi bir yere yürümenin son derece zor ve muhtemelen tehlikeli olacağı ortadaydı. Kuşkusuz aralarında bir tek Joog, Büyücü Elzafan’ın yanına çabucak gidebilirdi ama onun da diğerlerini sarayda bırakmaya gönlü elvermiyordu. Kara Büyücü Bela’nın büyüsunün Kral’ı ve Kraliçe’yi tutup tutmadığını görmek için eninde sonunda saraya geleceğini biliyordu. Kötü büyücü Prens’i, Prenses’i ve Flop’u bulursa ne olurdu? Bu düşünce Joog’un tüyelerini ürpertti. Ama Büyücü

Elzafan'ı bulmaya gitmezse o zaman da Kara Büyücü Bela hepsini bulurdu. Belki hep birlikte onunla mücadele etmeyi deneyebilirlerdi ama kendilerine avantaj sağlayacak bir plan yapmaları gerekecekti.

Joog zor bir tercihle karşı karşıyaydı. Herkes için en iyi kararı vermeye çalışırken hepsi ateşin başında toplandı. Ateş sönmeye başlamıştı. Prens ve Prenses korların üstüne biraz daha odun atıldılar. Tutuşan odunların çıtırtısı duyuldu, ateş yeniden canlandı ve biraz sonra sarı ve turuncu alevlerle parladı. Kısa bir aradan sonra Joog artık ne yapacağına karar vermişti.

"Sevgili dostlarım." diye söze başladı sakın bir ses tonuyla. "Bir sorunumuz var. Ciddi bir sorun. Deminden beri Büyücü Elzafan'ı bulmaya tek başıma gidip gitmemeyi düşünüyordum. Bir karara vardım. Bence en iyisi..."

Joog birden susup pencereye doğru baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Amalek.

"Şişşt!" dedi Joog. "Dinleyin."

Hepsi öylece durup kulak kabarttı. Derken sesi duydular.

"Dışarıda biri var." dedi Joog yavaşça. "Karda yürüyor."

Hepsi sese dikkat kesildi. Joog haklıydı. Karda çığırdayan ayak sesleri ayırt edilebiliyordu.

"O olmalı." diye fısıldadı Seph. "Herkesi dondurduğuna göre Kara Büyücü Bela'dan başkası olamaz, değil mi?"

Floş masadan atladı. "Ben bir bakayım." Pencereye koşup pervazına zıpladı.

Amalek ve Seph yavaşça ve sessizce onu takip ettiler. Joog da havada süzülerek Seph'in omzuna kondu. Altın çerçeveli pencereden, yağın karın beyazlığı arasından tedirgin bir şekilde baktılar. Uzağı görmek zordu ama ayak seslerini çok net

duyabiliyorlardı. Sesin geldiği yöne doğru baktılar. Her şey karla kaplıydı. Karlı havanın pusu arasından her şey hayal meyal görünüyordu. Saray Yolu'nun sonundaki saraya giriş kapısına doğru bakınca kapının sert metalini pamuk helvaya benzettiler. Beyaz ağaçlar kımiltısız, karla yüklüydü. Çalılıklar beyaz bulutları andırıyordu. Kendilerini sesin sahibini görmek için zorladıkça korkularının arttığını hissediyorlardı. Ses kesinlikle şehirden tepeye doğru yürüyen birine aitti. Kara Büyücü Bela olmalıydı bu. Krallığı ele geçirme niyetiyle, şu anda karla kaplı Saray Yolu'ndan sarayın giriş kapısına doğru ilerliyordu muhakkak. Baykuş olduğu için son derece keskin bir görüşe sahip olan Joog birden karlı manzarada bir şekil, bir hareket fark etti.

“Bakın!” diye fısıldadı. “Şurada! Bakın!”

Hepsi baktı ama hiçbir şey göremedi. Sonra onu gördüler. Hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı. Diz boyunu bulan karların arasında, her azimli adımda bacaklarını karın içinden çekip tekrar daldırarak yürüyen, altından tek boynuzlu bir at vardı. Bu görüntü onları rahatlattı, bir anda yok olup giden korkuları, yerini hepsinin yüzünü şaşkınlık ve mutlulukla aydınlatan bir sevince bıraktı.

“Bu Aram!” diye bağırdı Amalek şaşkınlık içinde. “Ah, şuna bakın. Efsane gerçek. Canlanmış! Biliyordum! Biliyordum nedense! Bakın!”

“Halo da orada!” diye haykırdı Seph. “Bakın, Aram'ın hemen arkasında. İşte orada! Bu o!”

Olağanüstü bir andı. İki tek boynuzlu at, karın kalınlığına rağmen zarafetle ilerleyerek saraya yaklaşıyordu. Yaklaştıkça, etraflarında titreşen kar taneciklerini parıltatıyor gibi görün-

yorlardı. Aram güçlü altın gövdesinden gelen altın sarısı ışıkla ışıldıyor, Haro da çevresine gümüş ışık saçıyordu. Görülmeye değer çok güzel bir manzaraydı ve dört arkadaşı bu manzarayı yüksek kule penceresinden şaşkın gözlerle izliyordu. İki güzel tek boynuzlu atı görmenin beraberinde getirdiği avuntunun tarifi yoktu.

Aram ve Halo kafalarını kaldırıp pencereye baktılar.

“Merhaba!” diye seslendiler hep bir ağızdan.

“Merhaba!” diye karşılık verdi dört arkadaş.

Aram ve Halo saraya doğru hızla yürümeye sonra da dörtlüye koşmaya başladılar. Koşarken kafalarını öne doğru eğip sarmal boynuzlarını gösteriyor ve kar, fırl fırl dönen beyaz bulutlar hâlinde havaya kalkarak onlara geçmeleri için yol açıyordu. Onlar geçtikten sonra da bulutlar tekrar yere iniyor ve kar eski kalınlığına dönüyordu.

Joog hemen Flop'a dönerek, “Onları karşılasan iyi olur.” dedi. “Dönen merdivenlerden en hızlı inen sensin Flop.”

Ama Flop'un bıyığını bile oynatmasına fırsat kalmadan Aram ve Halo'nun aynı hızla sarayın duvarına tırmandığını gördüler. Şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutacaklardı.

Amalek ve Seph kolları çabucak kaldırıp altın çerçeveli pencereyi açtılar. Aram ve Halo camdan içeri girdiler. Rüzgâr karları içeri doğru savururken Amalek'in dalgalı sarı saçlarını da havalandırdı. İki tek boynuzlu at, altın ve gümüş ışıklarıyla parıldattıkları bir yığın kar tanesiyle birlikte yanlarından hızla geçip, yuvarlak masanın dibindeki halıya indi. Karlar yavaş yavaş mavi halıya düşüp eridi. Tek boynuzlu atların altın ve gümüş parıltısı, su damlacıklarında yansırken mücevher gibi görünüyordular. Aram uzun yelesini silkeledi ve her yere altın

ışık parıltıları saçıldı. Amalek ve Seph, dondurucu rüzgârın ve karın içeriye girmesini önlemek için pencereyi hemen kapattılar. Ortalık birdenbire tekrar yatıştı.

Aram güzel başını, pencerenin yanında duran ve beklenmedik bir şekilde çarpıcı bir yolla gelen tek boynuzlu atlara yol açmayı kıl payı başarmış olan Prens ve Prenses'e çevirerek selam verdi. "Merhaba." Sesi kalın ve gürdü. Amalek ve Seph onu dinlerken sessinde büyük bir teselli bulduklarını hissettiler. "Bunca zaman sonra sizinle gerektiği gibi tanışmak çok güzel."

Sonra bir tatlı su pınarının akışı kadar güzel ve saf sesiyle Halo konuştu. "Bunca yıl sizi izledikten sonra hepimizi çok iyi tanıyormuş gibiyiz. Yani, isimlerinizi biliyoruz."

Dört arkadaşı şaşkınlıktan ve sevinçten ağızları açık kalmış öylece duruyorlardı. Bir yandan da içlerine bir rahatlama duygusu yayılıyordu. Bir süre hiç kimse bir şey söylemedi.

Sessizliği bozan Joog oldu. "Biz de sizi gördüğümüze çok sevindik." dedi. Pencereilerin üstündeki bir raftan herkesi görüyordu. "Kara Büyücü Bela geldi sanmıştık."

"Kara Büyücü Bela mı?" diye sordu Halo.

"Ona böyle diyoruz." diye yanıtladı Joog. "Büyücü gibi bir şey olduğu kesin."

"Büyücü mü?" diye sordu Halo.

Bu soruyu Seph yanıtladı. "Evet. Bir büyü yapıyor ve herkesi donduruyor."

"Bakın, biliyorsunuz ki biz sadece krallık ciddi bir tehlikeye uyanıyoruz. En son altı yüz yıl önce gelmiştik. O zamandan beri gözlüyor ve bekliyorduk. Bu gerçekten çok ciddi bir durum olmalı."

“Siz en iyisi bize her şeyi baştan anlatın.” dedi parıl parıl parlayan Aram. “Yani, biz sizin için buradayız, o yüzden bize bir an önce anlatın ki ne yapılacağına karar verelim.”

Böylece dört arkadaş iki görkemli atın arasına oturup hikâyeyi anlattılar. Aram ve Halo onları dikkatle dinliyor, arada bir başlarını sallıyor, bazen de sorular soruyorlardı.

Hikâyenin tamamını dinledikten sonra Aram, ciddiyetle konuşmaya başladı. “Şimdi anlıyorum. Neden canlandığımızı anlıyorum. Büyünün tüm krallığı etkilediğini göreceksiniz. Ama sihirli kalemler için Tanrı'ya şükürler olsun.” Joog'un bacaklarına yakından baktı. “Demek seni koruyan mürekkep bu Joog. Peki ya siz?” dedi Amalek ve Seph'e dönerek.

Seph çorabını çıkarıp mürekkebi Aram'a gösterdi. Amalek de aynısını yaptı.

Aram başını salladı sonra hâlâ hapsirdikleri gibi duran Kral ve Kraliçe'ye baktı. “Görünüşe bakılırsa bu kötü ruhlu bir büyücü. Çok üzücü ama bazen oluyor işte. İyi bir büyücü doğru yolundan sapıyor ve kendisine bahşedilen güçleri kendi çıkarı için kullanmaya karar veriyor. Güçlerinin herkese iyilik yapması için verildiğini unutuyor. Bence bu da onlardan biri. Ama bu Kara Büyücü Bela'nın çok güçlü olduğu açık ve onunla savaşmak için sizin de dediğiniz gibi Büyücü Elzafan'dan yardım almamız gerek.”

“Öyleyse hemen gitmeliyiz.” dedi Amalek. Kara Büyücü Bela'nın her an kapıdan içeri girmesinden çok korkuyordu. “Sizin sırtınıza binebilir miyiz?”

“Tabii, tabii.” dedi Halo hemen. “Sizi taşıyabiliriz ve size yardımcı olabiliriz.”

Aram'ın kalın sesi araya girdi. “Ama korkarım asıl so-

rumluluk size düşüyor. Evet, biz yardım edebiliriz. Büyücü Elzafan da yardım edebilir. Hem de çok yardımcı olabilir... Ama saldırıya uğrayan sizin krallığınız, bu yüzden onu korumak için uğraşmalısınız. Yine de bütün bunları Büyücü Elzafan'la konuşmanız gerekiyor.”

“Haklısın.” dedi Seph. “Hadi o zaman, o kötü büyücü saraya gelmeye karar vermeden gidelim buradan.”

Şimdi pencerenin yanına tünemiş olan Joog, “Dinleyin!” diye bağırdı. “Karda ayak sesleri duyabiliyorum!”

Hepsi pencerenin yanına geldi. Bir kez daha kalın kar örtüsünü çatırdatarak yürüyen birinin uzak, ritmik sesini duydular. Kar şimdi daha da çok yağıyordu ve rüzgâr fırtınaya dönüşüyordu. Önce gelenin kim olduğunu göremediler. Bu sefer kesinlikle Kara Büyücü Bela olmalıydı. Ayak sesleri hatır hutur yaklaşıyordu. Karların arasından büyük kapılara, saray bahçelerinin girişine doğru baktılar. Kapılardan biri açılırken metalden kar düştüğünü fark ettiler. Sonra iki siyah nokta gördüler. Kara bir şekil belirdi sonra onu gördüler. Pelerini ve sivri uçlu şapkasında, gecedeki delikleri andıran kapkara yıldızlarla, karların içine bata çıka ilerleyen Kara Büyücü Bela'dan başkası değildi. Doğrudan kendilerine dikilmiş gözle-riyle onları hedef alan, dondurucu bir soğukla içlerine işleyen korkunç varlığını hissedebiliyorlardı. Dondurucu bakışlarının gizli gücüyle kapana kısılmış gibi hissederlerken korkunun esiri oldular. Kara Büyücü Bela yalnız değildi, yanında Jamaar vardı. O da kara gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. Aram ve Halo onlara görünmeden çabucak pencerenin önünden çekildiler.

“Artık elimdesiniz!” diye bağırdı Kara Büyücü onlara.

Cırtlak sesiyle bağıırken kollarını kaldırıp pencereye yöneltti. Pelerini kar fırtınasında havalanırken kollarından çıkan iki kara kuzgun ellerine kondu.

Kuzgunları salıvermek için kollarını sallayan büyücü, "Gidin! Gidip onları yakalayın!" diye bağırdı.

İki kuzgunun büyücünün ellerinden havalanıp hızlı bir şekilde doğruca kendilerine doğru uçtuğunu gören altı arkadaş korkuyla ürperdi.

"Geri dönün." diye emretti Aram. "Hemen şimdi geri dönün! Onun gücüne karşı gelmelisiniz! Çabuk! Hemen! Geri dönün!"

Görünmez ellerle, karşı koyması zor bir güçle büyücünün kötü arzusuna doğru çekilip sürüklendiklerini hissediyorlardı. Dünya kontrolsüzce dönmeye başladı. Aram'ın içlerinde yankılanan sözlerini duydular ve muazzam bir manevi gayretle kendilerini Kara Büyücü'nün çekiminden kurtulmaya zorladılar. Pencereden uzaklaştılar ve kendilerini tutan gücün etkisinin zayıfladığını hissettiler. Kuzgunlar hızla yaklaşıyordu, neredeyse pencereye varmışlardı, istediklerini elde etmeye ulaşıyor olmanın coşku ve sevinciyle çığlıklar atıyorlardı.

Bir tanesi, "Yakala onları!" diye bağırdı hevesle.

“Acele edin!” diye seslendi Aram. “Dördünüz de odadan çıkın. Kaçın! Çabuk! Aşağı inin!”

Bir çarpma sesi duyuldu; kuzgun cama çarptı ve cam parçaları odaya dağıldı. Aynı anda kapı da hızla kapandı. Dört arkadaşı donan aşçının yanından geçerek merdivenlerden inmeye başladılar. İkinci kuzgun hızla odaya daldı ve doğruca Halo'nun kafasına çarparak sivri gagasıyla alnını yaraladı. Halo geriye doğru sendeledi. Yüzünden aşağı gümüş rengi kan akıyordu. İçeriye ilk giren kuzgun odada döndü sonra Aram'a saldırdı. Aram hızla dönüp boynuzunu kuzguna yöneltti.

“Tüyle!” diye bağırdı Aram.

Kuzgunun tüyleri anında yok oldu. Uçamayan kuş ağaçtan düşen elma gibi yere düştü. Düşmenin etkisiyle şuurunu kaybetmiş, yerde hareketsiz yatıyor ve daha küçük, zayıf hatta cılız ve daha siyah görünüyordu. Buruşuk derisi bile simsiyahtı. Halo, yarası hâlâ kanasa da iyileşmişti. Kuzgun havada hızla dönmüştü, şimdi sonuna kadar gerilmiş gagasıyla ustaca bir hareket yaparak yeniden saldırmaya hazırlanıyordu.

“Tüyle!” diye bağırdı Aram bir kez daha, altın boynuzunu kuzguna doğrultarak. Kuzgun tüysüz bir hâlde yere düşerken Halo gümüş boynuzuyla onu yakaladı ve bir baş hareketiyle kırık camdan dışarı fırlattı. Kuzgun, yağın karla birlikte aşağıdaki beyazlığa gömüldü.

“Gidelim.” dedi Halo aceleyle.

Yuvarlak Salon'dan çıktılar ve dönen merdivenden inmeye başladılar. Toynaklarının sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

Bunlar olurken dört arkadaş merdivenlerin sonuna varmış, çeşitli odalardan ve koridorlardan geçerek arka kapıya doğru ilerliyorlardı. Sağda solda o sırada yaptıkları işi ta-

mamlayamadan ayakta, otururken donmuş insanlar vardı. Kara büyü onları ağa takılan sinekler gibi yakalamış, kekin üstündeki pudra şekerini andıran parlak buz tabakasıyla be-yazlatmıştı. Eskiden sarayda yaşayanlar -yaklaşık elli kişiydi-ler- için yemek hazırlanan büyük mutfağa girdiler. Mutfagın, saraydaki odaların çoğu gibi iki kapısı, on aşçısı, üç masası, kiminin içinde yiyecekler bulunan, kimisi yemek pişirmek için kullanılan çok sayıda kap kacak dizilmiş sıra sıra rafları vardı. Mutfaktan geçerken cılız bir ses duydular.

“Amalek! Seph! Benim, Miriam. Buradayım.”

Hepsi bakındı. Bir tezgâhın üstünde büyük, parlak bir tencerenin arkasından bakan minik tarla faresini gördüler.

“İnanamıyorum.” dedi Joog. Gerçekten şaşırmıştı. “Sen neden donmadın?”

“Bilmiyorum.” diye yanıt verdi Miriam tiz sesiyle. “Hiçbir fikrim yok. Herkes dondu!”

“Nasıl olduğunu ben biliyorum.” dedi Amalek. “Joog uyurken kanadının üstünden atlamışsın. Resimlerimizin üstünde küçük çizikler gördük! Ayaklarına bulaşan sihirli mürekkep korudu seni.”

Flop sessizce tezgâha tırmanmıştı, Miriam'a bakarken tüyleri dikiliyor, patileri saldırmaya hazır bekliyordu. Miriam kediyi fark etti ve hızla tencerenin güvenliğine sığındı.

“Flop!” dedi Miriam. Cılız sesi aniden tencerede yankılanınca yüksek ve boğuk çıktı. “Bu, kavgayı bırakmamız gereken zamanlardan biri. Emin ol, öyle. Bütün ailem dondu, seninki de... Aynı durumdayız. Ortak bir düşmanımız var. Birlikte çalışıp farklılıklarımızı unutmalıyız. Bak, Joog unutmuş bile. Onun bilgeliğinden örnek al.”

Flop, saldırmaya hazır bir pozisyon alıp tüm dikkatini tencereye verdiği için farenin söylediklerini duymamıştı. Sonra Miriam kafasını yeniden dışarı çıkardı. Flop, gözlerini farenden ayırmadan harekete geçti; arka bacakları onu öne doğru itiyordu. Tam Miriam'ın üstüne atlayacaktı ki fare tencerenin arkasında yine gözden kayboldu.

“Dur!” diye bağırdı Seph ve Flop'u kucağına aldı. Kafasını okşadı ve nazikçe ama kesin bir dille konuştu. “Birbirimizle kavga etmemeliyiz. Birlikte yenmemiz gereken bir düşmanımız var, öyle değil mi?”

Flop kendi içinde, çok güçlü görünen içgüdüleriyle mücadele etti. Sonra kararını verdi.

“Sen haklısın.” dedi, kendi delişmenliğine gülerek. Gevşedi, kabarık tüyleri indi, keskin tırnaklarını içeri çekti. “Evet haklısın.”

Bunu duyan Miriam tencerenin arkasından bıyıklı somagını çıkardı. Seph, Flop'u tezgâha bıraktı. Flop'un keçeden patik giydirilmiş ayaklarından hafif bir ses geldi. Artık avlanma belirtisi göstermiyordu. Miriam'a doğru ilerledi, başını uzattı ve ikisi burunlarını birbirlerine sürttüler.

“Sırtıma bin Miriam.” dedi Flop tatlı bir sesle. “Yani, binmek istersen.”

Miriam ustalikle Flop'un bacaklarından sırtına tırmandı ve omuz kemiklerinin arasındaki tüylerin içine yerleşti. Aram ve Halo'nun toynaklı ayaklarının gürültüsü iyice yaklaşmıştı. Atlar mutfağa girerken hepsi başlarını kaldırıp baktı. Amalek, Halo'nun yarasını gördü ve cebinden kalemini çıkardı.

“Bunu deneyebilir miyim?” diye sordu, sihirli kalemi göstererek.

“Evet, lütfen!” dedi Halo. “Bizde de işe yarar.”

Gerçekten de yaradı. Sihirli mürekkebin bir dokunuşuyla yara kayboldu, izi bile kalmadı.

“Kara Büyücü Bela buraya gelmeden gidelim hadi.” dedi Seph.

“Bekleyin.” dedi Joog. “Ön kapı kilitli mi? En iyisi içeriye girmesini engellemek.”

“Genelde kilitlemiyoruz.” dedi Amalek.

Seph mutfak kapısına doğru yeltendi. “Ben giderim.” dedi.

Tam o sırada ön kapının açıldığını duydular. Hepsi durup kulak kesildi. Çıt çıkmıyordu. Mutfağa giren bir soğuk dalgasını yüzlerinde hissetiler. Kışın bir binanın kapısı açıldığında içeri giren soğuk hava gibiydi. Ama görünüşe bakılırsa giren sadece soğuk hava değildi. Uğursuz, hissizleşmiş bir varlık tüm saraya sızıyor ve bu onları çok korkutuyordu. Kara Büyücü Bela gelmişti.

“Nerede olduğumuzu bilemez ama yine de çok hızlı ve çok sessiz hareket etmeliyiz.” diye fısıldadı Joog. Odanın bir köşesinde duran çamaşır sepetine doğru süzülerek güçlü pençeleriyle sepetin içinden bir yığın giysi kaptı. “Alın.” dedi Aram ve Halo'ya, giysileri onların yanına bırakarak.

Amalek ve Seph, toynaklarının mutfağın sert zemininde çıkaracağı gürültülü takırtıyı engellemek için atların toynaklarına giysileri aceleyle sardılar. Sonra çocuklar çamaşır sepetinden birkaç parça kıyafet daha çekip Flop'u giydirerek dışarıdaki soğuk havaya hazırladılar. Diğerlerinin başka kıyafete ihtiyacı yoktu: Miriam, Flop'un tüyleri arasında ve giysilerinin altında sıcacıktı. Joog'un kalın tüyleri vardı. Aram ve Halo da ne kadar soğuk ya da sıcak olursa olsun etkilen-

miyorlardı. Birkaç saniye içinde hazırıldılar. Sonra koridorda bir ses duydular.

“Çabuk olalım!” diye fısıldadı Joog. “Arka kapıdan çıkacağız... Ama elinizden geldiğince dikkatli ve sessiz olun.” Sonra hızlıca eytafa bakındı. “Amalek nerede?”

“Buradayım.” diye ses verdi Amalek. Kilere girmişti ve bir çantaya yiyecek tıktırmakla meşguldü.

“Geliyor!” dedi Joog. Kilere uçtu ve Amalek’in başının üstünde dönerek, “Çık artık!” diye acele ettirdi.

Çanta yalnızca yarıya kadar dolmuştu ama Amalek durdu, çantayı sırtına geçirdi ve Joog’un arkasından mutfağa geri döndü.

Sessizce, uzun bir koridora açılan kapıya doğru ilerlediler. Bu koridorun sonunda arka kapı ve kurtuluş vardı. En önde Joog gidiyordu. Arada havada tamamen hareketsiz durarak diğerlerine önderlik ediyordu. Arkasından sırayla Halo, Amalek, Flop’la Miriam, Seph ve Aram geliyordu. Mutfaktan çıktıkları sırada diğer mutfak kapısının açıldığını duydular. Sesi duyunca koridorun sonuna doğru adımlarını hızlandırdılar. Tek boynuzlu atların toynaklarına sardıkları giysiler işe yaramıştı. Hem hızlı hem de sessiz hareket edebiliyorlardı.

“Dışarı çıkınca Seph Halo’nun sırtına atlasın.” diye fısıldadı Aram. “Amalek ve Flop ve tabii Miriam benim sırtıma binebilirler. Sonra biz de koşabildiğimiz kadar hızlı koşarız.”

Ağaçtan yapılmış kocaman arka kapıya geldiler. Seph arkasını dönüp koridora baktı. Gelen giden yoktu ama Kara Büyücü Bela peşlerinde olduğu için mutlaka geleceğini biliyordu. Prens kapının kolunu çevirdi.

“Olamaz!” diye fısıldadı. “Kilitli!”

Aram ve Halo hemen dönüp sihirli boynuzlarını koridora doğru yönelttiler. Kara Büyücü Bela her an görünebilir ve bir mücadele başlayabilirdi. Seph büyük anahtar deliğine bakıyor, kilidi açmak için bir çare düşünmeye çalışıyordu. Büyük anahtarın nerede saklandığını biliyordu: Merdivenlerin altındaki bir dolapta asılıydı. Bu, koridordan geri dönüp mutfak kapısını geçmek ve bir köşeyi dönmek anlamına geliyordu. Birkaç saniye içinde koşabilirdi.

“Anahtar alacağım.” dedi ve dönüp bir adım attı.

“Hayır.” dedi Amalek.

“Bir şey olmaz...”

Amalek diretti. “Hayır. Ben daha iyi bir yol biliyorum.” Flop’un giysilerinin altından bakmakta olan küçük Miriam’a eğildi. “Miriam, anahtar deliğine sığar mısın?”

“Kilitli kapı açmışlığım var.” diye karşılık verdi Miriam incecik sesiyle. Flop’un elbiselerinin altından çıktı, arka bacaklarının üstünde dikilip Amalek’e baktı.

“Şişt!” diye fısıldadı Joog. “Sesimiz duyulmasın.”

“Özür dilerim.” diye fısıldadı Miriam. “Beni anahtar deliğine koyun.”

Böylece Aram ve Halo dövüşmeye hazır vaziyette diğerlerini korurken, Miriam küçük bedeniyle anahtar deliğine girdi.

Tıkırt! Miriam’ın kafası tekrar görüldü. Delikten çıkıp Flop’un sırtına atladı.

Seph kapı kolunu çevirirken Flop, Miriam’ı övmeden duramadı. “İyi ki geldin bizimle! Minicik bir şeysin ama hepimizi kurtardın!”

Amalek arkaya baktı. Koridorda Kara Büyücü Bela’ya dair hâlâ bir işaret yoktu.

“Nerede acaba?”

Seph hemen cevap verdi. “Saraydaki diğer odaları araştırıyordur. Belki Yuvarlak Salon’a çıkmıştır. Hadi çıkalım buradan.”

Büyük kapıya hep birlikte asıldılar. Kapı gıcırtyyla açıldı. Ayaklarının önü anında patır patır düşen karla doldu. Tipiye çıkan yedi arkadaşı dondurucu bir rüzgâr ve döne döne yağın kar karşıladı. Kar, önlerinde uzanan büyük, beyaz bir okyanus gibiydi. Onları taşıyacak tek boynuzlu atlar olmasa yolculuk imkânsız olurdu.

Tam o sırada arkalarından, sarayın içinden bir ses duyular. Koridordan arka kapıya doğru koşın birinin sesi.

“Kapıyı kapatın!” diye bağırdı Seph. Amalek onunla birlikte kapıya asıldı. İçeriye düşen kar tabakası yüzünden kapıyı tam kapatamadılar. Yarısı açık kaldı.

Amalek, Flop’u kaptığı gibi Aram’ın sırtına atladı. Seph de Halo’nun sırtına bindi ve iki at sarmal boynuzlarını eğdi. Tam o sırada kar fırtınasının içinden iki kara kuzgun ortaya çıktı. Etraflarını sarıp saldırmak için pike yaptılar. Hedefleri Prens ve Prensese’ti.

The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work during the year. It is followed by a detailed account of the various expeditions and the results obtained. The report concludes with a summary of the work done and a list of the names of the persons who have taken part in it.

The second part of the report contains a list of the names of the persons who have taken part in the work during the year. It is followed by a list of the names of the persons who have been appointed to various positions during the year. The report concludes with a list of the names of the persons who have been elected to various positions during the year.

The third part of the report contains a list of the names of the persons who have been appointed to various positions during the year. It is followed by a list of the names of the persons who have been elected to various positions during the year. The report concludes with a list of the names of the persons who have been elected to various positions during the year.

The fourth part of the report contains a list of the names of the persons who have been appointed to various positions during the year. It is followed by a list of the names of the persons who have been elected to various positions during the year. The report concludes with a list of the names of the persons who have been elected to various positions during the year.

6. Bölüm

Esrarlı Bir Kar Yığını

A. B. C.

THE UNIVERSITY OF

CHICAGO

◆◆ Dikkat edin!” diye bağırdı Flop. Keskin gözleri hareket eden bir şeyi her zaman görürdü ve şimdi de yoğun kar yağışının altında iki kuzgunu fark etmişti. İki kara ok gibi Amalek ve Seph’e doğru geliyorlardı.

Flop uyarılmış olsa da artık çok geçti. Kuzgunlar birden saldırdı. Fırtına onları sürüklemeye çalışırken uçuşlarını müthiş bir ustalıklarla ayarladılar ve keskin gagalarını çocukların yanaklarına batırarak çok kötü yaraladılar. Seph’in yarası yüzündeki sihirli mürekkep lekesinin üstüne denk gelmişti ve hemen iyileşti ama Amalek’in kesigi can yakıcıydı. Aram’ın altın yelesine sımsıkı tutununca acısı hafifledi.

Kuzgunlar yeniden saldırdı. Bir tanesi Flop’a doğru daldı. Ama Flop tetikte ve hazırды. Kuzgun hızla ona doğru yaklaşırken dikkatli gözlerle onu izledi. Kuzgun iyice yaklaştı ve Flop gagasından kurtulmak için kafasını yana kaçırdı. Sonra yıldırım hızıyla, yaydan fırlayan bir ok gibi havaya atladı. Ağzıyla kuzgunu ensesinden yakaladı. Birlikte kara yuvarlandılar. Flop, ağzında kuzgunla ayağa kalkmak için çabalarken kafasını sağa sola sallayarak onun canını almaya çalışıyordu. Flop dişlerini kuzgunun kara tüyleri arasından derisine kadar

geçirdi. Kuzgun acı bir feryat kopardı. Mücadeleyi bıraktı ve Flop onu kara attı. Yattığı yerden inlediği duyuluyordu.

Flop'un boynuna sımsıkı yapışmış olan Miriam, "Aferin!" diye cikledi. Öteki kuzgun Aram'a saldırdı. Aram, boynuzunu kendini koruyacak kadar hızlı çeviremeyince kuzgunun sivri gagası boynuna saplandı. Kesilen yerden altın rengi kan fışkırdı. Joog havada tetikteydi, saldırmak için fırsat kolluyordu. Kuzgunun Aram'ın tepesinde yükselip ikinci bir saldırıya hazırlandığı sırada üzerine çullandı. Onu güçlü pençeleri arasına alıp aynı anda hem bir kanadından hem köşeli kafasından yakaladı. Kuzgun canını dişine takarak kurtulmak için çırpınarak bağıyordu. İki kuş şiddetli rüzgâr yüzünden yan dönerek aşağıya kaydı, karla kaplı bir çite düştü. Üzerlerine pat pat kar düşerken kuzgun acı çığlıklar atıyordu. Joog'un pençeleri onu iyice sıkıştırmıştı ve kuzgun kurtulmaya çalışırken panik içinde kanat çırpıyordu. Birden kurtuldu, yükseliyordu. Hemen arkasından havalanan Joog'dan kurtulmak için yana kayıyor, havada zikzak yapıyordu. Joog pes etmedi, kuzgunun her kıvrılıp dönüşüne mükemmel bir biçimde uyarak yaklaşmaya başladı. Birden hızlandı ve düşmanını yeniden yakaladı. Bu kez kanatlarını yanlarda tutarak, onu tekrar pençelerinin arasına aldı. Tüm gücünü kullanarak sivri pençelerini kuzgunun bedenine geçirdi. İşte o an kuzgunun dermanı tükendi. Dövüş sona ermişti ve Joog'un kara attığı kuzgun bir daha kılmıdayamadı.

"Herkes hazır mı?" diye seslendi Joog. Rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak zorundaydı. Arka kapı açıldı.

"Evet... Hayır!" diye bağırdı Seph, kontrol etmek için etrafa bakınarak.

“Flop nerede?” diye seslendi Amalek, onu arayarak.

“Buradayım!” diye cevap verdi Flop karın içinden.

Amalek, Aram'ın sırtından inip kediyi kucağına aldı ve onu Aram'ın sırtına bindirdi. Sonra ona basamak yapmak için ön bacağına kaldıran Aram'ın yardımıyla kendisi de tekrar yerini aldı.

“Şimdi hazır mıyız?” diye seslendi Joog.

“Evet.” dediler hep bir ağızdan.

Kar rüzgârla savruluyor, saçlarını, giysilerini örtüyordu.

“Gidelim!” diye bağırdı Joog aceleyle. Arkasına baktığında kapı aralığında kara gözleriyle onlara bakan Jamaar'ın korkutucu gövdesini görmüştü.

Aram ve Halo boynuzlarını yeniden eğdiler ve karın içinde bir yol açıldı. Yolun sonunda Kara Büyücü Bela onları bekliyordu. Arkalarından Jamaar saraydan çıktı ve ağzından salyalar akıtıp keskin dişlerini göstererek onlara havladı. Kapanı sıkışmışlardı. Kara Büyücü Bela, tehditkâr kara gözlerini onlara dikti. Zaferini ilan eder gibi başının üstüne kaldırdığı kollarıyla uğursuz ve tehlikeli görünüyordu. Sonra bencilce güldü.

“Şimdi bu işi kökten bitirelim!” diye bağırdı.

Yüzünü gökyüzüne çevirmiş, yüzüne kar yağarken gözlerini kısıyordu. Kahkahalar atıyordu. Kara Büyücü Bela bencilce gülmeye devam ederken Aram bağırdı:

“Hadi Halo, hadi!”

İki görkemli at, karın iki tarafa yüksek öbekler hâlinde yığılıp açtığı patikadan yürümeye sonra da dörtnala koşmaya başladı. Rüzgâr ve kar yedi arkadaşın kulaklarında uğulduyor, hâlâ atların toynaklarında sarılı olan giysiler fırtınalı bir

günde coşan bayraklar gibi durmadan çırpışıyordu. Jama-ar çıldırmaşçasına arkalarından koşuyor ve onları ısırma-ya çalışıyordu. Tek boynuzlu iki at kötü büyücüye karşı tüm enerjilerini kullanarak yan yana, ellerinden geldiğince hızlı koşuyordu. Soğuk havada kar bulutları büyüüp etraflarını sardı. Prens, Prenses ve Flop atların altın ve gümüş yelelerine sıkıca tutunmuşlardı. Joog aşağıda olan her şeyi izleyerek ustalıklı uçuşuyordu.

Kara Büyücü Bela, Aram ve Halo'nun aniden hızlanma-sıyla şaşkına dönmüştü. Pis pis gülmeyi bıraktı ve giderek yaklaşan kar bulutunu savuşturmak için başını eğdi. Tam o sırada sağlam bir rüzgâr karı yüzüne üfördü ve gözlerini kır-pıştırmasına neden oldu. Bulanık gözlerle ona yaklaşan tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. İki tane tek boynuzlu at görmüştü ama bu farklı bir şeydi. Tek boynuzlu atlar gitmişti ve şimdi üzerine doğru hızla gelen başka bir şeydi.

Bir büyü yapmayı düşündü ama hangi büyüü yapacaktı? O şeye doğru bakarken gittikçe büyüyen bir şekil gördü. Önde iki sarmal boynuz gördü ve onların göz olduğunu düşündü. Çırpışan giysilerin sesini duydu ve vahşi bir yaratığın kük-remesi sandı. Ona saldıran bir canavar mıydı yoksa? Panikle bağırmaya başladı.

“Kara gece kara...”

Devamını getiremedi. Kar bulutu üzerine çökmüştü. Aram onu boynuzuna taktırdı, yerden kaldırdı ve birkaç sa-niye öylece tuttu. Bir an gözleri buluştu. Kara Büyücü kolunu kaldırıp Aram'ın kafasına yumruk sallamaya başladı. Yumruk yerini bulmadan Aram harekete geçti. Altın kafasını müthiş bir hareketle savurarak Kara Büyücü Bela'yı havaya fırlattı. Kötü

büyücü az kalsın Joog'a çarpıyordu, Joog yanından geçerken onu fena gagaladı. Rüzgâr, büyücüyü karla birlikte saraya doğru üfürdü. Saray duvarının yakınlarında büyük bir kar yığınının üzerine düştü. Kar yığını o kadar büyüktü ki kuş tüyünden bir yatağa düşmüş gibi oldu. Orada sırtüstü, şaşkın ve etrafı karla çevrilmiş hâlde yatarken Joog'un gagaladığı yerde acı hissetti. Baykuşun keskin gagası pelerininini delip koluna girmişti. Yarasına baktı ve öfkeyle dişlerini sıktı. Kötü bir kesikti. Kardaki kan lekesi kırmızı bir gül gibi parlıyordu.

"Kör olası baykuş!" diye mırıldandı kendi kendine, kolunu tutarak. "Onu yakalayacağım. Diğerlerini de. Hepsini yakalayacağım."

Bu arada Jamaar, sarayın arkasındaki tepeden inerlerken var gücüyle atları kovalamaya devam ediyordu. Yaşamış olduğu değişiklik ona müthiş bir güç vermişti. Bacakları inanılmaz derecede güçlenmişti. Öyle hızlı koşuyordu ki yan yana koş-turan Aram ve Halo'ya neredeyse yetişmek üzereydi. Aram ve Halo dört nala koşarken kar bulutlarından oluşan bir hortum gibiydiler. Jamaar yaklaşıyordu ama atların toynaklarından birkaç parça gysi uçtu ve bir havlu Jamaar'ın yüzüne geldi. Bir an için hiçbir şey göremedi. Yavaşlayıp kafasını salladı ve havludan kurtuldu. Arayı çabuk kapattı. Artık iyice yaklaştığını düşününce tüm gücünü topladı ve ağzını kocaman açarak Halo'nun ayaklarına atladı. Çenesi avını yere düşürmek için hızla kapanırken keskin dişleri parladı. Kıl payı iskaladı ve ikinci bir saldırıya hazırlandı. Bedenine yayılan enerji dalgasını serbest bıraktı. Hızlandı. Ağzı açıldı. İlk atağının farkında olan Halo hemen peşinde olan azgın köpeği şaşırtmak için yavaşladı. Jamaar durmaya çalışırken karda kaydı.

Kafası Halo'nun bacaklarına, çenesi de toynağına çarptı. Ani bir hareketle başını geriye çekince dengesini kaybetti ve karın içine yuvarlandı. Kovalamaca sona ermişti.

Jamaar bir süre öylece yattı, bitkin ve öfkeliydi. Sonra güçlkle ayağa kalktı, ciğerlerine çektiği soğuk hava göğsünü şişirdi. Hızlı koşudan dolayı bacakları titriyordu ve en kötüsü de darbe yemiş çenesinden beyaz karın üstüne kıpkırmızı kan damlıyordu. Aldığı darbe ve soğuk çenesini uyuşturmuştu. Çoktan uzaklaşmış olan atlara baktı ve başaramadığını anladı. Dönüp tepeye doğru yürümeye başladı. Efendisinin yanına giderken başarısızlığından dolayı moralsiz ve mutsuzdu.

Kara Büyücü Bela, büyük bir eziklikle ayağa kalkmaya çalışıyordu. Planının bir bölümü boşa çıkmıştı ve bu onu öfkeden delirtiyordu. Gözlerini kısarak, kararlılıkla, "Bunu ödeyecekler." diye fısıldadı kendi kendine. "Onları yakalaya-cağım ve bunun hesabını verecekler."

Kendi kendine böyle konuşurken zayıf da olsa onları görüp peşlerine düşme umuduyla etrafına bakındı ama her yeri örten beyazlıktan başka bir şey görünmüyordu. Kara Büyücü Bela derin bir kar yığınınına saplanmıştı. Her tarafı, başını aşan karla çevriliydi. Kendisinin neden olduğu ve başkalarına zarar verip krallığı ele geçirmeyi amaçladığı kar, şimdi onu bir kuytuya sıkıştırmıştı. Kendi kazdığı kuyuya düşmüş olmak onu daha da öfkeliendirdi. Gök gürültüsünü andıran bir çığlık kopardı ve öfkeden titreyerek dizlerinin üstüne çöktü. Onları takip etmeye kalkışmanın artık imkânsız olduğunu anladı. Çoktan uzaklaşmış olmalıydı.

7. Bölüm

Ruddha'nın Merkezine Giden Büyük Yarık

1875

THE UNIVERSITY OF

CHICAGO

LIBRARY

Aram ve Halo fırıl fırıl dönen kar bulutunun arasında hızla tepeden aşağı inip Mavi Göl'e yöneldiler. Kar yağışı şimdi biraz hafiflemişti ve sert rüzgâr artık o kadar şiddetli esmiyordu. Aram ve Halo, Kara Büyücü Bela ve Jamaar'dan kurtulduklarını anlayınca yokuşun düzleştiği tepenin eteğinde biraz yavaşladılar. Ancak uğursuz istilacıyla aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmak istiyorlardı. Bu nedenle şimdilik durup dinlenmeye gönülsüzlerdi. Kara Büyücü birkaç kuzgununu daha peşlerinden yollayabilirdi, o yüzden en iyisi yola devam etmekte. Yavaşlamaları, şahane atlar dörtnala koşarken düşüp arkada kalmamak için sıkıca tutunmuş olan yolcuların yolculuğunu da daha katlanılır hâle getirdi.

Amalek ve Seph küçüklüklerinden beri sık sık tek boynuzlu at heykellerin üstüne oturup kendilerini hayali düşmanlardan kaçarken ya da savaşa giderken hayal etmişlerdi. Şimdi bu gerçekten oluyordu ve yolculuk çok heyecan vericiydi. Daha önce hiç bu kadar hızlı gitmemişlerdi ve bu heyecanla

kendilerini güçlenmiş hissediyorlardı. Hızla giderken rüzgâr saçlarını savursa da giydikleri rüzgârda dalgalansa da kar bulutunun içi sıcak ve rahattı. İleriye bakınca atların hafifçe parlayan boynuzlarını görebiliyorlardı. Boynuzları uçlarını sivriltmek için inceltilirken sarmal yüzeylerine güzelce karmaşık şekiller oyulmuştu.

Amalek yanağında, kuzgunun saldırdığı yerde acı hissetmeye başladı. Eliyle yanağına şöyle bir dokundu sonra tekrar Halo'nun yelesine yapıştı. Kanın ıslak sıcaklığını ve çentikli kesigi hissetmişti. Sıkıca tutunması gerektiğini biliyordu, yani yarası bir yerde durana kadar tedavi edilemeyecekti. Şu anda onlar için mümkün olduğu kadar uzaklaşmaktan daha önemli bir şey yoktu. Amalek acısına aldırılmamak için elinden geleni yaptı.

İki at yan yana koşuyordu. Amalek ve Seph birbirlerine bakıp, "Bu inanılmaz bir şey." der gibi gülümsediler. Sonra Amalek, Flop'a baktı. Bu kadar hızlı gitmekten ve bu muhteşem atın sırtında hop hop hoplamaktan pek memnun görünmüyordu. Kar bulutunun içinden geçtikleri sırada yanlarından hızla kayıp giden manzarayı izlerken gözleri fal taşı gibi açılmış, korkuyla bakıyordu. Yolculuğunu ve hızını kendi kontrol etmeyi tercih ederdi. Gerçi gözleri hâlâ bir kaygı hissini açığa vuruyor ve kuyruğunun ucu seğiriyordu ama büyük bir çaba göstererek buna da alışmaya başlamıştı. Flop'un giysilerinin altından Miriam'ın gözleri ve burnu göründü.

"Yaklaştık mı?" diye cikledi. "Yaklaştık mı?"

Onca uğraştan sonra nefes nefese kalan Aram, "Sabırlı ol." diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Epey yol kat ettik. Şimdi sadece arkana yaslan ve rahatla, küçük Miriam."

Aram ve Halo rahvan gitmeye devam ederek kısa sürede Mavi Göl'e ulaştılar. Göl, rüzgârla birlikte yüzeyi boyunca sürüklenen kar bulutlarıyla bembeyaz geniş bir düzlüktü şimdi. Göl tamamen donmuş, üzerine tabaka tabaka kar birikmişti. Bugün âdetâ "Beyaz Göl" olmuştu. Atlar, yüzeyin buz tutmuş olabileceğini bildikleri için doğruca gölün üstünden geçmeye karar verdiler. Bu şekilde kıyıdan dolaşarak gitmekten daha hızlı gidebilirlerdi. Gölün üzerine gelince tapırtılı toynak sesleri değişti.

Stratt Adası'yla küçük Ig Adası'nın arasından geçtiler. Kar bulutunun içinden onları görece kadar yakınlarındaydılar. Ig Adası alçak ve düzdü, Stratt Adası'ysa onların uzağında düz, beyaz bir bayır şeklinde yükseliyor sonra da batı kıyısındaki yüksek uçurumlarda aniden alçalıyordu. Gölden, buzlanmış Macaroon Bataklığı'nın kıyısına doğru geçtiklerinde toynak sesleri yine değişti. Bir nehirden, karla kaplı buzlanmış bir kanaldan sonra da Mavi Göl'den daha küçük olan ve Ulu Dağ'ın eteğinde bulunan Clase-Moy Gölü'nden geçtiler. Bu heybetli kaya kütlesi Taşlar Krallığı'nın kuzeyinde doğudan batıya doğru uzanan bir dağ sırasındaki en büyük dağdı. Bu sıradağların adı Karlı Tepe Dağlarıydı. Bir müddet sonra tüm ağaçların karla yüklü olduğu harika bir ormana tırmanmaya başladılar. Hızla geçerken, hızlarının gürültüsü karları yerinden oynattığı için yukarıdan sarkan dallardan bazıları yüklerini boşalttı. Küçük kar kütleleri minik çığlar hâlinde kayıp aşağıdaki karlara çarptı.

Dağlara doğru tırmandıkça kar şiddetli bir tipeye dönüşüyordu. Burada kar daha yoğun ve bu, atların dörtnele koşmasını engelleyerek yavaşlamalarına neden oluyordu.

Kar, en derin olduğu yerlerde göğüslerine kadar geliyordu ve ancak yürüyebiliyorlardı. Çoğu yolcu için yola devam etmek neredeyse imkânsız olurdu ama atlar sihirli boynuzlarını doğrultarak karların arasında yol açabiliyorlardı. Sonra karın derinliği yeniden azalıyor ve onlar da sonraki kar yığnında tekrar yavaşlamak üzere hızlanabiliyorlardı.

Dağlar büsbütün beyaza bürünmüş, dik ve kayalık uçurum düz kıvrımlara dönüşmüştü. Kar, önlerinde bir milyon beyaz arının delice uçuşması gibi hızla yağarken kar tabakaları her şeyi örtüyordu.

Yükseklerdeki bir dağ eteğinde birkaç ağacın altında sığınacak bir yer bulunca durdular. Çılgınca esen rüzgârdan ve şiddetli kar yağışından burada korundular. Ağır tipinin ardından burası huzurlu bir sığınak gibiydi ve sığınaklarına arada bir yalnızca birkaç kar tanesi giriyordu.

Joog hemen kafalarının üstündeki ağaca kondu. Aram ve Halo dönüp saraya doğru baktılar. Clase-Moy Gölü'nü görür gibi oldular ama sonra görüntü gri bir tipi perdesi hâlini aldı ve ileriye göremediler. Yolcular, atların sıcacık sırtlarında duruyor ve onlar da etrafa bakınıyordu. Amalek, Flop'u okşadı. Dörtmala koşturmanın bitmesinden memnun kedicik, mutlu bir şekilde mırlamaya başladı. Sonra birdenbire içini bir keder dalgasının kapladığını hissetti. Tilly ve beş yavrusu aklına gelince evini özledi ve kilerdeki donmuş, hareketsiz, soğuk hâlleri gözünün önüne geldi. Gözlerinin yaşardığını hissetti ve gözlerini kırıştırdınca bir çift gözyaşı süzülerek yumuşak karın üstüne düştü.

“Neyin var Flop?” diye sordu Amalek nazikçe. Bu ses Flop'un hüzünlü havasını dağıttı.

“Ah! Ailem aklıma geldi de...”

“Biliyorum ama onlara... Büyülenen herkese yardım etmek için onları bırakmak zorundayız. Onlar için yapabileceğimiz en iyi şey bu.” Amalek onu yeniden okşadı.

Amalek'in konuşması Flop'un üzüntüsünü hafifletti. Bu yolculuğun ailesi ve Taşlar Krallığı sakinleri için olduğunun farkına vardı. Bu yolculuğa çıkmaya mecburdular. Yapılacak en doğru şey buydu ve hem krallık için hem de ailesi için bir umut olduğu anlamına geliyordu. Tüm gücünü kullanarak aradıkları şeyi bulmalarına yardımcı olmaya karar verdi.

“Vardık mı? Vardık mı?” diye ciyakladı küçük Miriam.

Aram, sorumluluğunu şefkatle üstlendiği minik dostuna cevap verdi. “Az kaldı. Şu dağları da geçince sınıra ulaşacağız.”

“Şimdi, iyileştirilmesi gereken yarası olan var mı?” diye sordu Seph. Sihirli kaleminin kapağını çıkardı ve Amalek'e baktı. Kan yanağından akıp kurumuştur ama kesik derin görünüyordu.

“İyi fikir.” diye karşılık verdi Amalek. Halo, Seph'in Amalek'in bindiği ata uzanabilmesi için yakınlaştı. Seph, kalemini kız kardeşinin yarasında gezdirdi ve kesik mucizevi bir şekilde anında iyileşti. Amalek acısının hafiflediğini sonra da tamamen dindiğini hissetti. Eline biraz kar alıp yüzündeki kanı temizledi. Sonra Seph elini aşağıya uzatarak kalemini Aram'ın boynundaki yarada gezdirmeye başladı.

“Teşekkür ederim.” dedi Aram. “Ama dur bir dakika. Orada altın kan damlası görebiliyor musun?”

“Evet.” dedi Seph nedenini merak ederek. “İki damla var.”

“Çok iyi.” diye başını salladı Aram. “Onlardan biri senin, biri de Amalek'in.”

Aram'ın kesiginden akmiş olan iki damla kan altın derisinde kurumuştu. Seph onları dikkatlice alıp avucunda tuttu.

“İyi ama neden?” diye sordu.

“Şey, yani onlar sihirli. Yanınızda taşıyın.”

Amalek ve Seph teşekkür ettiler. Sonra Amalek sordu: “Peki onları nasıl kullanacağız?”

Aram görkemli altın başını çocuklara yaklaştırdı. “Onları nasıl kullanabileceğinizi size daha sonra açıklayacağım... Sınıra vardığımızda.”

“Teşekkür ederim.” dedi Seph tekrar. Altın damlalardan bir tanesini düğmeli cebine koyarken atın yumuşacık altın yelesini sıvazladı. Sonra Amalek'e doğru uzanıp diğer altın damlayı ona verdi. O da damlayı güvenli bir cebe koyup düğmesini ilikleledi. Sonra sırtındaki çantayı indirdi ve karın üstüne bıraktı.

“Acıkan var mı?” diye sordu.

“Yiyecek neyin var?” diye sordu Seph.

“Biraz ekmek var ama başka ne olduğunu ben de bilmiyorum. Çünkü elime ne geçtiyse onu aldım.”

Amalek, yiyecekleri dikkatle çıkarıp karın üstüne yaydı. Üç somun ekmek ve iki kavanoz bal vardı. Kavanozlardan birisi yarımdaydı, diğerinin de üçte biri doluydu. Sonra iki kavanoz daha ve bir de paket çıkardı. Çıkardıklarına sırayla baktı.

“Tun kökü... Yabani fındık... Un...”

“Un mu?” dedi Seph gülerek. “Ve yabani fındık... Öğk!”

Amalek de güldü. “Elime ne geldiyse tıktırdım işte... Ama bir dakika...” Elini çantanın dibine daldırıp üç kaşık ve ezilmiş bir paket çıkardı. Paketi sevinçle havaya kaldırıp, “Ve... Peynir...” dedi.

“Şimdi oldu işte!” Flop ayağa kalkıp peyniri kokladı.

Hep beraber ağaçların altındaki korunaklarında dinlenip yemek yediler. Sessizlik içinde beyaz manzarayı izlerken susuzluklarını ağız dolusu karla gidermeye çalıştılar. Eriyen kardan çok az su çıkıyordu ama yine de canlandırıcıydı.

Normal şartlar altında manzara güzel olabilirdi ama bugün kötü büyücünün gölgesi onlarla birlikteydi. Büyücünün korkunç gücünün ağırlığını düşünüyor ve ona karşı koyup onu yenebileceklerinden içten içe şüphe duyuyorlardı. Tedirgindiler; Bela onları takip ediyor ve saldırmak için fırsat kolluyor olabilirdi. Kötü etkisi her yere yayılan büyü, krallığı tamamen değiştirmişti. Gece olunca karanlığın ülkeyi bir battaniye misali örtmesi ve hiçbir şeyin ondan kaçamaması gibi büyü de sınırlara kadar uzanan uğursuz bir ağırlık yaymıştı krallığa. Bunu hepsi hissediyordu tabii ama şimdi bir yerlere sığınıp karınlarını doyururken, ona karşı koymak için içlerinde bir şeyler baş kaldırıyordu. Bu güçlü bir savaşıma azmiydi. Kötü büyücünün elini kolunu sallaya sallaya krallığı ele geçirmesine izin vermemeye kararlıydılar. Ne pahasına olursa olsun onunla mücadele edeceklerdi. Yedi arkadaş bu zorlu görevde birbirlerine bağlanmışlardı. Birbirlerine ve Taşlar Krallığı'nda büyü'nün tuzacağına düşmüş olan yakınlarına duydukları sevgi onları bir arada tutuyordu.

Hava artık hızla kararıyor, beyaz manzarayı griye ve siyaha dönüştürüyordu. Etraflarındaki dağlar onlara tepeden bakan kocaman devler gibi korkutucu görünüyordu.

Joog, tepelerindeki ağaçtan seslendi. “Yeterince dinlen-diyseniz gitsek iyi olacak.” Hepsi evet anlamında başlarını salladı. “Güzel...” diye devam etti Joog. “Çünkü bizi takip

ediyor olabilir... O, köpeği ve belki kuzgunları da. Daha fazla kuzgunu olabilir. Bir de Komodo ejderi var. Genel olarak hızlı ilerledik ama... Şey... Bizi yakalamasını göze alamayız, değil mi?" Hepsi Joog'u bir kez daha onayladı. "Hem kar da var... Karda mahsur kalmak istemeyiz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Amalek ve geri kalan yiyecekleri hızlıca çantasına koydu.

Halo başını Aram'a çevirdi. Sesi bahar günü yağan ılık yağmur gibi güzel ve ahesteydi. "Yan yana, Aram hı?"

"Evet." dedi Aram. "Hadi gidelim."

Ağaçların altında sığındıkları yerden yağın kara çıktılar. Dondurucu rüzgâr atların dalgalı yelelerine esiyor ve çocukların giysilerini uçuşturuyordu. Aram ve Halo mükemmel bir uyum içinde koşmaya başladılar ama sonra önlerine çıkan bir kar birikintisi yüzünden yavaşlamak zorunda kaldılar. Güç toplayıp yavaş yavaş hızlandılar. Joog ağacın dalından onları izliyordu, hızlandıklarını görünce o da havalandı. Önce havada süzüldü sonra birkaç güçlü kanat çırpışıyla onlara yetişip hemen üzerlerinde uçmaya başladı. Seph yukarı bakıp ona el salladı. Joog da cevap olarak kanadını salladı. Yedi arkadaş yeniden karlı dağ manzarasının içinden hızla geçiyordu. Dört binicinin etrafı kar bulutuyla çevrelenmişti. Bu bulutun içinde atlardan yayılan altın ve gümüş ışığın sıcacık parıltısının tadını çıkarıyorlardı.

Aram ve Halo güçlüydüler. Engibeli topraklarda vadiden dağa tırmanıp ardından tekrar aşağıya ustalıkla yol alıyorlardı. Bütün gece yolculuk yaptılar. Karla kaplı pürüzsüz yamaçlarda günün ilk ışıkları kendini gösterince biraz dinlenmek için yine korunaklı bir yerde mola verdiler. Amalek ve Seph

o kadar yorgunlardı ki atların sırtında uykuya daldılar. Flop ve hâlâ onun uzun tüyleri arasında kıvrılmış olan Miriam da aynı durumdaydı.

Yarım saat sonra Joog yüksek sesle seslendi. "Gitme vakti!" Kara Büyücü Bela'nın onları takip ediyor olabileceği düşüncesiyle tekrar hareketlendiler ve çok geçmeden yine yoldaydılar. Gün boyunca sadece iki kez dinlenerek hep yol aldılar ve akşama doğru artık dağlar alçalmaya başladı. Kuzey Sınırları denilen düzlük bir bölgede ilerliyorlardı.

Aram ve Halo yavaşladılar. Etraflarını saran kar bulutu inceldi. Şimdi ileriye görebiliyorlardı. Önlerinde kar yağışının bittiğini ve yerde de kar olmadığını fark ettiler. Taşlar Krallığı'nı bir sonraki krallıktan ayıran sınıra geldiklerini anladılar. Aram ve Halo durdular. Rüzgâr kar bulutunu anında süpürmüştü. Joog, Seph'in omzuna kondu. Hepsi etrafa bakınıyordu.

"Vardık mı? Vardık mı?" diye sordu Miriam tiz sesiyle.

Aram, Miriam'ın sesiyle tezat oluşturan boğuk sesini uğuldayan rüzgârda duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Sınıra geldik, Miriamcığim."

"Şaşılacak şey!" dedi Seph. "Sınırın karşı tarafı yaz kadar sıcak. Bakın!"

Hepsi karşıya baktı. Gün batımının alacakaranlığında bile yalnızca birkaç metre ötedeki olağanüstü değişikliği görebiliyorlardı. Çiçekler açmıştı, çimenler yemyeşildi, etrafta sinekler ve arılar uçuşuyordu. Karın kalın bir duvar gibi biriktiği sınırda diğer krallığa yıldız şeklinde minicik bir kar tanesi bile düşmüyordu. Garip bir zıtlıktı; onlar yüzlerine esen sert bir rüzgârla kar fırtınasının içinde her tarafları karla kaplı dururken birkaç metre ötede ılık bir yaz havası vardı.

“Burası Yaz Krallığı!” diye bağırdı Joog. “Burada mevsim hep yazdır.”

Sesini duyurmak için bağırdığı hâlde hâlâ yumuşak ve nazikti. “Önünüzde hâlâ uzun ve önemli bir yolculuk var.”

“Peki ya sizin yok mu?” diye bağırdı Amalek. Aram ve Halo'nun yol boyunca kendilerine eşlik edeceğini sanıyordu ve o yüzden de hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

“Biz o krallıktan değiliz.” diye cevap verdi Halo, başıyla krallığı işaret ederek. “Biz buraya aidiz ve görevimiz burada. Sınırı geçerse sihrimiz anında kaybolur. Ashında... Yeniden heykel oluruz.”

“Ama... Ama...” diye bağıırıyordu Amalek. “Nereden biliyorsunuz? Emin misiniz?”

“Bu Eski Krallıklar Kanunlarında açıkça belirtilmiştir.” diye yanıt verdi Halo. “Ve o kanunlar çiğnenemez. Sınırı asla geçemeyiz.”

“Anlıyorum.” dedi Amalek bağıırarak. “Ama dikkatli olun, tamam mı? Şu büyücüyü kastediyorum.”

Halo gümüş yelesini sallayıp minik gümüş parıltılar yayararak, “Dikkatli olacağız.” dedi.

Joog hâlâ Seph'in omzundaydı. Oradan havalanıp kanat çırparak Aram'ın yelesine ve oradan da başına kondu. Halo'ya doğru dönerek bağıırdı. “Evet, onun ne kadar kurnaz olduğunu da unutmayın. Bildiğimiz kadarıyla... Neredeyse bize yetişmek üzere olabilir.”

Aram araya girdi. “Bizi merak etmeyin. İyi olacağız. Şimdi... Şu altın damlalar nerede, çocuklar?”

Prens ve Prenses altın damlacıkları ceplerinden dikkatlice çıkarıp avuçlarında sımsıkı tuttular. Rüzgârla uçmalarını ya

da karın içine düşmelerini istemiyorlardı. Amalek ve Seph karların, uğuldayan rüzgârın içinden havanın sıcak ve rahat olduğu sınırın karşısına geçtiler. Şimdi havadaki tatlı çiçek kokusunu duyuyor, sıcaklığı tenlerinde hissediyorlardı. Yüzünü karın kamçılıdığı Aram sınırın hemen yanında duruyordu.

“Şimdi avuçlarındaki altın damlalarını bana doğru tutun.” diye bağırdı. Halo, Aram'ın yanına geçti ve ikisi de sarmal boynuzlarını altın damlalarına doğru yönelttiler. İki çocuk kararan havada gördükleri pırlıtyı heyecan içinde izliyordu. Avuçlarında tatlı bir ürperti ve gıdıklanma hissettiler.

“Tamamdır.” dedi Halo. “Küçük bir sihre ihtiyacınız olursa onları parmaklarınızla ovuşturun yeter. Onlar yapılması gerekeni bilir. Ama onları yalnızca bir kere kullanabilirsiniz, o yüzden gerçek acil durumlar için, ölüm kalım meselesi anları için saklayın, tamam mı?” Amalek ve Seph başlarını sallayarak anladıklarını belirttiler. “Umarım onları kullanmanıza gerek kalmaz ama hiçbir şey belli olmaz.”

“Teşekkürler.” dedi çocuklar hep bir ağızdan. Damlaları tekrar ceplerine koyup güvenlik için düğmelerini iliklediler.

Joog da sınırı geçip Amalek'in omzuna kondu. Beyaz tüylerindeki kar hemen eridi. Joog şöyle bir silkelenince eriyen kardan geriye kalan su damlacıkları etrafa sıçradı. Sonra sıra tüyelerine sımsıkı yapışmış olan Miriam'la birlikte Flop'a geldi. Flop, Halo'nun güçlü sırtından sınırın karşı tarafına atladı ve paçavra sarılı patilerinin üstünde çimenlere düştü. Flop rahatı ve sıcaklığı sevdiği için bitmeyen yaz çok ilgisini çekmişti. Sıcak bir yaz akşamı gibiydi. Batan güneş son ışıklarını ülkeye yayarken her şeyi kırmızıya boyuyordu. Isınmaya ve üstlerindeki giysilerden bazılarını çıkarmaya başladılar.

Flop kardan kurtulduğu için rahatlamıştı ve aklında Kara Büyücü Bela'nın korkusu ve büyüğü olmasaydı, keyiften mırılacaktı. “İnanılmaz!” dedi. Çimenlere uzanarak iyice bir gerindi.

“Amalek, tun kökünün hepsini bitirdik, değil mi?” diye sordu Halo.

“Evet.” diye cevap verdi Amalek.

“Güzeel. Kavanozu karla doldurmalısın. Önce kavanozu karla yıka... Tun kökünün ne kadar etkili olduğunu bilirsin... Sonra da kavanoza kar doldur. Orada hemen erir ve en azından içmek için biraz suyunuz olur.”

Amalek çantasına baktı, boş kavanozu çıkardı ve Halo'nun dediğini yaptı. Kar doldurduğu kavanozu tekrar çantasına koydu. Sonra iki bal kavanozunu çıkardı. Bir kaşık yardımıyla kavanozun birinde kalan balı diğer kavanoza boşalttı ve boş kavanozu da karla doldurdu.

“Hoşça kalın ve iyi şanslar.” diye seslendi Aram sınırın karşısından. “Yakalayın!” Kafasını onlara doğru salladı ve boynuzundan küçük bir şey fırladı. Önce rüzgâra kapıldı ama sınırın karşı tarafına geçince Seph'e doğru uçtu. Seph onu tek eliyle yakaladı. Sonra avcunu açıp baktı ve küçük, gümüşten bir tek boynuzlu at gördü. “O bir düdük.” diye açıkladı Aram. “Boynuzunu üfleyince sizi duyarız. Dönerken onu kullanın, sizi almaya geleceğiz. Şimdi gidin!”

“Hoşça kalın!” diye seslendi sınırın karşı tarafındaki grup. Amalek'in gözleri doldu. Aniden kara ve uğuldayan rüzgâr tarafına geri atlayarak Halo'nun boynuna sevgiyle sarıldı. Az sonra beş arkadaşın beşi de sınırdan geri dönmüş Aram ve Halo'ya sarılıyordu.

“Artık gitmelisiniz.” dedi Aram. Beş arkadaş tekrar sıcak tarafa geçti.

Aram ve Halo “Haydi!” diye bağırarak beyaz bir kar bulutuyla geldikleri yöne doğru dörtnala koşmaya başladılar. Geride kalanlar kar bulutunun yağın karın oluşturduğu siste kayboluşunu izledi.

“Gittiler.” dedi Seph. “Muhteşemler, değil mi?”

“Evet. Onları tekrar göreceğiz, hiç kuşkun olmasın.” dedi şimdi Seph’in omzunda duran Joog. “Ama çaba harcamaya devam etmeliyiz... Ve aklımızı kullanmalıyız. Kara Büyücü Bela'nın nereye gittiğimizi bildiğini ve bizi takip ediyor olabileceğini tahmin ediyorum. Burada kimin yaşadığını ve ondan yardım almaya çalıştığımızı biliyor olmalı.”

Hep birlikte döndüler ve Yaz Krallığı'na giden yola doğru yürüdüler.

“Kara Büyücü Bela Büyücü Elzafan'dan korkar mı?” diye sordu Seph.

Joog biraz düşündü. “Düşünüyorum da... Evet. Korkuyor olmalı.” diye cevap verdi. “Korkması gerek. Ona ulaşmamıza engel olmak için elinden geleni yapacaktır, buna hiç şüphe yok.”

“Ama...” dedi Amalek dalgın bir şekilde. “Taşlar Krallığı'ndan ayrılırsa büyüsü de geçer, öyle değil mi? Büyü bozulur. Yani güvendeziz.”

“Haklısın, oradan ayrılamaz.” Joog yuvarlak gözlerini Amalek'e dikti. “Ama güvende değiliz. Bizi durdurmanın yollarını düşünecektir... Belki de şu an plan yapıyordur. Ve kuzgunları, onun kötü köleleri sınırı geçebilir. Yani kesinlikle güvende değiliz. O köpeği de gönderebilir. Benim gördüğüm

öteki yaratık, Komodo ejderi de var.” Durup düşündü. “Bizden kurtulmak istemesinin iki nedeni var. Birincisi, hayatta olduğumuz sürece onu durdurmaya çalışacağımızı biliyor. İkincisi, eğer taşları biliyorsa ve bahse girerim ki biliyor, biz hayatta olduğumuz sürece onları çalamaz. Bizim canlarımız taşları koruyor. O taşların peşinde olduğundan eminim.”

Amalek ve Seph birbirlerine bakıp geleceğin onlar için ne hazırladığını düşündüler. Bunu düşünmek onları korkutsa da kendilerini ellerinden geleni yapmaya hazır hissediyorlardı. Şimdi, sayıları yediden beşe inen ve hepsi de uykusuzluktan hâlsiz düşen küçük grup, Yaz Krallığı'nın merkezine doğru yola koyuldu. Krallığın kuzeyine, Büyücü Elzafan'ın yaşadığı Keill Adası'na gidiyorlardı. Hızlı koşan atları olmadığından çok yavaş ilerliyorlardı ve gece yaklaştığı hâlde hâlâ yoldaydılar. Gökyüzü yavaş yavaş karardı, karanlık, tüm renkleri boğdu. Geceyi geçirmek için bir yerlerde durmaları gerektiğini düşünmeye başladılar. Bir süre sonra Joog'un doğru yöne çıktığını bildiği engebeli bir patıkaya girdiler. Yürürken bir yandan da durabilecekleri korunaklı bir yer bakınıyorlardı.

Alacakaranlığın sessizliği uzaktan duyulan bir hırıltıyla aniden bozuldu.

“Neydi o?” dedi Amalek, telaşla sesin geldiği yöne doğru bakınarak. Ses sağ taraftan, doğudan geliyordu. Hepsi o yöne doğru baktı ama çok karanlık olduğu için bir şey göremediler. Etraflarında hırıltı sesleri sonra uluma sesleri arttı. Sesler uzaktan gelse de korkutucu bir saldırı hissi taşıyorlardı. Amalek titredi.

“Nedir bu?” diye sordu tekrar, Joog'a bakarak.

“Ah, o mu?” dedi Joog hiç istifini bozmadan. “Dövüşen

ayılarla kurtların sesi. Şurada Juran Ormanı adında bir orman var. Görüyor musunuz?”

Çocuklar başlarıyla onayladı.

“Orada yaşıyorlar, ayılar ve kurtlar yani.” diye devam etti Joog. “Kendimi bildim bileli de hep dövüşürler. Ayılar çok büyük yaratıklar. Onların ve kurtların korkusundan ormana hiç kimse giremiyor.”

“Neden kavga ediyorlar ki?” diye sordu Seph.

“Bana söylenene göre toprak için savaşıyorlarmış. İki taraf da ormanın tümüne sahip olmak istiyormuş.”

Tam o sırada ormanın derinliklerinden bir hırlama sesi daha geldi, ardından da bir çığlık duyuldu... Sonra sessizlik.

Joog çocukların yüzündeki korkuyu gördü. “Endişelenmeyin, ormandan asla çıkmazlar. Hadi bakalım, yeryüzü yaratıkları, daha hızlı yürümeniz gerekiyor.”

Adımlarını hızlandırdılar. Bir saat kadar yürüdükten sonra karanlıkta geceyi geçirmek için uygun bir yer gördüler. Yolun yakınında yeryüzüne çıkmış bir granit parçası vardı. Arkaya doğru uzanarak bir çatı oluşturuyordu. Çatının altı hepsine yetecek kadar genişti. Kayanın etrafında gür çalılıklar yetişmişti. Geceyi geçirmek için sığınacakları bu yerde aynı zamanda gözlerden uzak da olabileceklerdi. Yolculuk hepsini çok yormuştu. Hemen içeri tırmanıp birbirlerine sokuldular. Gizli yerlerinde kendilerini korunaklı ve güvende hissediyorlardı. Amalek çantasını açtı ve herkese yiyecekle kavanozlarda eriyen karla oluşan suyu dağıttı.

Kara Büyücü Bela'yı bir türlü unutamıyorlardı. Geride bırakamadıkları bir gölge gibi sürekli onlarla birlikteydi. Çalılara doğru baktıklarında karanlık yaprakların içinde onu

hayal ediyorlardı. Uyumak için gözlerini kapattıklarındaysa korkunç görüntüsü gözlerinin önünde daha net bir şekilde beliriyordu. Amalek ve Seph uykuya teslim olurken ikisinin gözü önünde de aynı sahne canlanıyordu. Kara Büyücü Bela yağın karın içinden onlara bakıyor ve bağırıyordu: "Şimdi yakaladım sizi!" Korku onları bir kışkaç gibi kavırıyordu. Kötü büyücü kollarından, saldırmaya hazır gagalarıyla iki ok gibi fırlayan iki kara kuzgun çıkarıyordu. Sonra Joog'un şefkatli sesini duydular, görüntü kayboldu ve rahatladılar.

"Uyumaya ihtiyacımız var." dedi Joog. "Ama etrafı gözle-memiz de gerekiyor. Ne olur ne olmaz. Ben ve Flop geceleri çok iyi görürüz, kulaklarımız da çok hassastır. İkimiz nöbetleşe gözcülük yapacağız." Flop'a baktı.

"Bana uyar." dedi Flop. "Ben başlayayım mı? Geceleri genelde uyumam ve sen de daha hiç uyumadın."

"Teşekkür ederim Flop ama kendimi çok dinç hissediyorum. Önce başlamak benim için sorun değil."

"Tamam o zaman." diye karşılık verdi Flop. "Sıram geldiğinde beni uyandırırısın." dedi ve Amalek'le Seph'in arasına yerleşti.

Prens ve Prensese'in kaçışından sonra Kara Büyücü Bela geceyi Candara Sarayı'nda geçirdi. Atları yakalayamadığı için Jamaar'a o kadar çok kızmıştı ki onu kilerin merdivenlerinden aşağıya doğru tekmeleyip kapıyı kilitlemişti. Ertesi gün öğlene kadar da dışarı çıkarmamıştı. Sabah sarayın içinde dolaşarak ne

yapacağını düşünürken Jamaar'ın zaman zaman havlamasını ve bağırmasını duymazdan geldi. Kral'ın tahtının bulunduğu odaya gelince gülümsedi. İçeri girip tahta oturdu ve yarım saat kadar kral olma düşüncesinin keyfini çıkardı. Sonra döner merdivenlerden Yuvarlak Salon'a çıktı. Rüzgâr, kuzgunların kırıldığı camdan içeriye kar üfürüyordu. Bir sandalye kırdı ve tahtaların yarısını pencereyi kapatmak için kullandı, geri kalanıysa sönmek üzere olan ateşi canlandırmak için şömineye attı. Sonra oturup bir süre donmuş Kral'a ve Kraliçe'ye baktı. Birden ayağa kalkarak Kral'ın önünde eğildi.

"Majesteleri!" dedi alaycı bir saygıyla. "Görevinizi devrettiniz. Yerinize... Hmmm... Daha güçlü bir adam geçti."

Kral'a iyice yaklaştı, neredeyse yüzleri birbirine değecekti. Kral'ın görmeyen donmuş gözlerine nefretle baktı. "Sen bu sarayı sevgi duygularıyla doldurdun ama ben gerçek güçle yöneteceğim."

Döndü, bir sandalye daha kaptı ve tüm gücüyle Kral'a doğru savurdu. Sandalye Kral'ın kaskatı vücuduna çarpıp kırıldı, etrafa tahta ve kıymıklar saçıldı. Kral bir an hafifçe sallandı. Kraliçe'ye döndü, ona doğru geldi ve önünde eğildi.

"Majesteleri!" dedi. "Biraz... Solgun görünüyorsunuz. Yoksa keyifsiz misiniz bugün? Hava çok mu soğuk?" Uzandı ve yüzüne dokundu, parmaklarını yanaklarında gezdirip parmak uçlarında biraz kar biriktirdi. "Üşümüşsünüz Majesteleri. Kendinize dikkat etmelisiniz... Çünkü hapsizlik tehlikeli sonuçlar doğurabiliyor. Bilmiyor musunuz?"

Başparmağını parmak uçlarına sürterek biriken karı eritti.

"İkinizle daha sonra ilgileneceğim." dedi ve hışımla dönüp odadan çıktı, merdivenlerden aşağıya indi.

Kilerin kapısına gitti, kapıyı açıp karanlığa doğru seslendi.

“Yaşlı Howard'ın evine dönüyoruz köpek. Buraya daha fazla dayanamıyorum. Hadi.”

Jamaar merdivenleri koşup efendisini takip etti. Kara Büyücü ön kapıyı açtı. İçeriye dondurucu bir rüzgârla birlikte kar girdi.

“Hadi köpek.”

Jamaar, Kara Büyücü'den çok korkuyordu, kış manzarasına çıkmakta tereddüt bile etmedi. İyice derinleşmiş olan kara bata çıka yürümeye başladılar. Yolda hiç konuşmadılar çünkü kar fırtınasında bağırmadan iletişim kurmak imkânsızdı. Başarısızlıklarının mutsuzluğuyla ikisinin de yüzü asıktı.

Karla kaplı Saray Yolu'ndan aşağı yürüdüler ama Candara'ya girmek yerine Flatsage Tarlalarından geçip dosdoğru Yaşlı Howard'ın evine yol aldılar. İki saat sonra Kara Büyücü eve girdi ve pelerinindeki karı silkti. Jamaar hemen arkasındaydı, üst kattaki odaların birinden gelen gürültülü kuş seslerini duyunca durup yukarı baktı.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Kara Büyücü'ye.

“Kuzgunlar.” dedi büyücu soğuk bir sesle. “Şimdi içeri gir.”

Yoğun karda mücadele vererek saraydan buraya kadar gelmek ikisini de çok yormuştu. İkisi de büyüün yapıldığı odaya girdiler. Büyücü Yaşlı Howard'ın pis kokan eski koltuğuna, Jamaar da artık onun yatağı olan odanın köşesindeki eski halının üstüne yığıldı. Neredeyse hemencecik uyudular ve gece olana kadar ikisi de uyanmadı. İlk kıpırdanan ve uyanan Kara Büyücü Bela oldu.

“Jamaar.” diye seslendi, karanlık köşeye bakarak. “Orada mısın?”

Uykusu hafif olan Jamaar hemen ayağa kalktı. “Evet efendim.” Karanlık köşesinden çıkıp efendisinin emrini bekledi.

Büyücü, biri yerde biri şömüne rafında duran iki siyah mumu yaktı. Pelerininin kolunu sıvadı ve yaralı kolundaki sargıyı çıkarıp yere attı. Kan kurumuş, yara kabuklanmıştı.

“Düşmanı durdurma teşebbüsümüz pek iyi sonuçlanmadı.” Keskin, soğuk sesi loş odada hafifçe yankılandı. “Bekledimiz gibi olmadı diyelim. Hayal kırıklığına uğradım... Büyük hayal kırıklığına. Sana gelince...” Jamaar’a soğuk bir bakış attı. “Sana gelince... Bir daha eline fırsat geçtiğinde gitmelerine izin verme. Dövüş!”

“Ama efendim, onları neredeyse yakalıyordum.” diye hırladı Jamaar. “Neredeyse... O atı yakalamama çok az kalmıştı.”

“Ama kaçırdın.” diye tısladı büyücü nefretle. “Ve kaçtılar. Şimdi bununla ilgilenmeliyiz. Horrik senden daha iyisini yapardı, hem de o kısa bacaklarıyla.” Jamaar’a kötü kötü baktı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın! Onları yakalayacağından emindim. Şeye doğru gittiklerini söylemiştin?.. Neresiydi?.. Elzafan adında bir büyücü müydü?”

“Evet efendim.”

“Emin misin?” Büyücü Jamaar’a dikkatle baktı. “Adının bu olduğuna emin misin?”

“Evet, efendim. Komşu krallıkta yaşıyor, kuzeyde, gittikleri istikamette. Buraya gelmişti, yani... Şey... Ondan yardım istemeleri mantıklı.”

Kara Büyücü başını sallayarak nefretle gözlerini kıstı. Soluk tenli alını kırış kırış oldu.

“Onu duymuştum. Güçlü biri ama ben daha güçlüyüm. Ona gidiyorlarsa, bu direnişle karşılaşacağımız anlamına gelir

ve bundan kaçınmak gerek. O yüzden şu Büyücü Elzafan'a ulaşmadan yakalamalıyız onları.”

“Onları yakalamak için sabırsızlanıyorum, efendim.” diye hırıldadı Jamaar. Sesi nefret doluydu.

“Böylesi daha iyi oldu. İntikam iyi bir motivasyondur. Yakalayacağız onları.” Kara Büyücü sesli düşünüyordu. “Kurtulduklarını sanıyorlar. Onlara öyle bir sürpriz yapacağım ki bir daha bana bulaşmamaları gerektiğini öğrenecekler.”

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra Jamaar için koca bir kâse yemekle döndü.

“Bunu yesen iyi olur.” dedi sertçe ve elindekini tahta döşemeye bıraktı. Kâse takırdadı. “Gücünü toplaman gerek.”

Jamaar yemeğin kokusunu alınca salyaları akmaya başladı. Kafasını kâseye gömererek büyük bir lokma aldı. Birden acıyla havladı, ağzını açıp başını geri savurunca lokması yere düştü.

“Ah, çenem!” diye bağırdı. “O at! O aptal at!”

Acısı hafifleyince yeniden yemeğe baktı. Kokusu burun deliklerine doldu, açlığı daha da arttı. Kafasını eğip kokladı. Yeniden yemeye başladı ama bu sefer dikkatliydi. Küçük lokmalar alıyor ve çenesini yavaş yavaş oynatıyordu. Yemeğini bitirip kâsenin dibini yalamaya başlayınca Kara Büyücü raftaki bir kutudan kocaman bir kemik çıkarıp Jamaar'ın halısına attı. Jamaar hâlâ açtı ve atılan kemiğe canlı bir yaratığı avlıyormuş gibi atladı. Heyecandan çenesini unuttu ve kemiğe sert bir ısırık attı. Bıçak gibi saplanan keskin acıyı hissedince yine acıyla havlayarak kemiği bıraktı ve hırladı. Sonra yavaşça ve dikkatlice çiğnemeye başladı. Çenesini her hareket ettirişinde yüzü acıyla buruşuyordu.

Kara Büyücü Bela'nın oturduğu yerin tam altında Horrik

rutubetli bodrum katında yere uzanmış uyukluyordu. Her zamanki gibi metal tasmayla bağlanmıştı. Tasmanın zinciri de bir su borusuna geçirilmiş ve iyice sıkılmıştı. Bodrum pis, toz içinde ve harap durumdaydı. İçeride bodruma inen merdivenlere açılan bir kapının yanı sıra ikinci bir giriş daha vardı. Bir kapı da dışarıya çıkan merdivenlere açılıyordu. Gündüz kapının camından içeri biraz ışık giriyordu ama şimdi gece olduğu için oldukça karanlıktı. Duvarlar nemliydi, yerdeki tahta döşeme de öyle. Tahtaların çoğu çürüyüp gitmişti, açılan büyük boşluklardan alttaki taş ve kayalar görülebiliyordu.

Horrik karanlıkta bir duvarın dibinde yatıyordu. Zincire bağlı olduğu için hareket etme imkânı kısıtlıydı. Bir esir gibi zincirlenmekten nefret ediyordu ama bu her zaman olan bir şey değildi. İlk başlarda, bir süre önce kötü büyücü onu yakalayıp kendisine hizmet etmesi için zorladığında, ona işlerin nasıl yürüyeceğini anlatmıştı.

“Şanslısın.” diye homurdanmıştı. “Bana hizmet etmeye seçtiğin için çok şanslısın, aslında ayrıcalıklıydın. Ama bilmen gereken bazı... Mmm... Önemli kurallar var. Bir... Bana eksiksiz bir biçimde itaat edeceksin. Ben ne dersem aynen yapacaksın. İki... Herhangi bir nedenden dolayı yanında değilsem ve sana yapman gerekeni söyleyemiyorsam senden isteyeceğimi düşündüğün şeyleri yapacaksın. Üç... Asla, asla kaçmaya çalışma. Bu kurallara uyarsan rahat edersin. Kurallardan birine uymayacak olursan öyle bir canını yakarım ki vücudundaki pullar dökülür. Kaçarsan seni yakalar ve öldürürüm... Üflenen bir mum alevinin sönmeye gibi tükenir gidersin. Emin ol bunu yapmak benim için çok kolay. Anladın mı?”

Horrik anladığını söylemişti ve bir süreliğine her şey

yolunda gitmişti. Kara Büyücü'nün pis işlerini zevkle yapmış ve karşılığında bol bol yemekle ödüllendirilmişti. Zincire vurulmadan dolaşmasına izin verilmiş ve Horrik de kural-lara harfiyen uymuştu. Ama sonra bir gün çok talihsiz bir olay yaşandı. Horrik ikinci kurala uyararak inisiyatifini kul-lanmış ve o sırada kaçıp saklanmayı başaran bir düşmanın peşine düşmüştü. Efendisi Kara Büyücü, Horrik'in kaçmaya çalıştığını sanmıştı. Ne kadar uğraştıysa da efendisine aksini kanıtlayamadı ve masum olduğunu söylemesine rağmen onu hikâyesine inandıramadı. Kara Büyücü onu feci cezalandır-mıştı. Kuyruğuna bir halat bağlayarak üç gün boyunca sıcak güneşin altında asılı tutmuştu. Horrik şuurunu kaybetmiş, ölümün eşiğine gelmişti. Asıldığı yerden indirilince öylece yığılıp kalmıştı. Gözünü açtığında da kendini kara bir zincire bağlı buldu.

Bu olaydan sonra efendisi ona asla güvenmedi. Horrik yanlış anlaşıldığını ve bunun sonucunda da özgürlüğünden olduğunu düşündükçe eziklik hissediyor ve öfkeleniyordu.

Her şey yeterince kötüydü zaten, son darbe de Jama-ar denilen şu köpekti. Onun yerine geçmiş ve onun hakkı olan yeri almıştı. Horrik nemli kilerde zincire bağlı yatarken bunları düşünüyor ve intikam almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. İkiide bir o köpeği aklına takıyor, tüm kötülüğü ve bastırılmış öfkesi onun üstünde yoğunlaşıyordu. Ama ne yazık ki şu an için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şimdilik öfkesini dizginleyip uygun fırsatı beklemek zorundaydı. Fır-satını bulunca harekete geçecekti.

Yukarıdaki odada efendisi şimdi ne yapacağını düşünüyordu.

Kötü büyücü kararlılıkla konuştu. "Evet. Bir planım var..."
Jamaar kalkıp yanına gitti.

"Sana ihtiyacım yok." diye söze başladı büyücü. "Şu anda yok. Henüz değil. Yakında olacak. O yüzden köşene git ve bekle."

Jamaar geri dönüp köşesine gitti, halısına çöktü.

Raftan bir ses duyuldu. "Biz yardım edebiliriz!" Bu, kuzgunlardan biriydi. Şişleri inmişti, dinlenmiş ve enerji dolu görünüyordardı.

"Evet, biliyorum." dedi büyücü kurnazca. Kötü niyetli zihninde bir plan şekilleniyordu. "Sizi unutmuş değilim. Benimle gelin ve diğerlerine katılın." Sonra sesi soğuk ve tehditkâr bir hâl aldı. "Sizi düşmanın işini bitirecek bir göreve yollayacağım."

Yerde duran bir çantanın tokasını açıp elini soktu. Siyah, metal bir zincir çıkardı. Zincirin ucunda cep saatine benzeyen bir pusula vardı ama o da aynı siyah metalden yapılmıştı. Cam yüzünü örten oynaklı kapağa büyük bir özenle bir arma işlenmişti. Bu Kara Büyücü Bela'nın armasıydı. Pusulayı cebine koyup kapıyı açtı. Kuzgunlar raftan havalandı. Zift karası kanatlarının tek bir hareketiyle koridora çıkıp diğerlerine katılmak için üst kata uçtular.

Joog'un gece nöbeti bitti. Havanın aydınlanmasına birkaç saat kala Flop'u gagasıyla dürtüp uyandırdı.

"Sıra sende Flop." diye fısıldadı. Kafasını Amalek'in baca-

ğına yaslamış olan Flop iki çocuğun arasında kıvrıldığı yerde rahat görünüyordu. Uykulu gözlerini açtı. Seph uykusunda kıpırdandı sonra uyumaya devam etti.

“Biraz bekle de kendime geleyim.” diye fısıldadı Flop. Ayağa kalkıp gerindi. Önce arka bacaklarını sonra da ön bacaklarını esnetti.

“Hazırım.” diye fısıldadı Joog'a.

Joog çocukların arasına sokulup gözlerini kapadı. Flop da önlerine oturup gözlerini çahlara dikti. Çahlılar çok sıkı ve görüşünü engelliyordu ama Flop küçük bir aralık bulup oradan dışarıyı, gecenin derinliklerini izlemeye başladı. Karanlıkta göz bebekleri iyice büyüdü. Kulaklarını bir öyle bir böyle oynatıyor, keskin işitme duyusuyla en küçük sesleri bile ayırt ediyordu. Arada bir arkalarındaki Juran Ormanı'nda bir kurt uluması duyuyordu.

Sonra bir ayı homurtusunu uzaktan başka hayvan sesleri takip etti. Sesler Yaz Krallığı'nın ılık havasının sessizliğinde yankılanınca Flop ürperdi ve gecenin dinginliğinde tuhaf bir gerginlik hissetti. İlk başta çok fazla hissedilmeyen kötü bir hava atmosfere bulaştıkça ağırlığı ve soğukluğu daha çok hissedilir oldu. Flop huzursuzca kımıldandı. Zaman, koyu kıvamlı bir pekmezden kaşık çeker gibi yavaş yavaş ilerliyordu ve Flop gecenin bir an önce bitip şafağın sökmesini istedikçe saniyeler daha bir geçmiyor gibiydi.

Hassas kulaklarıyla en ufak sesi alan Flop tetikteydi. Sonra bir ses duydu ve kulaklarını o tarafa doğru dikti. Hemen gerildi ve bir Mısır sfenksi gibi tamamen hareketsiz, heykel gibi kaldı. Sesin geldiği yöne doğru bakıyordu. Ses, yolda yürüyen birinin ayak seslerini andırıyordu. Taşlar Krallığı

yönünden biri geliyordu. Ayak sesleri iyice yaklaştı sonra da durdu. Uzun bir süre ses gelmedi. Flop'un kalp atışları hızlandı, boğazına bir şey düğümlendi. Ayak sesleri tekrar duyuldu ama bu sefer daha yumuşaktı, çimenlerin üstünde yürür gibi. Flop görebilmeyi istiyordu ama çalılar görüşünü engelliyordu. Ayak sesleri onlara doğru geliyor gibiydi.

Dinledi.

Adımlar yavaşladı ve şimdi sesler önündeki çalılıklardan geliyordu. Flop gözlerini dikip kulak kesildi. Ses kesildi sonra tekrar duyuldu, gittikçe yaklaşıyordu. Burayı seçerlerken bu çalıların arkasına gizlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. Oysa Flop şimdi çalıların orada olmamasını diliyordu. O zaman hiç değilse sesin ne olduğunu görebilirdi. Ses hâlâ yaklaşıyordu. Yoksa yakalanmak üzere miydiler? Flop diğerlerini uyandırmak için yavaşça dürttü.

Amalek gözlerini açtı. "Ne oldu, Flop?" diye sordu uykulu uykulu. Çalılardaki ses birden kesildi.

"Şişt, sessiz ol." diye fısıldadı Flop. Bir baş hareketiyle öndeki çalılıkları işaret etti. "Orada bir şey var."

Şimdi herkes uyanmıştı. Birbirlerine sokulmuş hiç ses çıkarmadan bekliyorlardı. Amalek ve Seph karanlık çalılara bakıyor ama hiçbir şey görmüyorlardı. Sonra ses tekrar duyuldu, birisi çalılıklara sürtünerek yaklaşmaya devam ederken, her geçen saniye daha da yaklaşıırken yaprakların hafif hışırtısıydı bu.

Flop'un boynundaki yumuşacık tüylerin arasından Miriam'ın küçücük kafası görüldü. "Ne oluyor?" diye fısıldadı Flop'un kulağına. "Ne yapıyoruz?" Ses yine kesildi.

Sessizlik.

Sonra yeniden hışırtı sesleri duydular ve hepsi gözlerini dikip bir şey görmeye çalıştı. Ses artık çok yakından geliyordu.

Sonra tam önlerinde üstüne basılan bir dal çatırdayınca birbirlerine iyice sokuldular. Hep birlikte yere baktılar ve çalılıkların yapraklarının altından bir çizmenin ucunu gördüler. Kendilerini kötü bir şey olacaktı gibi hazırladılar. Prens ve Prenses ceplerinin düğmesini açıp sihirli damlalara uzandılar. Yaklaşan şey şimdi o kadar yakındaydı ki nefes alışlarını duyabiliyorlardı.

Fark edilmemek için kendi nefeslerini tuttular. Çok korkuyorlardı. Amalek ve Seph aynı anda sihirli damlaları avuçlarına aldı. Onlara sonsuz gibi gelen bir an için hiçbir şey hareket etmedi.

Sonra bir adım... Bir adım daha. Çalılar sallandı ve adımların çimenlerin üstünde ilerleyip yola çıktığını duydular. Yolda atılan iki adımdan sonra ses yine kesildi. Amalek gözlerini kapadı, sihirli damlayı avucunda sıktı ve ayak seslerinin uzaklaşarak onları rahat bırakmasını diledi. Adımlar duyuldu, Yaz Krallığı'na doğru ilerlerken ses yavaş yavaş azaldı. Yeniden rahatça nefes almaya başladılar ama sesler gecenin içinde tamamen kesilip de tehlike ürpertisi etkisini kaybedene kadar hiç ses çıkarmadılar.

İlk konuşan Joog oldu. Kanatlarını açıp diğerlerine doğru döndü. "Ben bir bakayım." diye fısıldadı.

"Dikkatli ol." diye fısıldadı Amalek.

"Olurum."

Joog, yumuşak tüylü kanatlarıyla sessizce havalanarak gecenin içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra geri geldi. Diğerlerinin karanlıkta birbirlerine sokuldukları kaya ve çalı-

lıkların arasına indi. Havadaki gerginlik neredeyse tamamen yok olmuştu.

“Hiçbir şey yok. Gitmiş. Ama anlamadığım bir şey var.” diye başladı Joog. Endişeli görünüyordu.

“Kara Büyücü’ydü, değil mi?” diye sordu Seph.

“Evet, sanırım oydu, yine de çok garip çünkü... Yani... O, Taşlar Krallığı'ndan ayrılamaz... Bundan emindim ama şimdi bilmiyorum.” diye yanıt verdi Joog, çok ciddi görünüyordu.

Amalek, kötü büyücünün düşüncesiyle titredi. “Ama o olmalı.”

“Evet ama krallıktan ayrılırsa büyünün bozulacağını ve herkesin yeniden özgür kalacağını biliyoruz. Yani bunu yapmaz herhâlde! Büyü yapmakla krallığa bağlı kaldı. Tabii bir yolunu bulmadıysa...” Başını salladı. “Oymuş gibi hissettim, yani... Daha önce onunla karşılaştığımızdaki gibi... Ama...”

Amalek bir kez daha titredi. “Oydu, eminim. Ve çok yakınımızdaydı.”

“İyi de...” diye söze başladı Miriam. “Neden çekip gitti ki?”

“Bu da çok garip.” dedi Joog. “Bizi yakalamak için her şeyi göze almış olmalı... Burada olduğumuzu da biliyor olmalıydı çünkü doğruca bize doğru geldi. Tuhaf... Bize yaklaşıyor... Sonra...” Kanatlarını şaşkınlık hareketi yapan iki el gibi tuttu. “Bizi bırakıp gidiyor!”

Amalek ona baktı. “Belki bizi içgüdüyle falan bulmuştur. Burada olduğumuzu kesin olarak bilmiyordu ki. Tahmin gibi bir şey ama biraz daha fazlası.”

Seph başıyla onayladı. “Ben sihirli damlayı elime alınca gitti. Belki bu bize yardım etmiştir.”

“Ben de benimkini tutmuştum.” dedi Amalek.

Joog düşünceli görünüyordu. “Neyse, zamanı gelince öğreniriz nasıl olsa. Şimdilik gittiğine şükredelim.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Miriam.

“Uyuyacağız.” dedi Joog. “Uyuyacağız... Ve gözleyeceğiz. Bu defa Flop’la birlikte nöbet tutacağız. Tamam mı Flop?”

“Tamam.”

Amalek, Seph ve Miriam olanlardan sonra uyumakta zorlandılar. Gecenin geri kalanı olaysız geçti ama onlar da sık sık uyandıkları için huzursuz uyudular. Aydınlanan gökyüzü doğan güneşin habercisi oldu. Güneşin ilk ışıkları granit kayanın üstüne düşünce de korkuları, büsbütün değilse de çoğu, sabah güneşinde eriyen kırağı gibi yok olup gitti.

Kahvaltıda yiyecek pek bir şeyleri yoktu ama çok aç oldukları için yedikleri her şey onlara nefis geldi. Son kalan yarım somun ekmeği kavanozun dibinde kalan balla birlikte yediler. Kalan birkaç fındığı da bitirdiler. Kavanozlardaki son su damlalarını da paylaştılar ve artık yola koyulmaya hazır dılar. Gece ılık geçmişti ve yeni günün doğuşuyla birlikte sıcaklığın artmaya başladığını hissedebiliyorlardı.

“Bunlar son yiyeceklerimizdi.” dedi Amalek.

Boş kavanozları çantasına koydu ve ardından yola çıktılar. Yürürken etrafa bakmak ve bu Yaz Krallığı'nın nasıl bir yer olduğunu görmek için bol bol vakitleri oldu. Joog bu krallığın ve sınırın üzerinde çok kez süzölmüştü ve aslında aralarında bu krallığa daha önce gelmiş olan tek oydu. Buraya yıllar önce, kralın emriyle Büyücü Elzafan'dan Kraliçe'ye sihirli bir doğum günü pastası almaya gelmişti. Yani, şükür ki Joog yolu biliyordu. Diğerleri için burası tamamen yeni bir krallıktı.

Burada yemyeşil çayırlar, ormanlar ve korular çoktu. Juran Ormanı şimdi sessizdi ve ağaçlarının arasında asılı duran sisle hayalet gibi görünüyordu. En yaşlısı 2000 yıllık olan büyük kızıl ağaçların çoğunlukta olduğu eski bir ormandı.

Kuzeydoğuda cam gibi yüzeyinde sabah güneşinin yansıdığı Burney Gölü'nün berrak sularını görebiliyorlardı. Sisli açıklıkta dimdik ve heybetli görünen Becci Dağlarının karla kaplı dorukları da göle yansıyor. Bugün göl sakin ve parlak bir ayna kadar pürüzsüzdü. Etrafındaki dünyayı tüm renkleri ve şekilleriyle en ince ayrıntısına kadar kusursuz bir şekilde yansıtıyordu. Sıcaklık arttı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve Yaz Krallığı'na ne zaman yağmur yağdığını merak ettiler.

Bunu Joog'a sorduklarında Joog onlara, buraya çok sık yağmur yağmadığını söyledi. Haftada bir ya da iki haftada bir yağıyordu ama yağdı mı da kısa süreli olmasına rağmen o kadar şiddetli yağıyordu ki tüm ağaçlar, bitkiler ve canlılar bir sonraki yağmura kadar suya douyordu.

Korkunç Kara Büyücü Bela tehlikesi akıllarının bir köşesinde peşlerini bırakmayan bir hayalet gibi dursa da bu güzel ülkede dolaşırken kendilerini rahatlamış hissediyorlardı. Prenses, kötü büyücüyü düşününce ürperdi. Yukarıda uzanan masmavi, engin gökyüzüne baktı ve kanatlarını açmış rahatça süzülürken tüyleri sallanan Joog'u gördü. Joog, Prenses'in korkulardan haberdar olmuş gibi şöyle bir alçalıp tüylerinin ucuyla çenesine dokunup onu gıdıkladı sonra tekrar yükseldi.

İki tarafı ağaçlarla dolu taşlık bir yolda yürüyorlardı. İki çocuk birlikte hiç durmadan ilerliyordu ama sırtında küçük Miriam'ı taşıyan Flop kâh geride kalıyor kâh önlerine geçiyordu. İlginç şeyler dikkatini kolayca dağıtabiliyordu.

"Acıktım." dedi. "Yemek yiyelim mi?"

Flop yemekten bahsedince hepsi de ne kadar acıktıklarını fark etti.

"Yiyecek bir şeyimiz kalmadı." dedi Amalek. "Unuttun mu? Bu sabah her şeyi bitirdik."

"Ben hem acıktım hem susadım." dedi Seph. "Sıcak hava susatıyor."

Flop, Amalek ve Seph'e yalvaran gözlerle baktı. "Sihirli altın damlacıkları kullanmak zorunda kalacağız." dedi kendinden gayet emin bir şekilde.

"Saçmalama Flop." dedi Seph. "Halo'nun söylediklerini unuttun mu? 'Onları sadece bir defa kullanabilirsiniz.' O yüzden onları acil durumlar için saklamamız gerek. Acıkmak ve susamak acil bir durum değil! En azından henüz değil."

Flop itiraz etmedi ama aslında buna gerçekten katılmıyordu. Ona göre bu da bir acil durumdu. Yemek ve sıcak onun en sevdiği iki şeydi. Biraz ileri koştu, dönüp bakınca diğerlerinin yavaş yavaş yaklaştığını gördü ve oturup nasıl yemek bulabileceğini düşündü. Hatta Miriam'ın aç bir kedi için leziz bir yemek olabileceği bile aklından geçti ama bu düşünceyi hemen kafasından atıp kahkahayla güldü. Küçük arkadaşını sevmeye başlamasına şaşırdı.

"Asla o kadar çaresiz kalmam!" diye düşündü.

Tekrar ayağa kalkıp yürümeye devam etti. Küçük ormanın sonuna yaklaşırlarken ağaçlar seyreliyor ve ileride taşlı patikanın yan tarafındaki toprağı uzun otlar örtüyordu. Sonra Flop bir şey gördü. Durup ona baktı. Önünde kocaman bir yarık vardı. Joog onlara bundan bahsetmişti ama yakından görmek hayret vericiydi. Derin ve karanlık yarık yerin dibine doğru

uzayıp gidiyordu. Burası, vahşi ateş yaratıklarının yer altı evi olan Ruddha'nın Merkezine Giden Büyük Yarık'tı. Flop kenarına gidip aşağı baktı, aşağıdaki erimiş kayadan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Derinlerden dumanlar yükseliyordu. Geri çekildi ve artık ona yetişmek üzere olan diğerlerine baktı.

Büyük Yarık'ın üzerinde tahtaları, alttan gelen sıcaklığın etkisiyle kararmış eski bir köprü vardı. Köprüde adının yazılı olduğu, paslı bir çiviyle eğri bir biçimde tutturulmuş, eski, tahta bir levha asılıydı: Marrin Köprüsü.

Görünüşe bakılırsa köprü pek çok kez yeni kalaslarla kabaca onarılmıştı ve Flop ne kadar güvenli olduğunu merak ediyordu. Şimdi diğerleri de gelmişlerdi. Hepsi kenarda durup birkaç dakika boyunca içinden sıcaklık ve duman yükselen yarığı hayretle inceledi.

Joog havada, hemen üstlerinde bekliyordu.

Biraz sonra, "Karşıya geçsek iyi olur." dedi. "Hadi... Yola devam etmeliyiz. Ne kadar erken varırsak o kadar iyi."

"Sağlam mıdır?" diye sordu Amalek. "Tahtaları çok çürük ve yanmış görünüyor. Önce denemenin bir yolu yok mu?"

Seph ayağını dikkatlice köprüye koydu.

"Dikkat et!" diye uyardı Amalek.

Seph diğer ayağını da koyunca köprü sallandı ama sağlam görünüyordu.

“Tamamen güvenlidir.” diye cevap verdi Joog. “Büyücü Elzafan hasar gördükçe köprüyü sağlamlaştırır.”

Büyücü Elzafan'a o kadar çok saygı duyuyorlardı ki adının anılması bile onları ikna etmeye yetti. Köprüden geçmeye başladılar. Flop köprünün sıcaklığını patilerinde hissedebiliyordu. Duman tahtaların arasındaki boşluklardan süzülüp etrafa yayılıyordu. Sıra hâlinde yürürlerken, köprü her adımda çatırdıyordu. En önde Seph vardı, Amalek onun arkasındaydı sonra Flop ve Miriam geliyordu. Joog da tepelerinde onlarla birlikte ilerliyordu. Yarı yola geldiklerinde köprünün sallandığını hissettiler. Bu onları hızlandırdı, adımlarını sıklaştırdılar. Seph aniden bir şey fark etti.

“Bakın!” dedi heyecanla. “Bu ip ne için acaba?” İp önlerinde köprü boyunca uzanıyor ve yola kadar devam edip uzun çimenlerin arasında gözden kayboluyordu. Joog birdenbire inip ipi takip etti. Az sonra Joog'un korku dolu bir sesle seslendiğini duydular.

“Kaçın!” diye bağırdı. “Kaçın, kurtarın canınızı!” Koşmaya başladılar ama o anda biri ya da bir şey ipe asılıp aniden çekti. Köprünün ortasından “trak” diye bir ses geldi. Ayaklarının altındaki köprünün sallandığını hissettiler. Köprü şiddetle sarsıldı. Arkalarına baktıklarında dehşet verici, inanılmaz bir manzaryla karşılaştılar. Köprünün ortası yıkılıyordu.

Bir an köprünün iki ucu sağlam durdu, cesur yolcular karşıya geçmeyi başarabilecek gibi görünüyordu. Ama ağırlıkları fazla geldi. Köprü çatırdayarak, katlanıyormuş gibi yavaş yavaş ortaya doğru yatmaya başladı. Herkesten hızlı koşan Flop patileriyle tahtaya sıkıca tutunarak köprünün yatan yarısından atlayıp kurtuldu. Arkasından Seph de atladı. Amalek

atlamaya çalıştı ama dengesini kaybederek köprüden büyük çatlağa doğru kaymaya başladı. Artık köprü'nün yıkılan kısmı yarığa doğru uzanıyordu. Amalek hızla kendisini bekleyen korkunç sona doğru kayarken tutunacak bir şey arandı. Tam düşmek üzereyken mucizevi bir şekilde uçtaki en son tahtaya tutunmayı başardı.

"Dayan!" diye bağırdı Seph. Tehlikeyi düşünmeden elinden geldiğince hızlı hareket ederek köprüden geriye kalan şeye doğru tırmanmaya başladı. Köprü çatırdadı ve sallandı. Çok geçmeden Amalek'e elini uzatabilecek kadar yaklaştı.

"Acele et!" diye bağırdı Amalek. "Daha fazla dayanamıyorum!" Seph bir eliyle köprüye tutunarak diğer elini Amalek'e uzattı.

"Daha fazla uzanamıyorum." dedi. "Senin bana uzanman gerekecek!" Amalek bir elini bıraktı ve Seph'e doğru uzandı; on beş santimetre... On santimetre... Beş... İki... Mesafe kapanıyordu. Sonra elleri birbirine değdi. Tam O sırada köprü sarsıldı. Amalek'in eli kaydı ve birden aşağıya düştü.

"Aaahhh!" diye bağırarak yarığı dolduran dumanların arasında gözden kayboldu.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes the need for transparency and accountability in financial reporting.

Furthermore, it highlights the role of internal controls in preventing fraud and ensuring the integrity of the financial statements. The document also mentions the importance of regular audits and reviews.

In addition, it discusses the impact of external factors such as market conditions and regulatory changes on the organization's financial performance. It suggests that the organization should remain flexible and adaptable to these changes.

The document also touches upon the importance of communication and collaboration between different departments. It stresses that effective communication is essential for the successful implementation of any strategy.

Finally, it concludes by stating that the organization's success depends on its ability to manage its resources effectively and to respond to the challenges of the business environment. It encourages the organization to continue to improve and innovate.

The second part of the document provides a detailed analysis of the organization's financial performance over the past year. It includes a comparison of actual results with budgeted figures and identifies the key drivers of performance.

The analysis shows that the organization has achieved significant growth in revenue and profit, despite facing several challenges. The primary reasons for this success are attributed to the implementation of new products and services, as well as the expansion of the customer base.

However, there are also areas where the organization has fallen short of its targets. These include higher-than-expected operating expenses and a slower rate of sales in certain markets. The document provides a breakdown of these variances and offers explanations for each.

Overall, the document provides a comprehensive overview of the organization's financial and operational performance. It identifies the strengths and weaknesses of the organization and offers valuable insights into the factors that have influenced its success.

The document also includes a section on the organization's future outlook. It discusses the opportunities and risks that the organization faces in the coming year and outlines the key strategies that will be implemented to address these challenges.

In conclusion, the document is a valuable resource for the organization's management and stakeholders. It provides a clear and concise summary of the organization's performance and offers practical recommendations for improvement.

The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

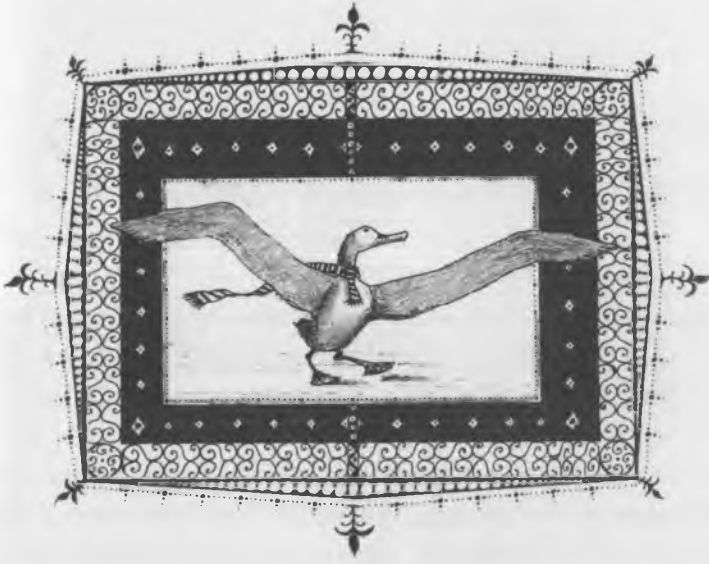
The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

The document is prepared by the Finance Department and is intended for the use of the Board of Directors and other senior management. It is subject to review and approval by the Board.

8. Bölüm

Uzun Çizgili Atkı

U. S. GOLD

U. S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE

Seph köprüde donakalmış gibi hissetti. Yüzünü çaresizlik gözyaşları ıslatıyordu.

Kız kardeşine duyduğu tüm sevgiyi acı dolu tek bir çığlığa yükleyerek, “Haaayır!” diye bağırdı.

“Kımılta... Şimdi! Tırman!” Joog yukarıdan öyle buyurgan bir sesle bağırıyordu ki Seph, gözlerinden hâlâ yaşlar akar-ken kendini sallanan köprüden merdiven çıkar gibi çıkarken buldu. Ne yaptığıını bilmiyordu. Bildiği tek şey Amalek'in, sevgili kız kardeşinin gittiği, Büyük Yarık'ın alevleri içinde mutlak bir ölüme düştüğüydü. Sıcaklık o kadar yüksekti ki sağ kalmak imkânsızdı. Köprü hâlâ gıcırıyor ve çatırıyordu, artık tamamen yıkılmak üzereydi. Ardından büyük bir çatırdama oldu ve tahtalar kırıldı. Seph yıkılmakta olan köprüden yukarıya doğru bir hamle yaptı ve kenardan sarkan rengârenk uzun çizgili bir atkıya tutundu. Sımsıkı tutunduğu atkı yukarıya doğru çekildi ve Seph kenardan yavaş yavaş çıkarak çimenlere uzandı. Atkının diğer ucunda martıya benzeyen ama martıdan daha büyük, beyaz bir kuş vardı.

Seph yüzünü atkıya gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Joog yanına kondu, kanadını açıp sokuldu. Ona teselli vermeye çalışıyordu. Flop ve Miriam da yanlarına geldi. Olanların şoku hepsini suskun bırakmış, kalplerini derin bir üzüntü kaplamıştı.

Arkalarından zayıf ve ürkek bir ses duyuldu. "Seph!" Hepsisi dönüp baktı. Büyük Yarık'tan önce kafası sonra omuzları, gövdesi ve bacakları çıkan bu kişi Amalek'ten başkası değildi.

"Amalek!" diye bağırdı Seph şaşkınlık ve sevinçle. "Ama nasıl? Neler oluyor?"

Amalek onlara doğru sendeledi sonra yere düşerek öylece kaldı. Saçları ve kıyafetleri hafiften yanmış ve sıcaktan dolayı yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hepsisi yanına koştu.

Amalek başını güçlükle doğrulttu. "Sihirli damlayı ovuşturdum!" dedi nefes nefese. "İşe yaradı! Sıcak bir hava akımıyla yukarı taşındım... Ve... İşte buradayım!" Yine nefesi tikanır gibi oldu, hıçkırmaya başladı. Yaşadığı şokla tükenmiş, altüst olmuştu. "Nefes almak zordu... Aşağıda... Sıcakta." Cebindeki damlayı çıkarıp ona baktı. Damla sihirli ışıltısını kaybetmişti.

Sonra hıçkırıkları arasında bir rahatlamayla gülmeye başladı. "Sonum yakındı!" dedi başını sallayarak. "Sonum çok yakındı."

Joog hızla ağaçlara doğru uçup etrafı kolaçan etti, tekrar diğerlerinin yanına döndü. Birbirlerine sarılıyorlardı. Joog onları yukarıdan seyretti ve hepsi hayatta oldukları için rahat bir nefes aldı. Kutlamaları bitince atkının sahibi büyük kuşa döndüler. Kuşun martı değil, bir albatros olduğunu anlamışlardı. Kuş, büyük kanatlarını iyice açıp dikkatli bir şekilde tekrar kapadı. Kanat genişliğinin ne kadar büyük olduğunu

göstermek ister gibiydi. Kanatlarının ucundaki siyahlıklar dışında her yeri bembeyazdı. Kocaman, perdeli ayaklarının üzerinde duruyordu.

Albatros, uzun, kavisli, sarımsı-pembe gagasını açarak, “Kim olduğumu, buraya nereden ve nasıl geldiğimi merak ediyorsunuz değil mi?” dedi. “Şöyle açıklayayım, Amalek’in sihirli damlayı parmaklarının arasında ovuşturmasıyla geldim. Beni Büyücü Elzafan gönderdi. Adım da Neville. Size yardım etmek, hizmet etmek için buradayım. Hizmetinizdeyim.”

“Bize hizmet ettin zaten!” dedi Seph. O kadar sevinçli ve minnet doluydu ki artık yüzü gülüyordu. “Atkın hayatımı kurtardı!”

“Doğru!” dedi Neville. “Bu krallık size atkı takamayacak kadar sıcak gelebilir ama değil.” Başını öne eğdi ve bir sır verir gibi sesini alçalttı. “Bu sihirli bir atkı. Pek çok zor durumda işe yaramıştır.” Konuşurken başını sallıyordu ve o başını salladıkça atkı baştan başa dalgalanıyordu.

“Seni Büyücü Elzafan mı gönderdi?” diye sordu Joog.

“Evet, o gönderdi tabii.” diye cevap verdi Neville. “Sizin geleceğinizi söyledi ve beni sizi bulmaya gönderdi. Yardıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Bu onun için yaptığım ilk iş. Ama sizi bulmak kolay oldu. Şuradaki ağaçların üzerinde süzülüyordum.” Kocaman kanatlarından birini sallayarak gösterdi. “Ve atkım aşağıya kadar hep çınıladı! Yakınlarda birinin sihri kullandığını anladım... Bu kişi sendin.” Amalek’e baktı. “Sihirli damlayı ovuyordun. Ve işte buradayım.”

Joog, Seph’in yüzünde büyüyen bir endişe ifadesiyle yukarıya doğru baktığını fark etti.

“Ne oldu?” diye sordu o da başını yukarı kaldırarak. “Ah!

Anlıyorum. Görünüşe bakılırsa... Evet, öyle! Kuzgunlar! Üç tane. Çömelin! Çabuk!”

Çömeldiler ve üç kuzgun tepelerinden uçarken hiç kımıldamadılar. Kuzgunlar uçup gidince Amalek, “Nereye gidiyorlar ki?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Joog sessizce. Gözleriyle kuzgunları takip etmeye devam ediyordu. “Ama iyi bir şeyler peşinde olmadıkları kesin. Durun... Geri dönüyorlar. Şu ağacın altına. Acele edin!”

Çabucak ve sessizce ağacın altına geçtiler. Ağacın dalları ve ebruli yaprakları arasından havaya baktılar. Açık mavi gökyüzüne tezat oluşturan sevimsiz kara gölgeler gibi daireler çizerek dönen kuzgunlar, boncuk gibi kara gözleriyle aşağıyı inceliyordu. Etrafı araştırırken kulak tırmalayıcı sesleriyle gevezelik ediyorlardı. Sonra alçalmaya başladılar. Amalek, Seph'in elini tutup sımsıkı sıktı.

“Hareket etme.” diye fısıldadı Seph. “Hiç kımıldama.”

Kuzgunlar birdenbire çok yakınlardaki bir ağaca kondu. Yolcular korku içindeydi. Kuzgunların vahşi ve acımasız olduklarını biliyorlardı. Aram ve Halo yanlarında olmadığına göre şimdi onlara kim karşı koyacaktı? Kuzgunlar Kara Büyücü'nün gücünü taşıyordu. Aralarındaki mesafeye rağmen havadaki sıcaklığın kötülüğün ürpertiyle boğulduğunu hissedebiliyorlardı. Hiç kıpırdamadan dinlediler. Derken kuzgunlardan biri konuştu.

“Efendimiz giderken araştırmamızı istiyor... Ve...”

“Bu benim görevim... Bu görevi bana verdi... Devam edeceğiz. Şimdi gidiyoruz... Tamam mı?”

“Ama...”

“Hayır! Devam etmeliyiz. Hadi gidelim.”

“Ya araştırma işi ne olacak o zaman Jeg?” diye terslendi üçüncü kuzgun.

“Araştırıyoruz ya işte, et kafalı! Giderken araştırıyoruz...”
Sonra sesini alçalttı. Diğer ikisi boyunlarını ona doğru uzatıp dinlemek için kafalarını yana eğdiler.

Yolcular aşağıdan onları dinliyordu ama şimdi kuzgunlar çok yavaş konuşuyordu. Amalek duymaya çalışırken hafifçe kıpırdadı. Bir çalının dalı sallandı. Jeg başını eğip aşağı baktı.

“Bir şey duydum sanki.” dedi. “Aşağıda... Orada.” Gagasıyla o tarafı işaret etti.

Diğer iki kuzgun hemen gösterdiği yöne baktı. Az sonra bir tanesi konuştu.

“Ne yapacağız?”

“İnip bakalım mı?” diye sordu Jeg.

“Yok... Bir şey yoktur. Muhtemelen aptal bir fare falandır.”

“Pekâlâ... Ben böyle yapmamız gerektiğini düşünüyorum.” dedi Jeg. “Size bunu yapmayı emrediyorum. Şimdi gidiyoruz. İlerlememiz gerek.”

“Tamam!” dedi diğeri kulak tırmalayıcı bir sesle. “Sen kazandın. Ama işler ters giderse suçlanacak olan sensin, ben değil.”

“Ters gitmeyecek. Hadi. Gidelim.”

Aşağıdaki cesur grup kanat çırpışlarını duydu, hemen ardından da üç kuzgunun yeniden havalandığını gördüler. Kuzeye doğru uçuşlarını izlediler ve gözden kaybolduklarında rahatladılar.

“Aptal fare, ha!” dedi Miriam ve hep birlikte kakhaha attılar.

“Neyse, en azından gittiler ve bizi görmediler.” dedi Seph.
“Evet.” diye başını salladı Joog. “Halletmeleri gereken bir iş var gibi görünüyor. Kuzgunlar için gözümüzü sürekli dört açmalıyız.”

Hepsi onu onaylayarak başını salladı. Sonra Amalek Neville'ye dönüp konuşmasına devam etmesini istedi.

Albatrosla sohbete devam etmek için, “Peki genelde nelere gidiyorsun?” diye sordu.

Sıcaktan kıpkırmızı olan yanakları artık serinlemeye başlamıştı.

“Bana nerede ihtiyaç duyulursa oraya giderim.” diye cevap verdi Neville. “Ya da benden ne zaman yardım istenirse. Oraya giderim ve yardım çağrısı gelene kadar da nereye gideceğimi hiç bilmem. O günkü plandan asla haberim olmaz ve çoğu zaman nereden çağırılacağımı merak ederim! Ama halledilmesi gereken bir şey olduğunda yolu öğreniyorum ve yardım etmek için oraya gidiyorum. Seyyah Albatros derler bana. Bazen hiçbir yere çağırılmadan günlerce başıboş dolaştığım oluyor. Gerçekten çok heyecan verici. Bu sayede çok, çok krallık gezdim. Asla planlı bir şey olmuyor, ihtiyaç duyduğunda çağırıldığım yere gidiyorum. Havanın güzel akımlarına bırakıveriyorum kendimi. Ama şimdi işler biraz farklı.” Durdu, gagasını havaya kaldırdı ve gururla, “Geçen hafta Büyücü Elzafan beni yanında işe aldı. Beni seçti! Bu büyük bir onur. Reddedemezdim!” dedi.

Amalek'in omzuna konmuş olan Joog, “Taşlar Krallığı'na hiç gittin mi?” diye sordu.

“Hayır, henüz gitmedim, o krallığı görmedim... Ama belli olmaz. Siz oradan geliyorsunuz, değil mi? Yaşadığınız kötü

olayları duydum... Büyüyü ve sonrasında olanları. Belki yolda anlatırsınız bana neler olduğunu.”

“Anlatırız.” dedi Amalek. “Ama köprüyü bu hâle kim getirdi?”

“Şöyle oldu.” diye anlatmaya başladı Joog. “Şuradaki ağaçların arasına bakmaya gittim. Oraya varmadan bir şekil gördüm, bir insandı ama gölgede o kadar silikti ki pek seçemedim. Orada kesinlikle biri vardı ama kim olduğunu göremedim. Hareket etti ve işte o zaman ben de size ‘Kaçın!’ diye bağırdım. Sen kurtulunca Amalek, oraya bir daha baktım ama kimse yoktu.”

“Kara Büyücü Bela mıydı Joog?” diye sordu Seph.

Joog düşünceli görünüyordu. “Bilmiyorum. Bu onun işi, eminim.”

“Gördüğün kişi o olsun ya da olmasın. Bu işin arkasında o var. Ölmemizi istedi ama avucunu yaladı.” dedi Amalek.

“Ama tekrar deneyecektir.” Joog havada kanat çırpı. “Uyanık olun! Bunu önceden fark etmeliydik.” Sonra albatrosa döndü. “Bu durumda sen de bizimle mi geleceksin, Neville?”

“Hizmetinizdeyim!” Devasa kanatlarını açarak havalanmaya çalıştı. Çimenlerin üstünde hantal hantal koşmaya başladı. Kafası ve vücudu iki yana sallanıyordu. Elinden gelince hızlı davranmaya çalışarak paytak paytak yürürken acemi ve beceriksiz görünüyordu.

“İşte oldu!” diye bağırdı. “Havalanıyorum galiba!” Beceriksizce zıpladı ama tekrar geri düştü. “Bana bir yokuş lazım!”

“Koşmaya devam et!” diye bağırdı Amalek. “Bir yokuşa geleceksin.”

Neville, Amalek’in söylediğini yaptı. Çok geçmeden çi-

menler aşıya doğru eğim vermeye başladı ve Neville artık çimenlerin üstünde süzülüyordu. Kanatlarını ustalıklı yana doğru eğdi ve havalandı. Değişim olağanüstüydü. Uçarken zarif ve rahat görünüyordu. Yaz güneşinde pırl pırl parlayan kocaman beyaz kanatlarını neredeyse hiç çırpmadan sorunsuz yükseliyordu. Yerdeyken, sudan çıkmış balık gibi şaşkın ve uyumsuz görünüyordu ama şimdi esintiyle yarışırken tam da olması gereken yerdeydi.

Büyük kanatlarını ılık melteme göre ayarlamak için küçük hareketler yaparak mükemmel bir kontrolle tepelerinde döndü. Aşağıdakilere baktı.

“Hizmetinizdeyim.” diye seslendi. “Bana ihtiyacınız olduğuna sürece! Şimdi size yolda çözümler için şarkılı bir bilmece.”

Üzerlerine doğru alçaldı ve tepelerinde uçarken ilk dizeyi söyledi. Sustu, yükseldi, döndü ve tekrar alçalarak kavisli gagasını açıp sonraki dizeyi mırıldandı. Şarkılı bilmece bitene kadar böyle devam etti.

*“Bedenim uzun aşırı boyutta,
Ama çok, çok narin,
Şaşırtırım izleyen gözleri
Kıvrılıp dar yerlerden geçince.*

*Yalnızca bir kez zikzak çizerim
Dinlenme yerimi bulmak için
Sonra biraz daha zahmet çekerim
Çekerler, südürürler, esnetirler beni!*

*Buluşuruz günde en az iki kez
Üç olur, daha fazla belki de.
Ve gün içinde çok kere
Olurum kapının dışında ya da içinde.*

*Önemliyimdir kendi yerimde,
Kaybederseniz beni üzölürsünüz de.
Ama serbest kaldığımda sevinir kediler
Ve yerde öyle sürüklenirim!”*

Neville bilmeceyi bitirdiğinde genç yolcular soran gözlerle birbirlerine baktı.

“Evet, söyleyin bakalım neymiş?” dedi bilmeceyi seven Amalek.

“Bilmiyorum.” dedi aynı derecede şaşkın olan Seph. Joog onun omzunda duruyordu. “Aşırı boyutta uzun ama çok narın? Flop? Senin bilmen lazım çünkü sonunda kedilerden bahsediyor.”

“Sanırım biliyorum.” dedi Flop. “En azından bir fikrim var. Ama bilmeceyi yeniden dinlemem gerekiyor.”

Joog, Seph’in omzundan uçup havada sessizce döndü. “Bir daha söyle Neville ama giderken dinleyeceğiz. Yola devam etmeliyiz.”

Böylece Neville, herkes cevabı bulana kadar şarkılı bilmeceyi tekrar tekrar söyledi. Taşlı bir yolda yürürlerken Neville hemen kafalarının üstünden uçuyordu ve Joog da mükemmel gören gözleriyle en küçük hareketi bile görmek için Neville’in üstünde süzülüyordu. Köprüde meydana gelen olay hepsini çok korkutmuştu ve Neville’in şarkılı bilmecesi onları neşe-

lendirmiş olsa da takip edilip edilmediklerinden emin olmak için sürekli etraflarını kontrol ediyorlardı.

Hiç durmadan yürüdüler ve birkaç saat sonra epey yol kat etmiş olduklarının farkına vardılar. Susuzluktan ağızları kuruyordu ve artık dinlenmeleri gerektiğini düşündükleri sırada yolun kenarında birkaç elma ağacı görünce çok sevindiler. Üstelik ağaçların onları kavurucu güneşten koruyacak gölgesi de vardı. Yedikleri kütür kütür nefis elmalar da hem susuzluklarını hem de açlıklarını giderdi.

Karınlarını doyurup yeterince dinlendiklerini hissettiklerinde bacaklarına gelen enerjiyle yeniden yola koyuldular. Bir süre sonra susuzluk problemini gerçekten çözecek bir yol bulmak ya da Joog veya Neville'i biraz su getirmeye göndermek zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

Tam umutsuzluğa kapıldıkları sırada yolun kenarından akan küçük bir dere gördüler. Uzayıp giden otlardan dolayı dere neredeyse hiç görünmüyordu, varlığını suyun tatlı şırıltısı sayesinde keşfetmişlerdi. Su temiz ve serindi, kana kana içtiler. Amalek kavanozları suyla doldurdu ve yeniden yola koyuldular.

Becci Dağlarının dağlık arazilerinde, tepelerde ve biraz daha aşağılarda kar tabakası hiç eksik olmazdı. Yaz Krallığı'nın başka yerlerinde yağmur nadiren ama şiddetli yağarken burada kar neredeyse gündelik bir ikramdı. Becci Dağlarındaki dağ tavşanları böyle düşünüyordu çünkü kar onların eviydi. Kalın

beyaz kürkleriyle, karda birbirlerine sokularak ısınabiliyorlardı. Karda çukur kazıp dondurucu rüzgârdan korundukları kuytu barınaklar yapıyorlardı.

Tavşanlar yöresinde haberler ağızdan ağza barınaktan barınağa yayılıyordu. Bütün kar sığınakları bir tünele bağlıydı ve tavşanların gündemden haberdar olması hiçbir zaman fazla uzun sürmüyordu. Bugün de ortalıkta tuhaf haberler dolaşıyordu.

“Taşlar Krallığı’nda olanları duydun mu?” diye sordu Jack karısı Jymette’e.

“Yoo...”

“Kar yağıyormuş!”

“Ee, şaşıracak ne var bunda?”

“Öyle değil işte. Yani, birkaç gün yağıp geçen bir kar değilmiş bu. Kar yağışı acayip yoğunmuş! Katman katman. Gerçek kar. Bizimki gibi. Ve orada mevsim yaz!”

“Çok garip.” dedi Jymette. “Karı sevmişler mi?”

“Ah, o da başka bir konu. Hepsinin donduğunu duydum!” diye devam etti kocası. “Buzdan sarkıtlar gibi! Hepsi.”

“Şaşırmadım!” diye güldü Jymette. “Onlar karla ve soğukla bizim gibi baş edemez. Bizim için normal ama onlar için...”

“Hayır!” diye bağırdı Jack. “Beni anlamadın. Gerçek anlamda donmuşlar... Yani... Hiç kıvıldamadan hareketsiz kalmışlar... Soğuktan ve bir büyüden dolayı. Millet böyle diyor. Tüm ülkeyi saran kara ve kötü bir büyü!”

Bu tuhaf haber kulaktan kulağa yayılmaya devam etti. Ertesi sabah Tally adında genç bir tavşanın kulağına da çalındı.

Olanları duyan Tally, “Yardım etmeliyiz.” diye atıldı hevesle. “İçimizden bazıları, genç olanlar, gidip yardım etmeli.”

“Saçmalama!” dedi yaşlı tavşanlardan biri. “Becci Dağlarından asla ayrılamayız... Hem orada korkunç bir tehlike olabilir.”

“Bu büyük aptallık olur.” dedi bir başkası, alay ederek. “Kendi dertlerimiz bize yeter.”

“Doğru söylüyor.” dedi araya giren başka bir tavşan. “Bizim gibi tavşanların elinden ne gelir ki? Etrafta zıplamaktan başka bir şey bilmeyiz biz!”

“Tamam.” dedi Tally. “Ben yardım edeceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama edeceğim. Kim benimle geliyor?” Önce bir sessizlik oldu sonra kahkahalar çınladı.

“Tally kötü bir büyüye karşı savaşacak!” dedi biri ve sanki çok komik bir fikirmiş gibi yine kahkaha attı.

“Korkaksınız siz!” dedi Tally gruptaki herkese tek tek bakarak. “Hepiniz! Neden savaşamayacaktım ki?”

“Biraz daha büyüyüp akıllanınca anlarsın nedenini.” dedi bir tanesi ilgisizce. “O zaman böyle çılgınlıklardan vazgeçersin.”

Tally sonraki birkaç saat boyunca barınakları tek tek dolaşarak yardım planını diğerlerine de anlattı. Kendisine katılmalarını istedi ama hep aynı cevabı aldı: “Hayır.” Üstelik bu fikrin büyük bir şaka olduğunu düşünüyorlardı. Sonra gelemeyecek olmalarının nedenlerini sıralıyorlardı. Onu da gitmemesi için ikna etmeye çalıştılar ama Tally yardım etme kararından vazgeçecek gibi değildi.

Tally, kendisini daha birkaç haftalık bir yavruyken büyütme başlamış olan büyükbabasına başvurmaya karar verdi. Konuyu ona açacaktı. Büyükbabasını çok seviyor ve onunla çok vakit geçiriyordu. Tally'ye göre bilge biriydi o. Kendisi

çok küçükken yaşlı tavşanın ona yatmadan önce hikâyeler anlattığını hatırlıyordu. Büyükbabasının o kadar heyecan verici hikâyeler uydurma yeteneğine hayrandı. Büyük maceralar ve savaşlar, büyücüler ve büyülerle ilgili harika hikâyeler anlatırdı. Bazen ona seyahatlerinden topladığı şeyleri sakladığı eski bir sandık gösterirdi. Bu sandıkta Tally'nin sihirli olduklarını hayal ettiği mumlar, kalemler ve ıvır zıvır başka şeylerin yanı sıra haritalar ve garip şemalar da vardı.

Tally'nin yuvasına girdiğini gören Şahingöz, "Tally!" dedi sevinçle. Parmak ısırtan görüş yeteneğinden dolayı ona Şahingöz diyorlardı. Keskin gözleri sayesinde etrafta dolanan bir şahini ya da başka yırtıcı hayvanları fark edip bütün tavşanları, "İçeri girip oturun." diye uyarıyordu.

Tally sığınağa zıpladı. Düzleştirilmiş karın üstünde, dört köşesinden çivilerle kara sabitlenmiş desenli, eski bir battaniye seriliydi. Oda sıcak ve sadeydi. Tally küçük sandığın yanındaki her zamanki yerine oturdu. Bu, büyükbabasının harita koleksiyonunu ve diğer şeyleri sakladığı sandıktı. Tally ona Şahingöz'ün sandığı diyordu.

"Büyükbaba." diye söze başladı Tally. "Ben bir maceraya atılmak istiyorum. Hani bana anlattığın hikâyelerdeki gibi."

Şahingöz'ün gözleri parladı. "Güzeel." Tally, içini bir heyecan dalgası sararken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir hâlde doğruldu. "Ve ben bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Taşlar Krallığı haberiyle ilgili, öyle değil mi Tally?" Tally başıyla onayladı. "Evet, gitmelisin. Gitmen şart!"

"Ama diğer herkes gitmemem gerektiğini söylüyor."

"Başkalarını dinleme sen." dedi Şahingöz. "Birinin yardım etmesi gerek, değil mi? O diğerleri... Onlar mücadele

duygularını kaybetmişler. Bir tavşanın neler yapabileceğini unutmuşlar! Yardıma ihtiyaç var... Ciddi ciddi. Bir an önce gitmelisin. Böyle önemli işleri ertelersen sonra çok geç olabilir.” Tally büyükbabasına şaşkınlıkla bakıyor ve ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Duyduklarına inanamıyordu ve aklı hep yatmadan önce dinlediği o güzel hikâyelerdeydi.

“Büyükbaba!” dedi dalgın dalgın. “Eskiden bana anlattığın o hikâyeler var ya?”

“Evet?”

“Onlar senin yaşadıklarındı, öyle değil mi?” diye sordu Tally, cevabın ‘evet’ olmasını umarak.

“Evet, öyle.” dedi Şahingöz. “Demek artık anladın. Şimdi bunları düşünme, olur mu? Doğru olduğunu düşündüğüm şeyler için uzaklara gidip mücadele ettiğimi. Ben artık çok yaşlı ve güçsüzüm ama sen... Sen gençsin ve gördüğüm kadarıyla bu zor görev için gerekli tüm özelliklere sahipsin. Yardım elini uzatmalısın ve hiç bilemezsin, oynayacak çok önemli bir rolün olabilir. Tally, önemli olan gerekeni yapmaktır. Sezgilerine güven sonra ne yapabiliyorsan onu yap... Ama yaptığın şey... Yani... Doğru zamanda doğru şeyi yaptığından emin ol.”

“Bunu nasıl bileceğim büyükbaba?”

“Dediğim gibi, Tally, sezgilerine güven. Uyanık ol, yani tüm duyuların açık olsun demek istiyorum... Bak, dinle, kokla, hisset. Bir tavşanın duyuları güçlüdür... Çok güçlüdür... Duyularının kıymetini bil. Onlar sana neler olduğunu söyler. Eğer gerçekten dinlersen, duyabileceğin şeyler inanılmazdır. Düzgün koklarsan, her türlü kokuyu alırsın. Ama hayallere dalar ve çok fazla düşünürsen... Ya da endişelenirsen... O zaman bağlantın kesilir. Olayları kaçıırırsın. Ama bu şekilde

uyanık olursan, doğru olan şeyi bulduğunda onun doğru olduğunu anlarsın. Anlıyor musun, Tally?”

“Galiba anlıyorum, büyükbaba.” dedi Tally neşeyle.

Şahingöz biraz düşündü sonra daha ciddi bir ses tonuyla devam etti konuşmaya. “SKK” dedi. “Kilit nokta SKK. Soğukkanlılığını Koru. Bilmen gereken her şeyi tek kelimeyle hatırlayabilirsin.”

“Anlıyorum.” dedi Tally. “SKK.”

Bir saatten fazla konuştular. Şahingöz ona güzel bir yemeğin yanı sıra verebileceği tüm tavsiyeleri verdiğiinden emin olunca Tally artık macerasına atılmaya hazırды.

“Büyükbaba, gitmeden önce çanla ilgili şu şiiri dinleyebilir miyim?” dedi Tally.

Şahingöz torununa sevgiyle baktı. Onda kendi gençlik coşkusunu görebiliyor ve gurulanıyordu. “Elbette. O şiir seni etkiliyor mu Tally?”

“Evet.” dedi Tally başını sallayarak. “Her seferinde etkilmişimdir. O da seni anlatıyor, değil mi?”

“Evet... Öyle...” Şahingöz şiirde anlatılan olayları anımsayarak gülümsedi.

“Ben şiiri alayım, büyükbaba.” dedi Tally hevesle.

Yanındaki sandığa uzanıp patisiyle kapağını açtı. İçindeki ilginç şeylere bakmak hoşuna gidiyordu. Rulo yapılmış kâğıdı hemen tanıdı ve iki patisiyle sandıktan çıkardı.

Kâğıdı Şahingöz’e uzattı. “Teşekkür ederim, Tally.” Yaşlı tavşan kâğıdı özenle açtı. Tekrar katlanmasını diye üst tarafına bir taş koydu, diğer ucunu da arka ayaklarının ucuyla sıkıştırdı. Kâğıt halının üstünde dümdüz durunca boğazını temizledi ve okumaya başladı:

ÇAN

Aziz Krallığımızın yazın
Barış ve huzur gelmeden önce,
Geldi kötü büyü taşıyan bir Bela
Perişanlık çanını ahenkle çalan.

*

Gugeol'un elindeydi koca çan,
Çıkarılmıştı Glyifild'in en derin demir madeninden
Sonra tepeden çalınarak yapıldı çok acımasız bir büyü
Beklemek boşunaydı, güneş parlamayı unuttu.

*

Kederli ülke karanlığa boğuldu
Bela Kral'ı öldürüp çaldı tahtını
Krallık herkesin yas tutup ağladığı pusuya düştü
Kasvetli hava yeri göğü inletti.

*

Séfalet doldurdu sıcak yuvalarını
Tavşanların, insanların, kuşların ve hayvanların
Kötülük soğuk yüzünü gösterince
Özgürlük bitince hissedilmez oldu yaşamın güzelliği.

*

Karlı tepelere yeni bir cesaret getirdi
Çok dürüst, cesur ve güçlü biriydi
Bahar tomurcuklarının yazı müjdelediği gibi
Sevindirdi ülkeyi huzurlu olan bir zamanlar.

*

Hep doğruluktan yana oldu bu lider
Ve cesurdu eski çağların şövalyesi kadar
Önderi oldun halkın kazanacakları özgürlüğe kadar
Güneş tekrar doğup karanlığın hükmü bitene kadar.

*

Karanlık ışığa dönüşünce Bela yenildi
Korkuyla zangırdayan dünya kavuştu onuruna
Liderin gücü üstün geldi büyü'nün gücüne
Krallık yeniden buluştu huzurla.

*

Tally bu şiiri her dinlediğinde körpe yüreğinde bir heyecan kıvılcımı hissetmişti. Daha çok küçükken ve şiiri yavaşça okuyan Şahingöz'ün bilge sesiyle uykuya dalarken bile. Bu defa da kıvılcım yüreğine sıçradı ve Tally içinde bir ilham dalgası hissetti. Kendini en kötü Bela'yı bile yenecek kadar güçlü hissetti. Her zaman merak ettiği, ancak kendisi için hep bir muamma olarak kalmış bir şeyi soracak cesaret toplayarak, "Büyükbaba, ailem bu şekilde mi öldü? Onları o Bela mı öldürdü?" diye sordu.

Şahingöz içini çekti. "Evet. Cesurdular... Çok cesurdular... Ama evet, onları Bela öldürdü. O kadar büyük bir kötülük getirdi ki..." Olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı. Tally gözünde iri bir gözyaşı belirmediğini sonra tüylerine doğru süzülüp bıyığından aşağı damladığını gördü. "Çok şükür ki Büyücü Elzafan yardıma geldi. Ama geldiğinde krallığı yöneten bir Kral yoktu çünkü saldırıda onu öldürmüşlerdi... Bu yüzden Büyücü Elzafan başa geçti."

"Peki ya Büyücü Candara?" diye sordu Tally. "O zaman yaşıyor muydu?"

"Hayır Tally, hayır. O uzun zaman önce yaşamıştı... Yüzyıllar önce." dedi Şahingöz torununa sevgiyle gülümseyerek. "Tarih dersi alman gerek, seni küçük haylaz! Vaktimiz olduğunda sana daha fazlasını anlatırım, tarihleriyle falan. Annenle baban öldüğünde... Ah... Çok kötü günlerdi. Büyücü Elzafan olmasaydı, Gugeol'un hâkimiyeti ve o çanın korkunç sesi altında daha çok kişi ölmüş olurdu... Çanın sesi her şeyin içine işliyor gibiydi. Ama sen sakın üzülme. Genç ve güçlü olduğun için sevin, ailenin krallığı özgürlüğe kavuşturmada rol oynadığı için müteşekkir ol. Onlar böyle yapmanı isterlerdi."

Tally ailesini düşününce hüzünleniyordu ama Şahingöz'ün söyledikleri üzüntüsünü hafifletti ve ona cesaret verdi.

“Üzülme Tally.” diye ekledi Şahingöz. “Ailene duyduğun sevginin seni yüreklendirmesine izin ver.”

Tally başını dik tutup acısını bastırmak için elinden geleni yaparak, “Öyle yapacağım.” diye karşılık verdi. “Artık gitmeye hazırım.”

“Çok iyi. O hâlde yola koyulsan iyi olur.”

Tally barınaktan çıkmak üzereyken birdenbire giriştiği yolculuğun ciddiyetini düşünerek tereddüt etti. Başını dışarı uzatıp temiz havayı kokladı. Yağan kar kalın kürküne okşar gibi dokundu.

Şahingöz patisini Tally'nin ensesine koyup delikanlıyı içeri çekti ve ona sarıldı. “Seninle gurur duyduğumu bil.” Sonra sustu. Tekrar konuştuğunda sesi kararlı ve ciddiydi. “Sadece kalbine güven Tally. Ben hep öyle yaptım. Kalbinde hissettiğin şey.. Yardım için, başkalarına yardım etmek için, iyi ve doğru olan için, savaşmak için harekete geçmek... Bu doğru. Yanlış bir tarafı yok. Ona güvenmelisin.”

“Evet, güveneceğim.” dedi Tally kendinden emin bir şekilde ve kardan sığınaktan dışarıya zıpladı. Sonra arkasına dönüp, “Hoşça kal, büyükbaba. Her şey için teşekkürler!” dedi.

“Hoşça kal Tally. İyi şanslar!”

Tally, körpe yüreğindeki telkinle zıplaya zıplaya uzaklaştı. Şahingöz yuvasından güçlkle çıkıp dışarıdaki kara bastı. İyi görebilmek için arka ayaklarının üstünde dikildi.

“Unutma!” diye seslendi. “SKK!”

“Peki büyükbaba, unutmayacağım. SKK! Teşekkür ederim!” Tally koşarken arka ayaklarından havaya karlar savru-

liyordu. Şahingöz, genç Tally'ye verebileceği tüm öğütleri verdiği için ve kendi deneyimlerinden öğrendiklerini ona aktardığı için memnundu.

Tally, büyükbabasından aldığı ilhamla karların içinde koşarak uzaklaşırken ögleüzeriydi. Şahingöz, Tally'nin dağdan aşağıya doğru inişini izlerken birdenbire bu cesur, genç tavşan için endişelendi.

Torunuyla gurur duyuyordu ve bir an gözlerini kapayıp tüm metanetiyle Tally'yi tekrar görmeyi diledi. Yaşlıydı, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu, Tally'nin attığı her adımla tehlikeye daha çok yaklaştığının da farkındaydı.

Gözlerini açtı ve Tally'ye bakındı. Gitmişti. Derin bir nefes alıp gökyüzüne, yağan kara baktı. Dönüp yuvasına girdi.

Tally dağdan aşağı ilerlerken tanıdık birilerinin kendisine seslendiğini duydu. Birkaç tavşan onun gittiğini görmüş ve arkasından fırlamıştı.

“Dur!”

“Geri dön! Aptallık etme!”

“Başın belaya girerse sana yardım edemeyiz!”

“Geri dön!”

Ama Tally arkadaşlarını duymazdan geldi ve yoluna devam etti. Bir süre sonra aralarındaki mesafe iyice açıldı ve arkasındaki tavşanlar artık görünmez oldu. Ayaklarının altındaki kar yumuşacıktı. Yeni düşen kar taneleri etrafında dönüyor, rüzgârla oraya buraya savruluyordu. Çok geçmeden kar kalınlığı azaldı, ileride karın tamamen bittiğini görebiliyordu.

Karlı dağın altına inince kar yağışı da kesildi. Tally şimdi pırıl pırıl parlayan güneşin altında devam ediyordu yoluna. Hiç bilmediği bir bölgedeydi ve burada olmak çok heyecan

vericiydi. Yanında göbeğinin üzerine bağladığı, içi katlanmış kâğıt dolu küçük bir keseden başka bir şey yoktu. Şahingöz yanına kendisine yük olacak hiçbir şey almamasını tavsiye etmiş ve yolculuğunda bir sürü yiyecek bulabileceğini söylemişti. İçini harika bir özgürlük ve serüven hissi dolduruyordu, nelerle karşılaşacağını, başına neler geleceğini hiç bilmiyordu ki... Meçhule doğru yol alıyordu.

Kara Büyücü Bela, uzun, ince bacaklarını yere uzatıp ayak bileklerini birbirine kenetlemiş; zayıf, güçlü ellerini başının arkasında birleştirmiş Yaşlı Howard'ın koltuğunda oturuyordu. Kara metalden bir zincir boynundan aşağı sarkıyor, ucundaki siyah pusula göğsüne geliyordu. Hâlimden memnundu.

“Evet.” diye düşündü. “Planım, büyüm... Mmm... Usta işiydi dâhicedi. Ve işe yaradı. İşe yarayacağından emindim. Tüm o insanların ve hayvanların benim yüzümden donduğunu görmek ne güzel! Benim kontrolümde!”

Keyifle gözlerini kapadı ve yarı uyur, yarı düşünür hâlde orada bir süre oturdu. Bir krallığı ele geçirdiğini bilmek onu mutlu ediyordu. Aslında burasının artık gerçekten kendi krallığı olduğunu düşünüyor ve dudaklarında bir mutluluk gülücüğü titreşiyordu.

Ama açgözlülüğü bencil kalbinde yanan bir ateş gibiydi ve daha fazlasını istediğini hissediyordu.

Birkaç gün önce en büyük amacı bir krallığı ele geçirme düşüncesiydi ve bunu başarınca tatmin olacağını düşünüyor-

du. Ama şimdi, koltukta oturmuş olanları düşünürken bu kurmaya başlayabileceği bir imparatorluk için iyi bir başlangıç gibi görünüyordu. Başka bir krallığı daha ele geçirirse, bu bir taneden iki kat daha iyi olurdu.

Sonra daha fazlası için çalışabilirdi. Ama önce, bir şekilde büyüden kurtulup krallıktan kaçanlarla ilgili sorunu çözmesi gerekiyordu. Zihnini sürekli meşgul eden ve onu öfkeliendiren bu problemden, Prens ve Prenses'in kararlı direnişini tamamen bertaraf edene kadar kurtulup rahat edemeyeceğini biliyordu. Yaptığı büyüden nasıl kurtulmuşlardı? Bir türlü anlayamıyordu. Candara Taşlarını istiyordu ve önündeki tek engel bu çocuklar ve beraberindekilerdi. Onların icabına bakmalıydı.

Prens ve Prenses'i ortadan kaldıracığından emin olduğu birtakım planları gerçekleştirmeye başlamıştı bile ama birdenbire aklına yapabileceği başka bir şey geldi: Yeni bir plan. Gücünün çoğunu bu plana harcayacak olsa da degeceğini düşündü. Doğrulup ayağa kalktı. Jamaar da köşedeki halısından kalkıp efendisinin yanına geldi.

"Evet efendim?" dedi hevesle. "Bir sonraki yemeğimi hak etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şimdilik yok köpek." diye karşılık verdi Kara Büyücü sertçe. "Köşene geri dön."

Jamaar istemeyerek de olsa kendisine söyleneni yaptı. Ağır adımlarla ve acınacak bir hâlde dönüp köşesine çökerken hevesi de kaçtı. Aşağıda, bodrumda duran Horrik etrafta serbestçe dolaşan Jamaar'ın ayak seslerini duyuyordu. Onun özgür olduğunu bilmek içine bir nefret dalgası yaydı. Su borusuna bağlanmış olan boynundaki zinciri şingırdatarak huzursuzca kıpırdandı. Duyduğu öfke ve kıskançlık dayanıl-

maz bir hâl almıştı. Birden koca ağzını açarak bakteri dolu salyasını yerdeki tozlu döşemelere akıttı. Cızırdayan tozdan hafif bir duman yükseldi. Sonra büyük, pullu gövdesinin derinliklerinden, yeryüzünün merkezinden püsküren bir volkan gibi bastırılmış bir öfkenin hırılısıyla kükreyerek evin duvarlarını sarstı. Yukarıdaki odada kükremeyi duyan Jamaar, bekçi köpek göreviyle efendisini etkileme isteğiyle ayağa fırladı.

“Bir şey yok Jamaar.” dedi büyücü. “Horrik bu. Aptal hayvan gün geçtikçe daha büyük bela oluyor. Ve nedense ona duyduğum güven her geçen gün biraz daha azalıyor. Biliyor musun Jamaar, bir keresinden benden kaçmaya çalışmıştı.”

“Neden acaba?” dedi Jamaar sahte bir şaşkınlıkla.

Büyücü Jamaar'ın inceden inceye laf dokundurduğunu anladı. “Umarım dalga geçmiyorsundur.”

“Elbette dalga geçmiyorum.” dedi Jamaar o kadar alaycı konuşmamış olmayı dileyerek. Korkuyla sindi. “Ciddiydim. Horrik'in aptallığı. Aptalca, aptalca bir şey bu efendim... Aptallık... Büyük aptallık... Yani kaçmaya çalışması... O bir aptal... Ben size hizmet etmekten memnunum. Zevk alıyorum!”

“Alacaksın tabii.” dedi Kara Büyücü kuşkuyla. “Peki, sana söylediğim kuralları hatırlıyor musun?”

“Evet efendim.”

“Kaçma fikrine kapılırsan diye bir daha hatırlatayım. Hani Horrik denedi ya, bak başına neler geldi. Üçüncü kural... Asla, asla kaçmaya kalkma.”

“Evet efendim. Hatırlıyorum.” diye homurdandı Jamaar.

“Ama Horrik.” diye devam etti büyücü. “O, vahşi bir hayvan ve işe yarıyor. Hem güçlü de. Başka hayvanları ko-

layca parçaladığını gördüm. Şimdi aşağıda bağlı duruyor ama zamanı geldiğinde onu dışarı çıkaracağım, gücünü ve öfkesini düşmana karşı kullanacağım.”

Jamaar oturdu ve eski halısında kıvrıldı. Büyücü odadan çıkıp üst kata yöneldi. Yukarıdan gelen hava akımı, ipteki çamaşırların hafif bir rüzgârda uçuşması gibi pelerini havalandırdı. Banyoya girdi ve büyük bir şangırtının ardından elinde duvardan söktüğü aynalı bir dolapla çıktı. Aynalı dolabı alt kattaki odaya getirip bir masanın üstüne koydu. Sonra da karşısına geçip oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp elleriyle başını tutarak aynaya baktı.

Aradan bir saat geçti sonra bir saat daha. Büyücü hâlâ orada oturuyor, kara gözlerini aynaya dikmiş, bakıyordu. Gözünü bile kırpmıyordu. Birden kendi kendine kıkırdadı. Sonra bir kahkaha attı. Görmek istediğini görmeye başlamıştı, düşündüğü şey önce bulanık sonra gittikçe netleşerek aynada görünmeye başladı.

“Jamaar.” diye tısladı. Jamaar bir önceki kadar hevesli bir şekilde yerinden kalktı. “Gel de bir bak şuna!” Jamaar koşarak geldi, ön patilerini masanın ucuna kaldırarak aynaya baktı.

“Aa! Efendim!” dedi sesinde övgüyle. “Efendim bu çok zekice!”

“Evet, biliyorum. Güçlerim seni şaşırtıyor mu?”

“Evet efendim. Sizin gibi büyük bir büyücüye hizmet ettiğim için çok şanslıyım!”

“İyi o zaman, bunu unutma!” dedi büyücü. “Şimdi beni rahat bırak. Bu aynanın önünderken ve bu işle uğraşırken asla dikkatimi dağıtmamalısın. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Şimdi başlamam gerek.” Kara Büyücü Bela'nın sesi tehditkâr ve zalimdi. “Bas git köpek.”

Jamaar ön patilerini masadan indirip üzgün ve kederli bir hâlde köşesine dönerken yine çok mutsuz ve perişan görünüyordu.

9. Bölüm

General

1875

1875

Altı kişilik yolcu kafilesi karanlık bastırana kadar yürümeye devam etmiş sonra da yolun kenarındaki çimenlerin üzerinde uyumuştı. Hava sıcak olunca çimenlerin üzerinde rahat etmişlerdi. Joog ve Flop'un gece görüşleriyle gözcülük yapabildikleri açık bir alanda uyumak onlara korunaklı bir yerde uyumaktan daha güvende hissettirmişti. Gece sakin geçti. İlk ışıklarıyla ülkeyi aydınlatmaya başlayan güneşin doğuşuyla uyandılar. Kahvaltı için yiyecekleri kalmamıştı ama en azından Amalek'in dereden doldurduğu taze suları vardı. Suyu paylaştılar sonra yolculuklarına devam ettiler.

Yayalar, yani Prens, Prenses ve sırtında Miriam'ı taşıyan Flop taşlık yol boyunca ilerlediler ve öğlene doğru artık dinlenmeleri gerektiğini anladılar. Yolculuğu zorlaştıran sıcak havanın da etkisiyle acıkmış ve çok susamışlardı. Joog ve Neville havada süzülürken gözlerini aşağıdaki dostlarından ayırmıyor ve bir yandan da çene çalıyorlardı.

“Dinlensek iyi olacak.” dedi Seph. “Şurada saklanabiliriz.”

Yoldan ayrılıp bir ormanın gölgesine girdiler. Küçük bir açıklık alanın yakınında oturdular. Etrafları güzel kızıl kayın ağaçlarıyla doluydu. Ilık yaz esintisi narin yapraklarını titretiyordu.

“O sihirli altın damlayı şimdi kullanmamız gerekecek.” dedi Flop. “Şimdi değilse bile çok yakında. Bu gerçekten acil bir durum hâline geliyor!”

Ağaçlardan birinin dalına tünemiş olan Joog, “Bilemiyorum.” dedi. “Susadığımızı biliyorum ama yine de yola devam edebiliriz. Siz burada dinlenirken ben önden gidip bir göl ya da bir dere arayabilirim.”

“Ben de sana eşlik edeyim.” dedi Neville, arkasında süzülen renkli atkısıyla havada ustaca daireler çizerken. Şimdi atkısı daha önce olduğundan daha kısa görünüyordu. “Güzel Göl epey uzakta ama... Bir dere bulabiliriz.”

“Bence çok iyi bir plan bu.” dedi Amalek umutla.

Joog büyük kanatlarını açıp Neville'in yanına uçtu ve birlikte ağaçların üstünde havalanıp gözden kayboldular. Joog ve Neville gideli çok olmamıştı ki dinlenmek için geride kalanlar geldikleri taraftan ayak sesleri duydular. Biri ya da bir şey yaklaşıyordu, hızlı hızlı yürüyor ve önlerindeki çalılıklardan dolayı görünmüyordu. Bir süre gözetleyip beklediler.

“Ya Kara Büyücü Bela'ysa?” diye fısıldadı Seph. Bunu düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti. “Bizi takip etmeye karar vermiş olabilir.”

“Haklı olabilirsin.” diye fısıldadı Flop. Korkudan boyundaki tüyler diken diken olmuştu. “Saklanalım. Çabuk, şuradaki çalılara.”

Hepsi sessiz ama ellerinden geldiğince hızlı hareket ederek

dikenli Bektaşı üzümü çalılarının arasına girdiler. Keskin kara gözleri ve korkunç varlığıyla uğursuz Kara Büyücü Bela'nın düşüncesiyle paniğe kapıldılar. Çıldırılmış bir hâlde saklanmaya çalışırken dikenlerin kollarını ve bacaklarını çizmesini umursamadılar. Birkaç saniye sonra dört çift göz çalılarının arasından endişeli bir biçimde yolu gözetlemeye başladı. Çalılarının arasında birbirlerine iyice sokulmuşlardı ve ayak sesleri giderek yaklaşırken kımıldamaya cesaret edemiyorlardı. Yola doğru baktıkları sırada, Flop'un gözü gökyüzünde bir şeye takıldı. Kapkara bir kuzgun yolun üstünden uçarak onlara doğru geliyordu.

“Bakın!” diye fısıldadı Flop, siyah-beyaz patisiyle yukarıyı göstererek.

Yukarı baktılar ve kuzgunu gördüler. Şimdi ayak sesleri daha da yakındaydı. Kara bir şey görüldü. Ağaçların dalları yola doğru sarktığından gölgeleri o kara şeyi neredeyse gizliyordu. Sonra gölgelerden çıkıp güneş ışığına doğru yürüyünce kim olduğuna dair hiç kuşku kalmadı. Bu, Kara Büyücü Bela değil, Yaşlı Howard'dı. Bektaşı üzümü çalılarında doğru bakıyordu. Ona bakınca ve gözleri gölgelere alışınca gördükleri şey onları şaşkına çevirdi: Yaşlı Howard'ın gözleri kapkaraydı.

“Orada olduğunuzu biliyorum!” diye bağırdı. “Çıkın, sizi korkaklar! Aptallar! Size haberlerim var!”

Dört arkadaş birbirlerine iyice sokuldu. Yaşlı Howard hızlı bir şekilde onlara doğru yürümeye devam etti. Kısa bacakları neredeyse koşuyordu. Korkuyorlardı. Tehlike korkusu o kadar yoğundu ki sanki dipsiz bir kuyuya düşmüş tehlikeyi önleyememenin çaresizliği içinde öylece bekliyorlardı. Sonra Yaşlı Howard durdu.

“Efendim o her işe burnunu sokan tek boynuzlu atları yakaladı.” diye bağırdı sesini daha da yükselterek. “Sarayın yanındaki karaağaca boynuzlarından asıldılar. Dönün ve kurtarın onları. Gelin, eğer cesaretiniz varsa! Fazla yaşamazlar ama gayret gösterirseniz hayatlarını kurtarabilirsiniz. Yoo! Yapmayın ama çaba göstermeyecek kadar korkak mısınız yoksa! Hıh!”

Seph birden çalıkların arasından çıktı. Tehlikeyi düşünmeden Yaşlı Howard'ın karşısına çıkmak zorunda olduğunu hissetti. Paniğe kapılan ve kardeşinin güvenliğinden endişe eden Amalek, “Dur!” diye bağırdı.

Seph büyük bir sopa aldı ve Yaşlı Howard'ın üzerine yürüdü. Sopyayı saldırmaya hazır bir şekilde başının üstüne kaldırdı. Bu ani, beklenmedik saldırı karşısında şaşırduğu belli olan Yaşlı Howard geri çekildi. Belki de sopyayı kılıç sanmıştı. Kuşkusuz Seph de öyle olmasını isterdi. Yaşlı Howard biraz daha geri çıktı, arkasındaki ağaçların gölgesine girdi. Seph koşmayı bırakıp gözleriyle onu aradı.

“Korkak olan sensin!” diye bağırdı Seph. “Krallığımıza ihanet ettin. Göster kendini ve dövüş!” Amalek, Flop ve Miriam bütün bu olanları şaşkınlıkla izliyorlardı. Seph'i hiç bu kadar cesur görmemişlerdi. Ama Amalek kardeşinin deli cesaretiyle hareket etmesinden dolayı duyduğu endişeyle biraz gerildi. Hepsisi ağaçların altındaki koyu gölgelerde Yaşlı Howard'ı arıyordu. Dikkatle bakarken iri yarı cüssesinin kıvılcıktığını gördüklerini sandılar... Hızla geri çekildiğini. Sonra gölgesi bile yok oldu. Geriye kalan tek şey korkunç bir tehlike hissiydi.

Yukarıdaki kuzgun gökyüzünden Seph'in üstüne daldı.

Kara gözlerini Prens'e dikmiş, keskin, sivri gagasıyla saldırı-
maya hazırды. Amalek onu fark etti.

“Dikkat et!” diye bağırdı.

Joog ve Neville birdenbire ortaya çıkıverdiler. Şaşkın kuzgunu aralarında kıstırdılar. Joog kuzgunun kanatlarından birini pençesiyle sıkıca kavradı, diğer kanadı da Neville'in büyük, kavisli gagasındaydı. Zavallı kuzgun ciyakladı, acı acı bağırdı, kaçmaya çalıştı ama boşuna.

“Bırakın beni!” diye feryat etti. “Aaaaaah!”

“Seninle konuşmamız lazım.” dedi Joog. “Sorularımıza cevap vereceksin. Neville ormana inelim.”

Joog ve Neville tarafından sorguya çekilmek üzere götürülen kuzgunun o sırada tüm enerjisi tükendi, direnmeyi bıraktı. Yakalanmanın şoku onu öldürmüştü. Ağaçların üstünden uçarken onu bıraktılar ve cansız kuzgun dalların arasından yere düştü.

Amalek, Flop ve Flop'un tüyleri arasında büzüşmüş olan Miriam hâlâ Bektaşi üzümü çalılarının arasında birbirlerine sokulmuş, gözleri Yaşlı Howard'ı arıyordu. Birden arkalarında bir ses duyduklar. Hızla dönüp baktılar. Yaşlı adam kara gözleriyle onlara soğuk soğuk bakıyordu. İki eliyle sıkıca tuttuğu koca bir çuvalı havada Amalek'e doğru sallayarak yanlarına yaklaşıyordu. Amalek yana kaçtı. Yaşlı Howard dengesini kaybedip çimenlerin üstünde kaydı. O düşerken elindeki çuval Flop'un üstüne geldi. Amalek bir şeyler yapana kadar Yaşlı Howard, içinde Flop'un kıvranıp tısladığı çuvalı kucaklayarak ağaçların arasına doğru koştu. Amalek çalıların üzerinden atlayıp peşine takıldı. Ağaç dallarının ve çalılıkların birbirine karıştığı arka planda onu, karanlık bir şekil gördüğünü sandı

ama bir kere daha baktığında gitmişti. Amalek orada öylece durup ağaçlara baktı. Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesi onu şaşkına çevirmiş, Flop ve Miriam'ın kaybıyla altüst olmuştu. Seph kendini kaybetmişçesine var gücüyle onlara doğru koştu.

“Neler oluyor?” diye seslendi. Ciddi bir şey olduğunu anladı, o yüzden elini cebine soktu ve sihirli damlayı parmaklarının arasına aldı. Ama içgüdüsel olarak artık çok geç olduğunu biliyordu.

Bu sırada Joog ve Neville geri dönmüş, Prens ve Prensese'nin yanına inmişlerdi. Joog bir ağaç dalına kondu, Neville havada kaldı. Şimdi Seph de Bektaşi üzümü çalılarının yanında Amalek'le beraberdi.

“Flop'la Miriam'ı aldı!” diye haykırdı Amalek.

“Kim?” diye sordu Joog.

“Yaşlı Howard! O burada ve kapkara gözleri var. Onları bir çuvala koyup ortadan kayboldu!” Gözleri endişeyle açılmıştı ve gözyaşları sel olmuş akıyordu.

“Ortadan kayboldu mu?” Joog endişeli görünüyordu.

“Öyle görünüyor.” dedi Amalek kaygıyla. “Her şey öyle hızlı oldu ki. Beni yakalamaya çalıştı ama ben yana kaçıp kurtuldum... Şimdi onlar gitti. Bir şey yapmama fırsat kalmadı. Joog! Ne yapabiliriz?”

Neville kafalarının üstünde dönüyordu. “Ben etrafa iyice bir bakayım.” dedi. “Bir yerlerde saklanıp saklanmadığını anlarsınız şimdi.” İri kanatlarını hafifçe çırparak havada yükseldi.

“Demek ki Kara Büyücü Bela Yaşlı Howard'ı kendisi için çalıştırıyor.” dedi Joog ciddiyetle. “Hiç şaşırmadım. O yaşlı adamın kötü eğilimleri hep vardı zaten. Krallıktan ayrıldığını gördük, demek buraya gönderilmiş.”

Seph bir kütüğe oturdu. Düşünceli ve endişeli görünüyordu.

“İyi de onu buraya neden yolladı ki? Yaşlı Howard büyüden ve sonrasında olanlardan önce gitmişti. Belki de Kara Büyücü ileriye planlıyordu... Birinin büyüden kurtulma ihtimaline karşı.”

“Evet, muhtemelen.” Joog huzursuzca kıpırdanarak tüylerini kabarttı. “Kim bilir o bencil akıyla neler düşünüyor ya da planlıyor?” İnsanların soru sorarken kollarını iki yana açmaları gibi o da kanatlarını açtı. Sonra Seph’in birden sıkıntı ve korkuyla somurttuğunu görünce ekledi. “Ama ona karşı güçlü olmalıyız.”

Amalek kardeşine kaşlarını çatarak baktı. “Üzerine atlamamalıydın. Böyle şeyler yapmadan önce biraz düşünsene.”

Seph yüzünü Amalek’e çevirdi. Ablası onu her azarladığında hissettiği büyük öfkeyle savunmaya geçti. “Böyle olacağını nereden bilirdim?”

“İşte bu yüzden...” Amalek ciddiyetle konuşuyordu ama üstünlük taşlar gibi de bir hâli vardı. Yaramaz bir çocukla konuşan öğretmen gibiydi. “İşte bu yüzden düşünmelisin. Anladın mı?”

Seph öfkeyle kütükten kalktı. Sinirden yüzü kaskatı kesilmişti, Amalek’e kızgın kızgın baktı. Yumruklarını sıkıp Amalek’e doğru bir adım attı. Burun buruna gelmişlerdi.

“Neden hep böyle şeyler söylüyorsun?” diye bağırdı.

“Çünkü doğru!” diye karşılık verdi Amalek.

“Sen çok düşünüyorsun da!” diye bağırdı Seph.

Birbirlerine bakarlariken ikisi de kendini kalbinden hançerlenmiş gibi hissediyordu. Joog onları yukarıdan, tünediği

ağaçtan izliyordu. Seph öfkeyle kaşlarını çattı, Amalek'in gözleri doldu. Dudakları titredi.

“Biraz düşünseydin Flop ve Miriam hâlâ özgür olacaktı!” diye bağırdı.

Seph ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Yüzünü çevirip ayağını kütüğe doğru savurdu, bir tekme attı. “Ah!” diye bağırdı acıyla ve topallaya topallaya ağaçların arasına doğru koştu. Gözyaşlarını daha fazla zapt edemeyen Amalek, ağlayarak kütüğe çöktü.

Bir iki dakika sonra ağlaması hafifleyince Joog yukarıdan Amalek'e seslendi. “Bunu halletmen lazım, farkındasın değil mi?” dedi nazikçe. “Sen büyüksün... İlk adımı sen at. Kötü büyücüyle uğraşırken bir de birbirimizle kavga etmeyelim.”

Amalek Joog'a bakıp koluyla gözlerini sildi. “Biliyorum. Haklısın. Bazen çok zor oluyor.”

Seph ağaçların arasından çıkınca Amalek de ayağa kalktı. Seph yine kütüğe oturdu. Gözlerini yerden kaldırmadan, “Özür dilerim.” dedi.

“Yo!” dedi Amalek yavaşça. “Asıl ben özür dilerim. O sözleri sana söylememeliydim.”

“Ben de öyle konuşmamalıydım.” Başını avuçlarının arasına gömüp içini çekti. “Onunla savaşıma umudumuz nasıl olsun? Sarayda gücünü gördük. O, çok güçlü! Şimdi de Flop'la Miriam'ı aldı.” Çaresizlikten omuzları çökmüş, küçülmüş görünüyordu. Titremeye başladı.

“Çok üşüyorum.” diye içini çekti.

Amalek yanına oturdu. Şimdi zamanı geri çevirip söylediklerini geri almak ve olanları yeniden düzeltmek için her şeyi yapabileceğini hissediyordu. Kolunu sevgiyle kardeşinin

omzuna attı. Seph bir şeye üzüldüğünde ya da insanlar ona haksızlık ettiğinde ona hep destek olmuştu. Şimdi bu umutsuz durumda ona duyduğu sevgi ve bağlılığın kaya gibi sağlam olduğunu hissediyordu. Tartışmaları artık çok saçma geliyordu.

“Seph!” dedi Joog ciddiyetle. “Soğuğa yenik düşme. Karşı koymalısın. Kara Büyücü seni ele geçirmeye çalışıyor. Hissettiğin soğuk onun gücü. Beni anlıyor musun?”

Seph evet anlamında başını salladı. Birkaç dakika sonra Prens’in titremesi geçti ama başını hâlâ kaldırmamasından ümitsizliğini yenemediği belliydi.

“Seph!” dedi Amalek sevgiyle. “Demin çok cesurdun. Yaşlı Howard’ın önünü kestir. Haklıydın... Böyle olacağını bilemezdin. Bunu yapmasaydın daha kötüsü olabilirdi.” Sustu ve kardeşinin omzunu sıktı. “Sana ihtiyacımız var, Taşlar Krallığı’nın sana ihtiyacı var. Az önceki gibi cesur olmanı istiyoruz. Dinle. Yapabilir miyiz bilmiyorum ama denememiz gerektiğini biliyorum. Denemek zorundayız! Annemle babamı düşün. Ve de tüm krallığı! Tüm o insanlar ve hayvanlar büyülenmiş durumda. Bu yanına kalmamalı, değil mi?” Söylediklerinin iyice anlaşılması için biraz bekledi.

Seph başını kaldırıp Amalek’e döndü. “Haklısın tabii. Üzgünüm, sadece birden... İmkânsız göründü. Flop ve Miriam gidince o korkunç kara gözleri aklımdan çıkmaz oldu. Bir de o soğuk çok berbattı, içimde hissettim. Ama şimdi, evet, biliyorum... Aptallık ettim. Teşekkür ederim Amalek.”

Amalek ona ciddiyetle baktı. “Şimdi iyi misin?” diye sordu.

“Evet.” dedi Seph sıcak bir gülümsemeye. Başını sallayarak vurguladı. “Evet, çok iyiyim. Sayende. Ya sen?”

“Ben iyiyim. Kavga etmemeliyiz. Güçlü olmalıyız ve... Bu Bela'ya karşı savaşmak için birlik olmalıyız... Kendi aramızda çekişmemiz çok saçma.”

“Tek sorunumuz...” diye devam etti Seph gülümseyerek. “Ayağım acıyor.”

“Yaa!” diye güldü Amalek. “Bu senin hatan.”

Seph başını salladı ve ikisi de ellerini uzatıp parmak uçlarını üç kez hafifçe değdirdiler. Bu, dostlukları için kullandıkları bir hareketti. Gerginlik sona ermişti ve şimdi ikisi de kendilerini daha iyi hissediyordu. Joog onları izlemiş, konuşmalarını dinlemişti. “Güzeel.” diye takdir etti iki kardeşin barışmasını.

“Joog, sen benim hissettiğim soğuğu biliyor musun?” diye sordu Seph. “Bu Kara Büyücü'nün yakınlarda olduğu ve nerede olduğumuzu bildiği anlamına mı geliyor?”

“İlle de bu demek değil... Hayır, hiç değil. Sen herhangi bir yerde olabilirsin, o da herhangi bir yerde olabilir. Sadece... Zayıf düşersen ona, kötülüklerine kapı açmış olursun.”

Amalek Joog'a döndü. “Flop ve Miriam için ne yapabiliriz?”

“Şu an hiç bilmiyorum.” Joog başını çevirip ona baktı. “Ama birbirimizden ayrılmamalıyız. Keşke gitmeseydik...”

“Belki Neville onu bulur.” Seph şimdi ayaktaydı. “Dövüşmeye hazır mıyız?”

Tam o sırada Neville döndü. “Hiçbir şey yok.” dedi. “Bir iz bile! Yer yarılmış da içine girmiş gibi.” Aşağı süzülerek yanlarındaki çimenlerin üstüne indi ama tam yere degecekken çok hızlı gittiğini fark etti ve tekrar havalandı. Havada keskin bir dönüş yaptı ve inme konusunda biraz sıkıntılı görünerek yeniden aşağıya doğru süzüldü.

Büyük perdeli ayaklarından biri çimenlere değince “Ay!” diye bağırdı. Koşarken yavaşlamaya çalıştı ve ayakları çimlerin üstüne pat pat vurdu. Ama ayakları çok yavaştı ve biri çimlere takılınca sendeledi. Çırpınan kanatları ve pat pat ses çıkaran ayaklarıyla kontrolden çıkıp tökezledi, göğsünün ve boynunun üstünde kaydı.

Kısa bir süre sonra yavaşladı. Nihayet durduğunda tekrar yere çarptı ve gagası yere saplandı. Kafasını sallayıp gagasını topraktan çıkardı, kendisini şaşkınlıkla izleyen arkadaşlarına baktı.

Gagasındaki ot ve toprakları silkeledi ve kanatlarını açıp, “İndim.” dedi.

“Bu...” dedi Joog, kanadıyla çimenlerdeki kayma izini göstererek, “Senin normal iniş tarzın mı?”

“Şeeyy... Evet.” dedi Neville hantal bir biçimde paytak paytak onlara doğru yürürken. “Sayılır. Aslında bu oldukça iyiydi. Benim için çok zor oluyor.”

Joog gülümsedi, kafasını salladı sonra ötekilere dönerek, “Her tarafımız yiyeceklerle dolu. Baksanıza!” dedi.

Etrafa bakındılar ve hem açlıklarını hem de susuzluklarını giderecek olgun sulu Bektaşi üzümleriyle çevrelenmiş olduklarını fark ettiler. Tek kelime konuşmadan çalının etrafında daire oluşturdular ve tatlı üzümleri yemeye başladılar. Amalek ve Sefh, Neville’e üzüm atıyor ve Neville de üzümleri büyük gagasıyla yakalıyordu. Birkaç dakika sonra Joog kar beyaz kanatlarını açıp havalandı, arkadaşlarının birkaç metre üstünde durdu.

“Biliyorsunuz, gitmemiz gerek... Ve bence en iyi yol Butterknowle. Orada da yemek yiyebiliriz sonra da yola devam

ederiz. İnsanları çok sıcakkanlıdır.” Sonra bakışları uzaktaki bir şeye kilitlendi. “Bekleyin...” Seph'in omzuna konarak kanadıyla işaret etti. “Bakın, şuraya. Yağmur geliyor. Yağdı-ğında... Gerçekten şiddetli yağar. Fena döktüreceğe benziyor. Sığınacak bir yere ihtiyacımız var...”

Hepsi ayağa kalkıp Taşlar Krallığı'na doğru baktı. Joog kesinlikle haklıydı. Gökyüzü açık ve pırl pırlı ama uzaklarda göğü ikiye bölen siyah bir bulut belirmişti.

“Sakın Kara Büyücü...” Amalek cümlesini tamamlamadı, Kara Büyücü'yü düşününce ürperdi.

Seph gökyüzündeki buluta baktı. “Bizim krallığımızdan geliyor, yani olabilir.”

Amalek yeniden ürperdi. “O bulutun içinde kar ve biberle büyü gönderiyor olamaz, değil mi?”

Joog endişeli görünüyordu. “Hayır tabii ki.” diye başladı. “Bunu yapamaz, öyle değil mi?”

“Biz korunuyoruz.” dedi Amalek ama sonra kaygıyla baktı. “Ya diğer her şey!”

Seph, Joog'a döndü. “Belki bu krallığı da ele geçirmeye çalışıyor! Acele edin, sihirli mürekkep hâlâ üzerinizde mi kontrol edin.” Kendisi de çorabının altındaki altın sarısı mürekkebe baktı. Hepsi kontrol ettiler ve mürekkeplerinin durduğunu gördüler.

“Ama... Mürekkep bu krallıkta işe yarar mı ki?” diye sordu Amalek panikle.

“Bilmiyorum.” dedi Joog.

“Ne yapacağız peki?” diye bağırdı Amalek.

“Sığınacak bir yer bulalım.” diye karşılık verdi Seph. Yaşlı Howard olayından sonra gücü, cesareti ve kendine güveni art-

mıştı. Kız kardeşinin yardımıyla umutsuzluğunu da yenmişti.

“Bir yer bulmamız lazım. Çabuk! Ağaçlara!”

“Çabuk olun.” diye bağırdı Amalek. “Geliyor!”

“Koşun!” dedi Joog telaşla. “Koşun!”

Neville yavaşça paytak paytak yürümeye başladı.

“Uçman lazım.” dedi Joog. “Amalek! Seph! Onu kaldırıp uçurabilir misiniz?”

Çocuklar Neville’i kaldırarak koşular. Neville kanatlarını açtı, Amalek ve Seph de onu oyuncak bir uçağı uçurur gibi uçurdular. Neville önce birden alçaldı sonra kafalarının üstünde yükseldi. Hızla ağaçlara koşular. Bulutlar süratle yaklaşıyordu. Bir an önce sığınacak yeterince büyük bir ağaç bulmaları gerekiyordu ama yakınlarda öyle bir ağaç göremedikleri için koşmaya devam ettiler. Joog ve Neville en son gittiklerinde olanları hatırlayınca diğerlerini bırakıp etrafta keşfe çıkmaya sıcak bakmıyordu.

Yaşlı bir karaağacın sağlam gövdesinin etrafında toplandıklarında, “Bu hiç hoşuma gitmedi.” dedi Joog. “İnanın bana. İçimde bir his var. O Kara Büyücü Bela bizi durdurmak için her şeyi deneyecektir. Bu onun işi, eminim.” Prens’le Prensese’den döndü ve parlayan altın sarısı gözleriyle onlara baktı.

“Ardından ne olacağını bilememek işleri zorlaştırıyor.” dedi Seph. “Bizi izlediğini hissediyorum ama onu göremiyoruz.”

“Bakın!” dedi Amalek, yaklaşan bulutu göstererek. “Bulut değilmiş, başka bir şey bu.”

Joog havaya baktı, keskin gözlerini buluta odakladı ve ne olduğunu hemen anladı. “Kara... Kara kuzgun bunlar! Şunlara bakın! Yüzden fazla olmalı!”

Artık hepsi görebiliyordu. Doğrudan onlara doğru uçan,

yaklaşan büyük bir kuzgun kümesi, dönen şekillerden oluşan kocaman bir grup gökyüzünü kaplamıştı. Kafalarını sağa sola çevirerek, aşağı bakarak, arayarak, düşmanı bulmak ve efendileri Kara Büyücü Bela'ya hizmet etmek için delice çırpınarak yeri mümkün olduğunca dikkatli tarıyorlardı.

“Bizi arıyorlar!” dedi Seph. “Nereye saklanacağız?”

“Çabuk!” dedi Joog. “Ağaçların arasına dalalım.”

Joog ve Neville dalların altında süzülürken, çocuklar dalları daha sık bir ağaç kümesine koştı. Zamanında saklandıklarını düşünüyorlardı ama fark edildiklerini anladılar. Koro hâlinde gaklayan, heyecanla kanat çırpın kuzgun sürüsü tam tepelerindeydi.

“İşte!” diye bağırdı kuzgunlardan biri. “Aşağıdaki ağaçların arasındalar!”

“Saldırın!” diye bağırdı başka biri.

Kuzgunlar ağaç kümesine doğru inişe geçince çimenlerin üzerine gölgeler yayıldı ve ortalık karardı. Sürü yaklaştıkça gölgeleri tüm bölgeyi kapladı. Kuzgunlar şaşırtıcı bir ustalıklı uçuyor, havada ve kendi aralarında kontrollü dönüşlerle zikzak yapıyor, baş aşağı uçarken birden parlak siyah kanatlarının tam uyumuyla düzeliyorlardı. Sıcak havayı dolduran kanat seslerine karışan çığlıkları, bu kara yaratıkların beraberlerinde getirdikleri korkunç son düşüncesini yoğunlaştırıyor gibiydi. Her biri uğursuz bir kaha kahaya benzeyen bir ses çıkarıyor, gelişlerini ve kötü niyetlerini duyuruyorlardı. Yolcuların içine büyük bir korku düştü. Büyük kuzgun sürüsü gökten yağın siyah taşlar misali ağaçlara doğru alçaldı.

Aşağıda dehşete kapılmış olan Seph, Amalek, Joog ve Neville bir ağacı çevreleyen çalıkların altında durmuş, birbirle-

rini eli kulağında saldırıdan korumak istercesine birbirlerine sokulmuşlardı. Saldırıya hazırıldılar, yani en azından hazır olabildikleri kadarıyla. Seph sihirli damlayı elinde tutuyordu; bu defa geç kalmak istemiyordu. Flop ve Miriam'ın yakalandığını, daha hızlı koşmuş olsa, oraya vaktinde yetişip sihirli damlayı kullanmış olsa yakalanmalarına engel olabileceğini düşününce ürperdi. Ama şimdi, bu defa, kuzgunlar ağaçların tepesinden çılgınlık ata ata inerken hazır olduğunu hissediyordu.

“Bakın!” diye fısıldadı Neville. “Böcekleri gagalıyorlar. Karınlarını doyuruyorlar!”

“Demek tüm o yaygara bunun içinmiş.” diye fısıldadı Joog. Rahatlamıştı. “Yemekmiş dertleri, biz değil! Açgözlü aptal yaratıklar.”

Ebruli gün ışığının vurduğu yerlerde tüyleri mavi, mor ve yeşil olan kuzgunların böcek ziyafetini hiç kıılmıdamadan, yüzlerinde bir gülümsemeyle izlediler. Güneş artık alçalmıştı, yaprakların arasından parlak ışıklarını gönderiyordu. Kuzgunlar gözü dönmüş bir hâlde daldan dala atlıyor, daha fazla böcek kapmak için birbirlerini gagalayarak kavga ediyorlardı. “Pruk, pruk!” ve “Grakkk!” diye sesler çıkarıyorlardı. Ara sıra içlerinden birinden “Tonk!” diye çınlayan kalın bir ses geliyordu. Karınlarını doyurunca yavaş yavaş bir yerlere konmaya başladılar. Sonra bir tanesi uzun, kavisli gagasını açıp konuştu:

“Lideriniz olarak, aramaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum.” dedi genizden gelen ince bir sesle. Boynunda, ucunda siyah bir pusula olan metalden siyah bir zincir asılıydı. Güneşin parlak ışığında pusulanın üzerindeki oyma parladı. Bu, pusulanın kapağına gümüşü ve siyah renklerde titizlikle işlenmiş Kara Büyücü'nün armasıydı.

“Senin lider olduğunu kim söyledi?” deyiverdi başka bir kuzgun.

“Efendimiz.” diye karşılık verdi ilki sertçe.

“Ne zaman? Ben hiç duymadım.” Bu, yakutu çalmaya çalışırken gagasını çatlatan ve sonrasında parlaklığını yitiren Gerr'di.

“Duymadıysan ya dinlemiyordun ya da orada değildin.” dedi ilki.

Yakınlardaki ağaçta duran başka bir kuzgun en üstteki dala atlayarak, “Lider benim!” dedi.

Bir diğeri iddiasıyla diğerlerininkini bastırmak istercesine daha yüksek sesle, “Benim lider!” diye ilan etti. Ardından “Lider benim!” ya da “Hayır, sen değilsin, benim!” diye bağırarak karışık bir kuzgunlar korusu ortaya çıktı. Bir süre sonra gürültü azaldı ve ilk konuşan kuzgun en uzun ağacın tepesine kanat çırpıp oraya tünedi.

“Dinleyin baylar ve bayanlar...” genizden gelen sesinde zalim bir kararlılık vardı. Bütün kuzgunlar ona bakıp sustu. “Bir ordunun başarılı olması için bir lidere, yani bir generale ihtiyacı vardır ve biz de bir orduyuz, değil mi?” Kuzgun kalabalığından onaylama sesleri geldi. “Ve efendimiz bize başarmamızı emretti, doğru mu?” Yine sesler duyuldu. “O hâlde lideriniz ve generaliniz ben olacağım. Generaliniz benim. Zaten efendimiz de beni görevlendirdi. Bu pusula da bunun kanıtı!” Gagasıyla boynundaki zinciri salladı, ardından pençesiyle tuttu ve siyah metalden pusulayı zincirin ucunda sallanacak şekilde gösterdi. Sonra pençesinden bıraktı ve parmağıyla pusulaya dokunup döndürdü. Gümüş arma parıl parıl parladı.

“Sizde bundan var mı?” diye devam etti. “Yok, çünkü efendimiz beni görevlendirdi. Anladınız mı? Sizi başarıya ben götüreceğim. İtirazı olan var mı?” Sesi soğuk ve tehditkârdı. Kuzgunlardan bazıları güneşten dolayı ona gözlerini kırıştıtarak bakarken çok baskın ve güçlü görünüyordu. Aslında bir pusulaya ihtiyacı yoktu çünkü diğerleri gibi o da içgüdüleriyle yönünü bulabiliyordu. Ama yine de pusulaya sahip olduğu için gurur duyuyordu. Ona göre bu pusula, onun önemini gösteren bir madalya gibiydi. Boyun tüylerini gururla kabarttı. “İtirazı olan varsa şimdi öne çıksın. İtiraz etmiyorsanız, o zaman benim, yani generalinizin söylediklerini yapın!” Bir sessizlik oldu. Güçlü ve diğerlerinden üstün olmak hoşuna gitti. “Düşündüğüm gibi, buna cesaret edecek kimse yok. Bana ‘Efendim’ diyeceksiniz.” Sessizlik. Sonra birdenbi-

re yüksek sesle bağırdı. “Bana ‘Efendim’ deyin!” Yakınında olanlar sesiyle irkildi.

“Evet, efendim!” dediler hep bir ağızdan.

“Güzel. Bu iyi oldu. Şimdi size emrediyorum.” Artık sakinleşmişti. “Araştırmamıza devam edeceğiz. Düşmanı bulacağız sonra... Onları öldüreceğiz. İki takıma ayrılacağız, erkekler ve dişiler. Onları kim önce bulacak göreceğiz. Bu küçük yarış bizi teşvik edecek. Dişilerin, daha zayıf olduklarını bildikleri için özellikle bir şeyler kanıtlamaları gerek. Ve de onları orduya aldıktan sonra karşılaştığımız tüm sorunlardan sonra. O yüzden Urrg, seni dişileri yönetmek üzere onların komutanı, dişi bölüğünün lideri olarak atıyorum.” Urrg gururla tüylerini kabarttı.

“Teşekkür ederim, efendim!” dedi dişi kuzgun.

Sonra General devam etti. “Şimdi...”

“Şışt!” diye sözünü kesti General’in altında oturmakta olan Crayle adındaki yaşlı kuş. Yalnızca bir gözü vardı ve yukarıdaki dalda duran General’in heybetli kara görüntüsüne bakmak için kafasını inanılmaz bir açıyla çevirdi.

Afallayan General öfkeyle, “Sözümü kesme.” diye bağırdı. “Yoksa sen benim otoriteme karşı mı...”

“Hayır efendim.” diye yine araya girdi yaşlı kuş. Ürkek ama cüretkâr görünüyordu. “Ama efendim, sessiz olun.”

“Ne!” diye bağırdı General.

“Yani... Şışt... Dinleyin... Ben... Sanırım izleniyoruz.”

Birden hepsi sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra tedirgin bir şekilde kafalarını dört yana çevirerek etrafa bakındılar. Crayle fısıldadı: “Sanırım şu ağacın dibindeki çalılırlar içinde bir şey var... Efendim.”

Hepsi gagalarını aşağıya eğip baktı. General başını yana yatırıp gözlerini aşağıya dikti ve kulak kabarttı.

“Ben bir şey duymuyorum.” dedi sessiz ama sert bir şekilde. “Muhtemelen senin kuruntun yaşlı kuş. Ama her ihtimale karşı bir kontrol edelim. Birlikler hazır mısınız?”

“Evet, efendim!” diye karşılık verdi hepsi.

General kanadının ucunu hafifçe gagasına değdirerek, “Şışt! Sessiz olun.” dedi. “Erkekler Bölüğü... Dikkkaaaaa... aaaat!” Tüm erkekler kafalarını ileri atıp kara boncuk gözlerini aşağıdaki çalılara dikerek hazır ola geçti. Dişiler gücenmiş gibiydi. “Biz neden bunu yapamıyoruz? Biz de onlar kadar iyiyiz.” diye mırıldandılar bezgince. “Kendisi de erkek ya, o yüzden onları seçti.”

“Sıra bize de gelecek.” dedi Urrg. “Size söz veriyorum ki...”

“Hücum!” diye bağırdı General.

Tam o sırada Neville çalıdan uçtu. Kuzgunlar duraksadı.

“Durun!” diye bağırdı General. “Yanlış alarm!” Ama dört meraklı kuzgun havalanmış, Neville’i takip etmeye ve arkasından dalgalanan atkısına saldırmaya başlamıştı bile. Güneş artık ufuk çizgisinin ardında kaybolmuştu ve akşam karanlığında kuzgunlar devasa kara yarasalara benziyordu. Kuzgunlarda biri Neville’in atkısını yakaladı ama atkı hareketlendi ve onu savurdu. Kuzgun, diğer kuzgunların gerisine düştü.

“Geri dönün!” diye gürledi General. Kuzgunlar anında takibi bırakıp geri döndü. “Enerjinizi ona harcamayın. O, biraz fazla büyümüş, şapşal bir martı sadece!”

Seph, “İşe yaradı.” diye fısıldadı aşağıdaki çalılardan içinde.

“Evet.” diye karşılık verdi Amalek fısıldayarak. Çalılardan arasında hiç kımıldamıyorlardı. “Ama onu kaldırırken kolla-

rım koptu!” Neville’i havalanmasına yardım etmek için onu çahların arasından atmışlardı.

Dört kuzgun tekrar ağaca kondu.

“O atkı beni savurdu! Kendi kendine hareket etti.” dedi bir tanesi.

“Saçmalama.” dedi General. “Rüzgârdan dolayı ve uçmadaki beceriksizliğin yüzünden savruldun. Pratik, ihtiyacın olan şey bu. Pratik.”

“Ama...”

“Tamam.” dedi General. Konuşurken kafasını oynatıyor ve bu da pusulanın göğsündeki tüylere doğru sallanmasına neden oluyordu. “Dişiler Bölüğü doğuya gidecek. Orada olduklarını düşünüyorum... Burney Gölü’ne, Burney Tepesi’ne ve Becci Dağlarına doğru. İyice araştırın. Dişiler Bölüğü!” diye bağırdı sonra Urrg’a döndü. “Urrg, bölüğünü al ve efendimize hizmet et.”

“Dişiler Bölüğü! Gidelim! İstikametimiz batı!” diye komut verdi Urrg. Dişiler hevesle havalanıp batıya doğru uçmaya başladı. General kuşkuyla başını iki yana salladı. Sonra pusula hafiften doğuya doğru sallanınca General şaşkınlıkla yerinden zıpladı.

“Doğuya uçmanız gerekiyordu!” diye bağırdı arkalarından. “Şu tarafa!” Kafasını çevirip gagasıyla doğuyu işaret etti. Dişi kuzgunlar son derece düzensiz bir şekilde dönüp doğuya doğru uçtu.

“Erkekler Bölüğü!” diye seslendi General sertçe. Geriye kalan elli kadar kuzgunu şöyle bir süzdü. “Onlardan kurtulduğumuza göre düşmanı biz bulabiliriz.” Gagasıyla zinciri kaldırıp pusulayı görebilecekleri şekilde tuttu. Pençesiyle vurdu

ve pusula yeniden döndü. Sonra onu bıraktı ve pusula yine tüylü göğsünden aşağı sallandı. “Aslında düşmanın şuradaki Butterknowl’e gittiğinden eminim.” dedi ve kanadıyla işaret etti. “Kuzeye giderlerse, köprüsü olmayan nehri geçmek ve büyük ormandan yürümek zorundalar. Hayır, bir köprünün olduğu ve yemek yiyip uyuyabilecekleri Butterknowl’e gidecekler. Güzel Göl’e ve tabii Elzafan’ın Şatosu’na giden yolu tutacaklar. Ama o kadar uzaklaşamazlar, değil mi?”

“Hayır efendim! Uzaklaşamazlar, efendim!” diye yanıt verdi erkek kuzgunlar.

“Peki, sen söyle bakalım, neden uzaklaşamazlar?” diye sordu General bir kuzguna dönerek.

“Bilmiyorum, efendim!” diye bağırdı kuş.

“Çünkü onları oraya varmadan yakalayacağız, değil mi?” diye sordu hepsine.

“Evet, efendim! Yakalayacağız onları, efendim!”

“Dişilere en iyi kimmiş göstereceğiz. Efendimizin de gözüne gireceğiz. Evet, Erkekler Bölüğü... Dikkkaaaa...aaaatt!” Pusulasına baktı ve pusula yine biraz kıyıldadı, bu sefer batıya doğru. Bir süre gözünü pusuladan ayırmadı sonra yüksek sesle: “Erkekler Bölüğü... Uçuşa geç!”

Kuzgunlar havalandı. Aşağıdaki çalılıkta saklanan Seph, Amalek ve Joog rahat bir nefes aldılar. General’in öncülüğünde hızla batıya yönelen kuzgunlar karanlıkta gözden silinip gitti. Crayle ve başka bir yaşlı kuş gerideydi, diğerlerine yetişmeye çalışıyorlardı. Joog tüm kuzgunların gözden kaybolduğuna emin olunca saklandıkları yerden çıktılar.

“Çok şükür, gittiler.” dedi Amalek rahatlamasının verdiği bir gülümsemeyle. “Tüylerimi diken diken ettiler.”

“Benim de...” dedi Seph. “Ama artık gittiler ve bizi nerede arayacaklarını biliyoruz!”

“Yanlış yerde arayacaklar.” dedi Joog. “Şimdi kesinlikle Butterknowle’ye gitmiyoruz! Kuzeyden doğruca Büyük Sween Nehri’ne gideceğiz. Karşıya geçmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Bu sorun olabilir ama gerçekten başka çaremiz yok.” Yukarı baktı. “Güzel, Neville geliyor.”

Neville tepelerinden uçacak kadar yaklaşıncaya ağaçların arasından çıkıp tekrar yola döndüler. Parlayan son ışık da ufukta kayboldu ve gece çöktü. Yolun, iki tepe arasında uzanan Dundonnel Vadisi’ne gittiği kuzeye doğru yöneldiler. Mümkün olduğunca görünmemeye çalışıyor ve etraflarını saran gece karanlığında korunuyorlardı. Karanlık aynı zamanda kendilerini savunmasız hissetmelerine de neden oluyordu. Kuzgun sürülerinin fikir değiştirip aniden tepelerinde belirivermesinden korkuyorlardı. Flop ve Miriam’ı kaybettikleri için üzgündüler. Onları tekrar görüp göremeyeceklerini merak ediyorlardı. Derin bir sessizlik içinde yol alırken bu üzüntünün girdabına çekilmişlerdi. Ay yükseldi ve vadinin yokuşlarına gümüş bir ışık yaydı. Kuzgunların geri dönme tehlikesine rağmen yürümeye devam edemeyecek kadar yorulduklarına karar verdiler. Dinlenip uyuyacak bir yer bulmaları gerekecekti. Vadinin çimenli yokuşundan yukarıya doğru tırmanmaya başladılar.

“Durun!” dedi Seph. “O ses neydi?”

Hepsi durup dinledi.

“Su sesi!” diye haykırdı Amalek heyecanla. “Akarsu. Bir dere olmalı... Hadi.”

Suyun kaynağına ilk ulaşanlar Joog ve Neville’di. “Bir dere!” diye seslendi Joog arkadakilere.

Çok geçmeden susuzluklarını gidermiş, ay ışığında parlayan temiz kaynak suyuyla yüzlerini yıkamışlardı.

“Burada uyuyabiliriz!” dedi Joog. “Böylece kahvaltıda içecek suyumuz olur. Şu çimenlerin üstünde, ha?” Diğerlerine döndü. “Yine ben nöbet tutacağım çünkü bu iş için en uygun gözler ve kulaklar bende var.”

“Ama senin de biraz uyuman lazım.” dedi Amalek.

“Evet.” diye araya girdi Seph. “Nöbette ben de yardım edeceğim.”

“Teşekkür ederim.” dedi Joog. “Gerçekten uyumaya ihtiyacım olursa sana söylerim.”

“Ben de size şarkılı bir bilmece söylerim.” dedi Neville.

Neville sığ dereye ayaklarını çırpıyordu. Sudan güçlükle çıkıp çimenlere kadar badi badi yürüdü, yerleşti ve şarkıyı söylemeye başladı. Onları neşelendirmek ve morallerini yerine getirmek için gereken şey tam da buydu. Yere uzandılar, bilmeceyi dikkatlice dinlediler ve cevabını bulmak için düşünmeye başladılar.

*“Çalıdan çitte yaşarız biz,
Kışın dondan ve kardan korunmak için
Kendimize yuva yaparken
Soğuk rüzgârların estiği.*

*“Çalıdan çitte yaşarız biz
Yaz güneşinin havuzlarının
Bize doğanın lütfunu tattırdığı
Özgürce koşabildiğimiz.*

*Çalıdan çitte yaşarız biz
Ve kendimizi savunuruz
Bizi yemeye çalışan vahşi yaratıklara karşı
Onları hemen uzaklaştırabilelim diye.*

*Çalıdan çitte yaşarız biz
Ve geceleri çıkarız ortaya
Yuvarlak kulaklarımızın dinlediği, keskin gözlerimizin
parladığı
Yumuşacık ay ışığının altında.”*

10. Bölüm

Hayalet

1850

Hayat

Bir süre sonra Flop debelenmekten vazgeçti. Çırpınmalarının hiçbir faydası olmuyordu. Tepindikçe yolculuk daha rahatsız edici bir hâl alıyor ve onu da çok yoruyordu. Nereye götürüldüğünü bilmiyordu, tek bildiği çuvalı taşıyan Yaşlı Howard'ın durmadan yürüdüğüydü. Çuvalın içinde çok sarsıntılı ve sıkıntılı bir yolculuktu doğrusu.

Saatlerdir yoldaydılar. Güneşin ışığı kaybolup gece çökmüş, gece yarısı geçmişti ve şimdi şafak yaklaşıyordu. Çuval bezinden içeriye mehtabın hafif ışığı yayılıyordu. Flop, gece karanlığı için kusursuz kedi gözleriyle çok iyi görebiliyordu. Ama çok korkmuştu ve paniğe kapıldığı için ne yapacağını bilmez hâldeydi. Kara Büyücü Bela için çalışan bu adamın çuvalında olmak gerçekten çok korkunçtu. Flop kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordu ama kurtulmak için ne yapabilirdi ki?

Miriam kulağına “Flop!” diye seslenince Flop sıçradı. Küçük arkadaşını tamamen unutmuştu. O kadar çok korkmuşlardı ki yakalandıklarından beri hiç konuşmamışlardı ve Flop çabalamayı bıraktıktan sonra Miriam uyuya kalmıştı. Neler olduğunu bilmiyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu.

“Bir çuvalın içinde. Korkarım esir alındık.” diye fısıldadı Flop. Sonra patisini ağzına götürdü. “Ama şişt, sessiz olmalıyız.”

“Buraya nasıl girdik?” diye sordu Miriam fısıltıyla. Şaşkın ve korkmuş görünüyordu.

“Yaşlı Howard. Bizi bu çuvala o koydu. Taşıyor bizi, sarılmamızın nedeni bu.” diye cevap verdi Flop.

Korkudan sesi gittikçe alçalan Miriam, “Bizi nereye götürüyor ki?” diye sordu.

“Bilmiyorum ve düşünmek bile istemiyorum.” Aslında Yaşlı Howard Burney Tepesi'nin kuzey eteklerindeki eski ve terk edilmiş ahşap bir kulübeye doğru gidiyordu.

“Öyleyse kaçmamız gerekiyor tabii.” diye cikledi Miriam yavaşça.

“Keşke.” dedi Flop. “Söylemesi kolay. Burada sımsıkı bağlıyız...”

“Unuttun mu?” diye sözünü böldü Miriam. “Ben bir fare olduğuma göre kemirebilirim! Biz fareler her şeyi kemirebiliyoruz. Zamanında kemirdiğim şeyleri bir bilsen...” Düşecek gibi oldular, Miriam aniden sustu... Derken, KÜT! Ama Flop çuvalın içinde bile şöyle bir dönüp düşüş esnasında ayaklarının üstüne indi. Şimdi Yaşlı Howard'ın çuvalı yerden alıp havaya kaldırdığını hissediyorlardı. Bir ipin bir şeyi sürtün-

düğünü duydular ve Yaşlı Howard onları daha yükseğe çekip ipi bağladı. Çuvalın hafifçe sağa sola sallandığını hissettiler. Ardından sesler duydular.

“Kediyi buraya bırak... Olmaz, en iyisi önce ondan kurtul. Sonra geri dönmelisin.”

“Hayır! Birini yakaladım, değil mi? İsteddiğin de buydu.” Cevap verenin Yaşlı Howard olduğu sesinden anlaşılıyordu. Flop, Miriam’a bakarak ağzını kıpırdattı. “Kiminle konuşuyor?”

“Birini yakaladın, evet ama yakalaman gereken bu değildi.” Ses kadife gibi yumuşacıktı ama Flop ve Miriam’ın ense tüylerini diken diken eden bir netliği ve soğukluğu vardı. “Prens’i isterken Prens’i alıp getirmeni kastettim. Prens de olurdu ama aptal bir kedi değil!” Sesi tanıdılar. Bu, Kara Büyücü Bela’ydı. Sesini sarayda onlara bağırdığı zaman yalnızca iki kez duymuşlardı ama o kadar karakteristikti ki yanılıyor olmalarına imkân yoktu. Korkuyla titrediler.

Flop fısıldadı. “Ama bu Kara Büyücü Bela olamaz. Taşlar Krallığı’ndan ayrılması büyünün bozulması ve herkesin serbest kalması demek. Tabii bizi öldürmek için gelmeyi sonra da dönüp büyüyen yeniden yapmayı planlamıyorsa! Öyle olmalı. Krallıktan ayrılmayı göze aldığına göre bizden ya da belki de Büyücü Elzafan’dan çok korkuyor.”

“O zaman hepimiz Taşlar Krallığı'na dönmeliyiz.” diye fısıldadı Miriam. “Böylece o da hak ettiği cezayı bulur! Bizi burada arar ve biz orada oluruz, özgürce... Ve onu bekleriz.”

“İyi fikir.” Flop ciddi görünüyordu. “Ama ufak bir sorunumuz var. Bu çuvalın içinde sıkışıp kaldık! Hem diğerlerine nasıl söyleyebiliriz?” Bunlar inkâr edilemez gerçeklerdi ve şu an hiçbir şey yapamayacakları anlamına geliyordu.

Yaşlı Howard konuştu:

“Bir tanesini yakalarım demiştim... Yakaladım işte. Şimdi ödülümü istiyorum!”

“Kedi işime yaramaz.” Kara Büyücü sakın bir sesle ve sözlerini ölçüp biçerek konuşuyordu. “Hemen öldür gitsin. Yakaladığına geçecek birini yakalaysaydın, mesela Prens'i veya Prens'es'i ya da o işgüzar baykuşu ya da hatta onlara yardım etmeye çalışan o deli albatrosu, o zaman tamam, sorun olmazdı. Ama beni başarısızlığa uğrattığına göre, aynı şey değil, öyle değil mi? Şimdi sana yeni bir görev veriyorum. Nehirden geçmelerini engellemelisin. Onları boğmanın bir yolunu bul... Bu olur. Sonra kuşlarla baş etmek için başka bir yol buluruz. Prens'le Prens'es'i öldürürsen sana vereceğim ücreti artırırım.”

“Ne kadar artırırın?” diye homurdandı Yaşlı Howard ve pantolonunu yan tarafından tutup yukarı çekti.

“Bunu yaptığına geçecek kadar diyelim. Sana verdiğim o küçük altın külçesi sadece bir başlangıçtı. Bir düşün. Daha fazla altın! Ama... Reddedersen...” devamındaki sözleri tıslayarak söyledi, “Seni öldürürüm!”. Bu tehditkâr sözler Yaşlı Howard'ı susturdu. Tehdidin gücünü ve dondurucu soğuşunu hemen üstlerinde asılı duran kulak misafirleri de hissetti. Çuvalın içinde ikisi de ürperdi.

Miriam birden heyecanla fısıldadı. “Flop, dışarıyı görebiliyorum! Yüzünü çuvala yapıştır.” Flop yüzünü çuvala yapıştırıp dışarı baktı, Miriam kesinlikle haklıydı. Dışarıyı görebiliyorlardı. Şafağın alacakaranlığı Flop’un gözlerinden hiçbir şey saklamıyordu. Yaşlı Howard altlarında yere oturmuş, sırtını bir ağaca dayamıştı. İçine tıklıdıkları çuvalın bir iple Yaşlı Howard’ın altında oturduğu ağacın dalına bağlanmış olduğunu anladılar. Kırık dökük ahşap kulübeyi de görebiliyorlardı. Etrafa bakındılar ama başka kimseyi göremediler.

“Peki, tamam.” dedi Yaşlı Howard. Belli ki kendisine söyleneni yapmak zorunda olduğunu kabul etmişti. “Bir kere daha peşlerine düşeceğim ama önce dinleneyim.”

“Şimdi kediye öldürmeni sonra da gidip görevini yerine getirmeni tercih ederim.” dedi büyücü. “İşini bitirdikten sonra uyuyup dinlenebilirsin.”

Flop ve Miriam sesin geldiği tarafa doğru baktılar. Zor görünen silik bir gölge vardı, orada olduğu söylenemeyen, sadece varlığı hissedilen bir hayalet gibiydi. Bu, Kara Büyücü Bela’nın yansımasıydı. En belirgin kısımlar kara gözleri ve peleriniyle şapkasındaki siyah yıldızlardı. Bu onun bir görüntüsüydü sadece ama tıpkı gerçeği gibi tehditkardı, özellikle de konuştuğu zaman sanki tüm varlığıyla orada gibiydi.

“Önce dinleneceğim, anladın mı?” diye homurdandı Yaşlı Howard sabırsızca. “Bütün gece uyumadım. Biliyorsun, ben senin kölen değilim, yalnızca sana yardım ediyorum.” Bir şişe viskiyi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

“Küçük anlaşmamızı unuttun mu yoksa?” diye alayla gülümsedi hayalet Kara Büyücü.

“Hayır, anlaşmamızı unutmadım. Ben sözümü tutacağım

ve tabii sen de...” İçkiden bir yudum daha aldı ve bağırdı, “Sen de kendi sözünü tutacaksın! Şimdi beni rahat bırak da biraz dinleneyim!”

“Şimdi değil sonra dinlenmen daha iyidir. Bunu düşünürsen sonra daha tatlı tatlı dinlenirsin.” Soğuk, kararlı sesiyle devam etti. “Özellikle de işin bittiğinde çünkü o zaman altın senin olacak.”

“Daha sonra dinlenmek iyi değil.” diye bağırdı Yaşlı Howard. “Çok yorgunum, o yüzden şimdi dinleneceğim! İşte o kadar!” Viski şişesini kaldırıp uzun uzun gürültülü yudumlar aldı ve şişeyi bitirdi. Şişe elinden kayıp yuvarlandı, çenesi göğsüne düştü, içkinin etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Flop ve Miriam, Hayalet Kara Büyücü Bela'nın şimdi ne yapacağını merak ediyor ve gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Hayaletin başını salladığını, öfkeyle kaşlarını çattığını gördüler. Sonra görüntü öylece kaybolup gitti. Çuvalın içindeki tutsaklar rahat bir nefes aldı.

“Eveet.” dedi Miriam kararlılıkla. “Yaşlı Howard bir süre bizi rahatsız edemeyeceğine göre, kaçalım mı Flop? O uyanmadan önce kaçmalıyız.” Böyle söyleyerek çuvalı kemirmeye başladı. Flop onun bu cesur hareketine hayran kaldı. Miriam tam da ihtiyacı olduğu anda moralini yükseltmişti. İçinde buldukları durum Flop'a korkunç görünüyordu. Çok geçmeden öldürüleceklerdi ve bu arada bir kedi için daracık bir yere tıklılmaktan daha kötü bir şey yoktu. Hep bir korku içindeydi. Oysa Miriam, minicik olmasına rağmen, umudunu kaybetmeyip kaçmayı düşünmekle bir cesaret kaynağıydı. Flop, kaçma planının işe yaramasını ümit ediyordu.

Ancak Miriam on dakika boyunca hem de var gücüyle

kemirdikten sonra sadece küçücük bir delik açabilmişti.

“Bu çok sert!” dedi. “Böyle sert bir çuvala ilk defa rastladım. Çok sağlamlaştırılmış bu.”

Miriam bir saat boyunca arada dinlenerek kemirmeye devam ettikten sonra deliği çok az büyütebildi. Flop’un yüreklendirmesiyle devam etti ama birkaç saat sonra delik yaklaşık bir farenin yarısı kadar anca büyümüştü. Miriam biraz dinlendikten sonra kaldığı yerden devam etti. Delik kafasını sokacak kadar büyüdüğünde öğlen olmuştu. Akşama doğru nihayet gayretinin karşılığını gördü.

“Bitirdim!” diye cikledi heyecanla. “Bitirdim!”

“Geçebileceğin kadar büyük mü?” diye sordu Flop.

“Evet. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.”

Aşağıdan yüksek sesli horultular geliyordu. Yaşlı Howard hâlâ derin uykuda gibi görünüyordu. Artık ağaca yaslanmıyordu, kaymıştı ve ağzı tamamen açık, sırtüstü çimenlerde yatıyordu. Kafası yukarıya doğru bakıyordu, yani gözlerini açarsa ilk göreceği şey çuvaldı. Miriam delikten çıkmayı denedi ama sıkıştı ve kafası dışarıda gövdesi çuvalın içinde kaldı.

“Beni it.” diye fısıldadı Flop’a. Flop patisiyle onu itti ve Miriam delikten geçti ama çuvala tutunmasına fırsat kalmadan, düştü. Düşerken kuyruğu Yaşlı Howard’ın yanağına değdi ve kemirilen çuvaldan birkaç küçük parça yaşlı adamın ağzına girdi. Miriam çimenlerin üstüne, yaşlı adamın kafasının yanına düştü. Yaşlı Howard hemen uyandı.

“Bu da neydi!” dedi ve çuval parçalarını tükürdü. “Öğk!” diye öğürdü, önce etrafına bakındı sonra da başını kaldırıp çuvala baktı. O çuvala bakarken Miriam hızla kaçarak çimenlerin arasına saklandı. Yaşlı Howard sendeleyerek ayağa

kalktı, düşen pantolonunu çekiştirdi ve tekrar çuvala baktı. Şükür ki delik baktığı tarafta değildi. Yeniden oturdu, ağaca yaslandı ve hayalet Kara Büyücü Bela'nın daha önce durduğu yere dikkatle baktı. Hayaletten bir iz göremeyince gülümsedi. Gözlerini yumup uykuya devam etmeye hazırlanıyordu ki hayalet tam önünde beliriverdi.

“Güzel!” dedi hayaletin sesi. “Sonunda uyanmışsın. Umarım dinlenmişsindir?”

Yaşlı Howard gözlerini ovuşturdu ve kafasını kaşıdı. Tüm dikkatini hayaletin şeffaf görüntüsüne vererek, “Evet.” diye yanıtladı uykulu uykulu. Sonra aklına bir şey geldi ve elini cebine soktu. Kara Büyücü'nün kendisine verdiği küçük altın külçesine dokununca yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı.

“Yani, umarım kendini dinlenmiş ve harekete geçmeye hazır hissediyorsundur?” dedi hayalet.

“Berbat hissediyorum ve seni görünce daha da kötü oldum, Kara Göz!”

“Biz medeni ve nazik insanlarız, öyle değil mi?” diye küçümseyerek güldü hayalet. “Sana böyle büyük bir iyilik yapan biriyle bu şekilde konuşamazsın.”

“Umurumda değil!” diye böğürdü Yaşlı Howard.

“Şimdi...” Hayaletin sesi kısık ama kesindi. “Kediyi öldüreceksin ve gidip görevini tamamlayacaksın. Başar ve ödül senin olsun... Ya da... Mmmm... Başarısız olursan sonuçlarına katlanırsın diyelim.” Bu sözlerin üzerine Yaşlı Howard iyice huysuzlaştı. Kaşlarını çatarak içini çekti ve başını iki yana salladı. “Hadi, söyle bakalım, neymiş görevin?” diye devam etti hayaletin sesi.

“Gidip onları yakalamak.”

“YanlıŖ!” diye bağırdı ses. “Nehirden geçmelerini engelle ve kendi iyiliğın için onları boğ. Anlıyor musun, koca aptal!” Sesinin sert tonu korkutucuydu.

Korkudan yüzü kül gibi olan Yaşlı Howard, “E... E... Evet efendim.” diye kekeledi.

“Böylesi daha iyi.” Ses yeniden sakinleştı ama kinle tıslayarak konuşuyordu. “Zaman daralıyor, Büyük Sween Nehri’ne git, çabuk ol! Periler Ormanı’ndan geçiyor olabilirler ama büyük ihtimalle Butterknowle yakınlarında bir yerdeler. Ama sen önce kuzeye git, oradan nehri kolay geçersin... Aslında iki nehir buluşmadan önce ikisini de geçmen gerekiyor. Sonra Sween’in kuzey kıyısına doğru git. Kuzgun ordum orada avlanıyor... Umalım da onları yakalamış olsunlar. Ama yakalamamışlarsa sen yakalayacaksın. Zamanı geldiğinde sana güçlerimle yardım edeceğim ama nehri kesinlikle geçmemeliler. Geçerlerse benim etki alanımdan çıkıp Elzafan’ın etki alanına girerler, bu da işi zorlaştırır. Gerçi benim için imkânsız diye bir şey yoktur. Hadi, şimdi git ve seni izlediğimi aklından çıkarma!”

Yaşlı Howard kontrol altında olduğunu ve söyleneni yapması gerektiğini tamamen kabullenmiş görünüyordu. Kulübeye girdi, sırtına attığı bir torbayla dışarı çıktı sonra ağır adımlarla yürümeye başladı.

“Kedi ne olacak?” diye sordu hayalet, Yaşlı Howard yanından geçerken. Yaşlı Howard döndü, tombul vücudunun ve kısa bacaklarının imkân verdiği ölçüde zıpladı ve öfkeyle çuvala bir yumruk patlattı. Flop’un çığlığı duyuldu.

“Al sana, seni aptal kedi! Geri geldiğimde senin icabına bakarım!” Döndü, akşam güneşinin ışığında zor fark edilen

hayalet görüntünün yanından geçerken kafasına bir yumruk salladı. Yumruğu şeffaf görüntünün öteki tarafına geçti ve az daha dengesini kaybediyordu. Sonra tekrar ağır ağır yürümeye başladı.

“Hah şöyle!” dedi hayalet sakince. “Kıvama gel, kıvama gel.” Sonra kaybolup gitti.

Miriam hemen ağaca tırmandı, çuvalın bağlı olduğu dal boyunca koşup delikten kafasını soktu.

“İyi misin?” diye sordu Flop’a.

“Evet, sanırım!” diye yanıt verdi Flop ve karnını yaladı. “Ama... Ah! Acıyor. Şansım varmış, yumruk kafama isabet etmedi.

“İçeri geliyorum.” dedi Miriam.

“Hayır! Mademki kurtuldun gitmelisin. Özgürsün. Git ve diğerlerini bul.”

“Seni bırakmayacağım.” Miriam kararını vermiş görünüyordu.

“Ama benim geçebileceğim kadar büyük bir delik açmak çok uzun sürer.”

“Dedim ya, seni bırakmayacağım.” dedi Miriam daha da kararlı bir edayla. “Zaten sen olmadan ben nasıl gidebilirim? Bir yere gitmem günler sürer!” Ve yeniden delikten girmeye çalıştı.

“Umarım o geri dönmeden kaçmayı başarırız.” dedi Flop.

Tally dağlardan ayrıldıktan sonra Jinny Nehri'nin kuzey

kıyısı boyunca yürümüş ve Jin Gölü'ne varmıştı. Oradan da kuzeybatıya yönelmişti. Yön bulma işareti Burney Tepesi'ydi. Tepenin onu doğru yere götüreceğini biliyordu. Şahingöz'ün tavsiyesine uyararak büyük büyücüye durumu bildirmek ve yardım etmeye hazır olduğunu söylemek için Büyücü Elza-fan'ın şatosuna gidiyordu.

Dinlenmek ve karnını doyurmak için sadece kısa bir mola verdiği yolculuğunda genç enerjisiyle gün boyunca zıplamıştı. Artık gece çöküyordu, hava kararınca Tally kendini yalnız hissetmeye ve korkmaya başladı.

Vakit gece yarısını geçti.

Tally'nin korkusu arttı, takip edildiği düşüncesini kafasından atamıyordu. Ağaçların karanlık gölgeleri üstüne yükselen kötü canavarlar gibi görünüyordu. Tally paniğe kapılmaya başladı. Durmaya korkuyordu. Yola devam etmek, elinden geldiğince hızlı gitmek daha güvenli görünüyordu. Zıplaması koşma hâlini aldı. Körpe bacakları yeri dövüyor ve ardından toz bulutları kaldırıyordu. Çok geçmeden tam sürat koşmaya başladı.

Aniden bir ses duydu.

“Tally, her şey yolunda.” dedi ses. Sakin ve gürdü. “Tally, sakin ol. Unutma... SKK.”

Tally koşmayı bıraktı, çimenlerin üstünde kayarak durdu.

“Büyükbaba!” diye seslendi etrafına bakınarak. “Büyükbaba!”

Duyuları açıldı. Şahingöz'den eser yoktu. Ama Tally sesi gerçekten duymuştu ve o ses büyükbabasının sesiydi. Karanlığa doğru bakınırken, Burney Tepesi'nin eteğinde olduğunu fark etti. Tepenin güney yokuşu hemen yanından başlıyordu.

Çimenli toprak parçasına çöktü. Duyduğu rahatlatıcı sözlerle delice paniği gitmişti. Kendini yeniden güçlü hissediyordu. Yolculuğunun büyük bir kısmını tamamladığı düşüncesiyle memnundu.

Orada öylece yatarken yorgunluk çöktü. Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı. Gece boyunca ve ertesi günün ilk saatlerine kadar uyudu.

Dundonnell Vadisi'nin yokuşunda gece olaysız geçmişti. Sabah olunca Joog diğerlerini uyandırdı. Uyandıklarında kendilerini gri bir sisin içinde buldular. Kurşuni hava zaten sıkıntılı olan kalplerini daha da donuklaştırdı. Flop ve Miriam için üzüldükleri yetmezmiş gibi şimdi sis yüzünden kuzgunların gelip gelmediğini de göremeyeceklerdi. Kahvaltı yoktu ama dereden su içip yüzlerini yıkadılar. Doğan güneş sisi parçalayıp yukarıdaki mavi gökyüzü açılmaya başlayınca rahatladılar.

Birkaç saat boyunca hiç durmadan yürüdüktan sonra Amalek ve Seph yoruldu. İki kuş, Joog ve Neville iyiydi. Havada usulca süzülüyorlardı.

Amalek durdu, yerdeki bodur çalılıklara bakarak, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Buraya Clungberry Tarlaları deniyor." diye yanıtladı Neville yukarıdan. "Şurada!" Neville başıyla doğuyu işaret etti, "Yürüyerek geçilemeyen Fulwell Bataklıkları var. Hemen ilerideki tepenin ötesinde de nehir. Büyük Sween Nehri."

“Yani, yola devam.” dedi Joog, onları cesaretlendirmek için yanlarına gelerek.

Seph çalılara bakmak için eğildi. “Joog?” diye seslendi. “Gel de şunlara bir bak.”

Joog alçaldı ve Seph’in omzuna kondu.

“Bak!” dedi Seph işaret ederek. “Böğürtlen.”

“Ah, onlar yapışkan böğürtlenler.”

“Yiyebilir miyiz?”

“Tabii ki yiyebilirsiniz.” diye yanıt verdi Joog. “Bunu ben düşünmeliydim... Ama yaprakların arkasında kalmışlar. Çok besleyicidirler. Kopardı yerseniz size güç verirler.”

İki çocuk etraflarına bakındı. Çalılıarın yaprakları altına gizlenmiş dünya kadar koyu kırmızı böğürtlen vardı. Küçük ve fasulye gibi uzuncaydılar, tatları da nefisti. Bu, onlar için yeni bir tattı. Joog, böğürtlenlerle ilgili söylediklerinde haklıydı, Seph ve Amalek birkaç tane böğürtlen yedikten sonra kendilerini daha güçlü hissettiler. Böğürtlenlerin tadını çıkarırken Kara Büyücü Bela, kuzgunlar ve Yaşlı Howard’la ilgili korku dolu düşüncelerini bir kenara bıraktılar. Bir kez daha havaya birkaç böğürtlen attılar ve Neville onları büyük gagasıyla yakaladı.

Yeterince yedikten sonra yeniden yürümeye başladılar. Böğürtlenlerin verdiği güçle epey yol aldılar. Gökyüzünde güneş batıp da akşam olduğunda küçük bir tepenin eteğine varmışlardı. Yokuşa doğru çıkan patikayı takip ettiler. Kuzgunlar geri döner diye hep tetikteydiler ama gökyüzünü karartan kuşlar görünmedi.

Tepeye doğru tırmanırken yol boyunca meyve ağaçları vardı: Elma, armut ve kiraz. Meyve toplayıp yediler, koçanlarını

ve çekirdeklerini de uzun otların arasına attılar. Gün çekilirken güneş yavaş yavaş tepenin arkasına indi ve üzerlerine gölgeler düştü. Güneş bir iki saat içinde batacağı, hava kararmadan önce nehre ulaşmak istedikleri için yürümeye devam ettiler.

“Hadi, sizi yavaş kara yaratıkları.” diye seslendi Joog havadan neşeyle. “Daha hızlı gitmemiz gerekiyor.”

Amalek ve Seph adımlarını hızlandırdılar ve çok geçmeden tepeye çıktılar. Yürürken güneş arkalarında kalmıştı ve ilerideki nehri görebiliyorlardı. Krallığın kuzey bölgesinin muhteşem manzarası önlerinde uzanıyordu. Periler Ormanı'nın güney sınırı boyunca akan Büyük Sween Nehri'ni görebiliyorlardı. Ötede Güzel Göl'ün sakin suları ve tepede Keill Adası'yla Büyücü Elzafan'ın Şatosu yollarını çevreliyordu. Çok uzakta, batmakta olan yaz güneşinin pusuyla mavi-gri olan Daawa Dağlarını da görebiliyorlardı. Güzel Göl'e ulaşmak için tarlaların içinden yürüyüp nehrin karşısına geçmeleri ve ardından sık ormanın içinden ilerlemeleri gerekecekti.

“Şu Sween mi?” dedi Seph işaret ederek.

“Evet, o.” diye karşılık verdi Joog. “Geniş bir nehir olduğu için ikinizi karşıya geçirmek sorun. Oraya bir varalım da bakarız.”

Ellinin üzerinde kuzgundan oluşan büyük bir grup olan batıdaki Erkekler Bölüğü küçük Butterknowle köyünün sementalarında daireler çizerek uçuyordu. Geceyi köyün dışında, Gooseberry Korusu'ndan Butterknowle'e dümdüz bir çizgi

hâlinde akan Authen Deresi'nin yakınındaki ağaçlarda geçir-mişlerdi. General sırayla nöbet tutmalarını emretmiş ve saat başı iki kuzgunun gözcülük yapacağı şekilde bir düzenleme yapmıştı. Şimdi hepsi havadaydı ve hevesle düşmanı arıyor-lardı. Arada bir kısa molalar vererek bütün gün aramışlar ve artık yorulmaya başlamışlardı.

Asabiyeti artan General, "Nerede bunlar? Burada olmaları gerekiyordu." Uçarken pusulanın sallanmasını engellemek için zincirini yukarı bağlamıştı ve pusula şimdi boynundaki kısa zinciriyle bir madalyon gibi görünüyordu.

"Belki gelmek üzeredirler, efendim." dedi Gerr. İstekli, genç ve hırslı bir kuzgundu. General yardımcısı atanmak umuduyla General'e yakın uçmaya başlamıştı.

"Tüm yolu uçtuk ve bütün gece etrafı gözetledik, seni kafasız kuş." dedi General. "Hatırladın mı?"

"Evet efendim. Elbette efendim." dedi Gerr.

"Ama öylece yok olamazlar. Neredeler?" diye tekrar sordu General, gözleriyle aşağıyı tarayarak. Sorusuna yanıt bekle-miyordu, sadece düşüncelerini yüksek sesle dile getiriyordu.

"Belki de buraya gelmişlerdir efendim." dedi Gerr neşeyle.

"Bak, buraya gelmiş olamazlar." diye karşılık verdi Ge-neral. Bu konuşma sinirlerini bozmaya başlamıştı. "İnsanlar o kadar hızlı yol alamaz, değil mi?"

"Hayır efendim, alamazlar efendim." dedi Gerr coşkuyla.

"Yani, acaba..." diye söze başladı General.

Gerr sözünü böldü. "Belki de Butterknowle Malikâne-si'ndedirler efendim."

"Dinle genç kuzgun, gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

“Evet efendim. İstiyorum efendim.”

“Öyleyse... Çeneni kapa!” diye bağırdı General. “Saçma sapan konuşuyorsun! Doğru dürüst düşünemez misin sen! Ah, neden hep aptallar beni bulur ki? Sessiz ol ve dinle. Bu beni her ne kadar şaşırttıysa da kuzeye gitmiş olmalılar. Ya da korkaklar gibi saklanıyorlardır.”

“Belki de...” diye başladı Gerr sonra çenesini kapatması söylendiğini hatırlayıp sustu.

“Sanki...” dedi General düşünceli düşünceli. “Sanki biliyorlarmış gibi... Ama bilemezler... Tabii...” Uçuşunu ayarladı ve kafasını Gerr'e çevirdi sonra diğerleri duymasınlar diye sessizce konuşmaya başladı. “Bunların hepsi... Tüm bu bölük yani... Güvenilir mi?”

“Sanırım efendim.”

“Aramızda bir casus olduğunu belli edecek bir şey duyar-san ya da görürsen bana söylemeni istiyorum. Anladın mı?”

“Evet efendim.” dedi Gerr. Kendisine güvenilmesinden ve önemli bir iş verilmesinden memnundu.

General biraz yükselerek tüm gruba hitap etti. “Köyü didik didik arayacağız. Onları bulamazsak bir yerlerde uyuyacağız... Sonra yarın nehri takip edip karşıya geçerlerken yakalayacağız onları. Bu arada, Yaşlı Howard nereye gitti? Efendimin onu kullandığını biliyorum ama nerede o? Birden ortaya çıkıp işimize çomak sokmasını istemeyiz.” Pusula hafiften hareketlendi. General kafasını eğip baktı, bunun ne anlama geldiğini merak etti.

“Belki o...” diye başladı Gerr yine.

“Hayır! Artık senin aptalca tahminlerini duymak istemiyorum.” diye bağırdı General. Sonra iki kuzgunun diğerlerinden

daha alçakta uçtuğunu ve geride kaldıklarını fark etti. Durumdan hoşnutsuz bir biçimde onlara baktı. “Kim onlar Gerr?”

“Crayle ve Jum.”

“Ah, evet!” dedi General dalgın dalgın. “Crayle, albatrosla ilgili o yaygarayı koparan tek gözlü yaşlı kuş. İşe yaramazın teki.”

“Onları ne yapayım efendim?” diye sordu Gerr.

“Bize yetişmelerini söyle.” diye terslendi General.

“Yorgunlar efendim.”

“Hepimiz yorgunuz. Ama yapacak bir işimiz var.”

“Efendim onlar yaşlı.” diye karşılık verdi Gerr. “O yüzden geride kalıyorlar.”

“Bu bir mazeret değil. Ordudalar ve orduda olduklarına göre üstlerine düşeni yapmaları gerekir, değil mi?”

“Evet efendim!”

“Ordumda tembellik istemem.” Yukarıdan onlara baktı ve ardından bağırdı. “Siz ikiniz, geride kalmayın!”

Crayle ve Jum şaşkınlıkla yukarıya baktılar. Yer yer kırılmış tüyleri donuk ve perişan görünüyordu. Genç kuşlardaki metalik parlaklık onların tüylerinde yoktu ama ara sıra güneşin ışığında mor ya da mavi ışıltılar parlıyordu. Crayle tek gözüyle yukarı bakmak için kafasını çevirdi.

“Ne?” diye gakladı.

“Geride kalmayın, aptallar!” diye bağırdı General.

“Ne?” diye tekrar gakladı Crayle.

“Git söyle onlara Gerr.”

Gerr havada bir daire çizip, General’in ondaki şevki fark etmesini ümit ederek ani bir hareketle aşağıya indi.

Bu arada Crayle Jum’a dönüp sordu: “Ne dedi?”

“Bilmiyorum canım.” dedi Jum. “Çok uzakta... ‘Eşleşin’ gibi bir şey dedi ama pek emin değilim.”

“Yaa, ne anlama geliyor ki bu dediği?” Crayle kafasını salladı. “Doğru duyamamışsındır sen.”

“O zaman yeniden sor canım.”

Crayle tam ‘Ne?’ demek için gagasını açıyordu ki Gerr geldi.

“İkiniz diğerlerine yetişin. General’in emri!”

İki yaşlı kuş büyük bir gayretle kanatlarını biraz daha hızlı çırpmaya başladı. Havada yükseldiler ve yavaş yavaş diğerlerine yetiştiler.

“Bu daha iyi oldu. Şimdi bölük! Aramayı bir saat daha sürdürün. Onları bulamazsak biraz uyur dinleniriz. Emirlerimi bekleyin.”

Yaşlı Howard, Burney Tepesi'nin eteğindeki kulübesinden ayrılıp kuzeye yöneldikten kısa bir süre sonra ona doğru uçan büyük bir kuzgun sürüsü gördü. Bu sürü Dişiler Bölüğü'ydü. Onlar da uyuyup dinlenmek için ağaçlar bulmuş ve Burney Gölü'nün kuzeyindeki küçük bir ormana inmişlerdi. Sabah olunca da aramalarına devam etmişlerdi. Burney Gölü ile Ruddha'nın Merkezine Giden Büyük Yarık arasındaki araziyi tarayarak saatler geçirdikten sonra kuzeye uçmuş ve Barney Tepesi'ne bakmak için buraya gelmişlerdi.

Yaşlı Howard onları görünce olduğu yerde durdu ve görülmemek için çömeldi ama artık çok geçti. Kuzgunlar çabucak

yaklaştı ve bulutsuz gökyüzünden ona doğru inmeye başladı. Yaşlı adam alnını oluklu bir tarla gibi kırıştırıp güneşten korunmak için elini siper ederek akşam güneşinde gözlerini kırıştırarak kuşların inişini izledi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı ayağa kalkarak. Urrg yol göstermek için önlerinden uçuyordu.

“Prens’i, Prenses’i, baykuşu ve kediyi arıyoruz.” diye cevap verdi Urrg bağırarak. “Onları gördün mü?” Yaşlı Howard’ın bildiği bir şey vardı ki o da zaferi onlara ya da bir başkasına kaptırmayacaktı.

“Burada değiller!” diye bağırdı. “Şimdi defol buradan, seni yaşlı yarası.” Kara Büyücü’nün ödülünün yalnızca kendisinin olmasını istiyordu.

“Bana nerede olduklarını söyle, tamam mı?” Kafasının üstünden geçince Yaşlı Howard eğildi.

“Şu taraftalar, Burney Tepesi’nin üstünde.” diye bağırdı orayı göstererek. “Şu ağaçlıklı tepeyi görüyor musun? İşte orası.”

“Öyleyse sen niye öteki tarafa doğru gidiyorsun!” diye bağırdı Urrg kafasını çevirerek. Sonra havada ustaca dönüp tekrar Yaşlı Howard’a doğru uçtu.

“Bana başka bir görev verdi. Gerçekten tepeye doğru uçun, orada bir yerlerde saklanıyorlar.”

“Şimdi oradan geliyoruz.” diye bağırdı Urrg. Yine üstünden geçerek ihtiyarın bir kez daha eğilmesine neden oldu.

“Doğru dürüst araştırmamışsınız demek ki, olamaz mı?”

“Dişiler Bölüğü! Takip edin!” diye haykırdı Urrg. Burney Tepesi’ne doğru giderlerken kanat çırpışları giderek azaldı.

Kuşlar uzaklaşırken Yaşlı Howard arkalarından tombul

yüzünde nadir görülen bir gülümsemeye, “Ama dinleyin.” diye fısıldadı. “Yanlış tarafa gidiyorsunuz!” Aramalarına devam etmek için Burney Tepesi'ne doğru yükselmelerini izledi. “Ah! Peki, siz bilirsiniz.” diye homurdandı. “Size anlatmaya çalıştım ama dinlemediniz.” Sonra altın külçesine dokunmak için elini cebine attı ve açgözlülükle altını okşadı. Küçüktü ama ağırdı. Zaten pantolonu da altının ağır olmasından dolayı düşüyordu. Pantolonunu yeniden çekip nehre doğru ağır ağır yürüdü.

Burney Tepesi'nin üstünde gözden kaybolduklarında Urrg, bölüğünü tepedeki ağaçlık alana indirdi. Batan güneşin kızılığı kuzgunların parlak kanatlarında yansırken siyah tüyleri mavi ve yeşil renkte parlıyordu. Hepsi konuşma gagalarıyla tüylerini düzeltmeye ve sohbet etmeye başladılar. Urrg ağaçlardan birinin tepesine konmuş düşünceli düşünceli bölüğüne bakıyordu. Sonra konuşmaya başladı:

“Bayanlar!” dedi sertçe. Çoğu ona doğru döndü ama birkaçı sessizce sohbetlerine devam etti. “Bayanlar, ben Yaşlı Howard'a hiç güvenmiyorum. Çoğunuz gibi ondan şüpheleniyorum. General'den pek hoşlanmıyorum ve ona da güvenmiyorum. Sanırım kandırıldık. Gözümüzü bağlıyorlar ve bunu anlamayacak kadar aptal olduğumuzu sanıyorlar. Ama...” Herkesin duyduğundan emin olmak için sesini yükseltti. “Bunu yapmalarına izin vermeyeceğiz!”

Şimdi tüm kuzgunların dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“Onlar düşmanı kendileri yakalayıp zafer kazanmak istiyorlar, öyle değil mi? Ve neden... Soruyorum size neden?.. Neden ikisi de bizi buraya yolluyor? Bu sizi de şüphelendirmiyor mu biraz?” Kuzgunlardan koro hâlinde “evet” sesleri yükseldi. “Düşman burada değil. Öyleyse niye oyun oynuyorlar? Buna düzenbazlık ve hilekârlık derler.”

“Düzenbazlık!” diye bağırdı Searle. “Kandırıyorlar bizi!”

“Ve hilekârlık!” diye bağırdı başka bir kuzgun. “Ve...”

“Buna izin vermemeliyiz.” diye araya girdi Searle. “Kesinlikle izin...”

“Kanıma dokunuyor!” Urrg, avazı çıktığı kadar bağıarak Searle'nin sesini bastırdı. Sessizlik. Urrg duraksayıp baskı altındaki dinleyicilerine şöyle bir baktıktan sonra sakince devam etti. “Peki ne yapacağız?” Yine duraksadı. “Ne yapacağımızı söyleyeyim. Yaşlı Howard'ın gittiği yöne doğru gideceğiz. Gidin demedikleri yere gideceğiz, tamam mı? Ve düşmanı onlar değil, Dişiler Bölüğü olarak biz öldüreceğiz!”

Hepsi fazlasıyla heyecanlanmış görünüyordu. Büyük kalfalarını sallayarak aşağı yukarı zıpladılar.

“Bayanlar Bölüğü!” diye bağırdı Urrg. “Burada uyuyacağız... Sabah ilk ışıkla da hareket edeceğiz!”

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business and for the protection of the interests of all parties involved. The text outlines the various methods and systems that can be used to ensure the reliability and integrity of the data collected.

In addition, the document provides a detailed overview of the legal and regulatory requirements that apply to the collection, storage, and use of personal data. It highlights the need for transparency and accountability in all data processing activities and offers practical advice on how to comply with these obligations. The text also addresses the challenges of data security and the measures that should be taken to prevent unauthorized access and data breaches.

Finally, the document concludes by stressing the importance of ongoing monitoring and evaluation of data management practices. It encourages organizations to regularly review their policies and procedures to ensure they remain up-to-date and effective in the face of changing circumstances and emerging risks.

11. Bölüm

Buz Tabakası

11. 1978

12. 1979

Dört arkadaşı Büyük Sween'e ulaşmıştı. Şimdi çimenlik kıyısından karşıya bakıyorlardı. Gökyüzü alev kırmızısı bir gün batımıyla renklenmişti ve büyük nehrin döne döne, coşkuyla akan sularına çarpıcı bir şekilde yansıyordu. Joog nehrin geniş ve derin olduğunu, şiddetli akıntının karşıya yüzmeyi zorlaştıracağını anlatmıştı. Nehir güzel görünüyordu. Karşıdaki ormandan ağaçların sayısız yeşil tonu parlak gün batımının önünde uzanıyor ve hepsinin yansıması nehrin hareketli yüzeyinde titreşiyordu. Çimenli kıyı boyunca rengârenk çiçekler göze çarpıyordu: Beyaz papatyalar, pembe zakkumlar, kırmızı gelincikler, sarı hindibalar ve daha niceleri... Bunlar da suya yansıyor ve bir an yolcuların dikkatini çeken harika bir görüntü oluşturuyordu. İlk konuşan Amalek'ti.

“Hepimizin uçamaması ne kötü.”

“Evet, biliyorum.” diye ona katıldı Seph. “Hemen karşıya geçer, yolumuza devam ederdik. Bu durumda kabul edelim, burada sıkıştık kaldık.”

“Doğru, bu kesinlikle zor bir durum.” diye başladı Joog. “Çok tehlikeli ve güçlü bir akıntı var. O kuzgunlardan kur-

tulmamız iyi oldu, en azından şimdilik.” Seph’in omzuna kondu. “Bizi orada bir yerlerde arıyorlar.” Yüzünü batıya dönerek kanadıyla işaret etti. “Ama er ya da geç gittiğimiz yolu bulacaklar, değil mi?”

Seph başıyla onayladı. “Evet ama bizi orada ararlarken biraz vakit geçecek.”

“Sanırım haklısın.” diye ona katıldı Joog. “Umalım da öyle olsun. Yani karşıya geçmek için çok az vaktimiz var.”

“Peki ya Yaşlı Howard ne olacak?” diye sordu Amalek.

Joog düşünceli görünüyordu. “Kara Büyücü için çalıştığına göre şimdi onun da güçleri var demektir. Tehlikeli. O da bizim arkamızdan gelebilir. Her an tetikte olmalı ve karşıya geçmenin bir yolunu bulmalıyız. Sonra karşıdaki ormanda gizlenmiş olacağız zaten.” Kanadını kaldırıp nehrin karşısındaki ağaçları gösterdi.

“Acaba!” dedi Neville yukarıdan. “İkinizden biri atkına tutunsa... Ne dersiniz çocuklar? Sizi karşıya geçirebilir miyim?”

“Hmmm...” Amalek kararsız görünüyordu. “Deneyebilirsin ama bence olmaz, çok ağırız.”

Neville, Seph’in atkısını tutabileceği kadar alçaldı. Seph atkısını sıkıca tuttu ama Amalek haklıydı; Neville yükseldikçe atkı uzadı ama Seph hâlâ yerdedi. Sonra Neville kafasının üstünde alçalınca bu kez Seph onun büyük, perdeli ayaklarına tutunmayı denedi ama yine çok ağırdı. Ağırlığıyla büyük albatrosu aşağı çektiğini fark edince ayaklarını bıraktı. Neville havada yana yattı ve yerin hemen üstünde, bir kanadı yeri süpürür, diğeri gökyüzünü işaret eder hâlde iniş yaptı. Perdeli ayaklarından biri çimenlere değdi. Neville bundan yararlanıp

kendini iterek yeniden havalanmaya çalıştı. Tek ayağının üzerinde üç kere zıpladıktan sonra kanatlarını ayarladı ve yeniden havada süzölmeye başladı. Hızla yükseldi ve yukarıdan aşağıdakilere bakarak keyifle kıkırdadı.

“Şu albatros var ya!” dedi Joog gülererek. “Yere yakın olduğu zaman bir palyaçodan daha komik oluyor.”

Çocuklar da güldü ve Neville’e sevgiyle baktılar. Muhteşem gün batımı sönen bir ateş gibi gittikçe azalarak ufuk çizgisinin hemen üstünde hafif bir kızılık bıraktı. Karanlık çöküyordu.

“Bence geceyi burada geçirelim.” dedi Joog. “Bu sorunu sabah çözeriz. Hepimiz yorgunuz ve uykuya ihtiyacımız var. Ama bu sefer şafak sökmeden kalkıp erken bir başlangıç yapacağız.”

“Bunu söylediğine sevindim Joog.” dedi Amalek. “Bacaklarım çok yoruldu.”

“Benimkiler de...” dedi Seph. “Şuraya ne dersiniz, şu ağaçların altına?”

“Olur, çok uygun görünüyor.” diye onayladı Joog.

Seph ağaçlara doğru yürürken, “Joog gözcülük etmene yardım edeceğim. Senin de uyumaya ihtiyacın var.” dedi.

“Teşekkür ederim.” diyerek başını salladı Joog. “İhtiyaç olduğunda seni uyandırırım.”

Ağaçların altında çimenler boy atmıştı, aralarından kırmızı gelincikler görünüyordu. Yere uzanınca yumuşacık çimenlerin üstünde pek rahat ettiler. Ağaçlar sayesinde kuzgunlardan, uzun çimenler sayesinde de yürüyerek geçecek birilerinden gizlenebildikleri için burası uyumak için mükemmel bir yerdi. Bu güvenle rahatladılar ve hemen uyudular. Joog yukarıdaki

ağaca tünedi. Gözlerini dört açmıştı, kulakları en ufak sesleri bile duyabiliyordu.

Birkaç saat sonra Seph'in nöbet sırası geldi ve Joog yanına konup onu uyandırdı. Seph uykulu uykulu ağacın altına yürüyerek çimenlerin üstünden diğer yerleri görebileceği bir ağaç köküne oturdu.

"İki saat sonra bizi uyandır." diye fısıldadı Joog, yeniden ağaca konarak. "Tamam mı? Şuradaki ufukta hava aydınlanmaya başlar başlamaz." Başıyla o yönü gösterdi.

"Tamam." diye fısıldadı Seph.

Joog gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Seph gece nöbet tuttuğu için mutluydu. Yapılması gereken bir işi yapıyormuş gibi hissediyor, olası bir tehlike anında hemen harekete geçmek için tetikte olmak hoşuna gidiyordu. Ama karanlığa bakınca bunun bir oyun olmadığını, gerçekten tehlikede olduklarını düşündü. Aranmakta olduklarının korkunç gerçeği, suya düşen siyah mürekkep damlaları gibi aklını bulandırdı. Bütün bunların bir rüya, bittiğinde her şeyin eski hâline döneceği bir kâbus olmasını istiyordu. Ama rüya değildi, aranıyorlardı ve her an saldırıya uğrayabilirlerdi. Sanki kafasının üstünde ne zaman düşeceğini bilmediği bir giyotin var gibiydi.

Zaman çok yavaş ilerliyordu ve Seph küçük sesler duydukça sık sık huzursuzca kımıldanıyordu. Muhtemelen gece hayvanlarının olağan sesleriydi duydukları. Gökyüzünde yüzlerce yıldız göz kırpıyordu. Ay hafif bir ışık yayıyor ve gecenin karanlığını gri gölgelere dönüştürüyordu. Ama arkalarındaki ağaçların altında ve nehrin karşı tarafında hâlâ derin bir karanlık hüküm sürüyordu. Karanlıkta buraları görememek Seph'i

tedirgin ediyordu. Soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu.

Saatler geçtikçe ay ağaçların arkasında yavaş yavaş battı ve karanlık koyulaştı.

Şimdi her yer sessizdi. Seph kendini en ufak sesin bile büyüdüğü bir sessizlikle çevrelenmiş hissetti. Birden arkasındaki ağaçlardan bir ses geldi. Kafasını çevirip baktı. Gecenin içine doğru baktı, ağaç gövdelerinin kara gölgelerine baktı ama karanlık, bir sis örtüsü gibi her şeyi ondan gizliyordu. Nefesi daraldı.

Ses kesildi ve bir süre sonra Seph dönüp çimenlere ve nehrin karşı tarafına doğru baktı. Gözlerini en karanlık yerlere dikip görmeye çalıştı ve orada kımıldayan bir şey gördüğünü sandı. Ürperdi.

Yukarıdaki ağaçta uyuyan Joog'a baktı. "Joog!" diye seslendi fısıltıyla.

Joog hemen uyandı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Sesler geliyor... Muhtemelen zararsız yaratıklar ama... Şuradan, arkamızdaki ağaçlardan. Oradaki ağaçların altında da... Çok karanlık ama galiba bir şey gördüm..." Biraz daha yüksek bir ses duyunca sustu. Nehrin karşısındaki ağaçların altından gelen bir hışırtıydı bu. İkisi de kıyının biraz üst tarafına doğru baktılar. Sonra yine bir şey kımıldadı.

"Bir şey var." diye fısıldadı Joog. "Gördüm. Hiç kımıldamadan izlemeye devam et."

Birkaç dakika ikisi de gözlerini o noktadan ayırmadı. Şafağın yaklaşmasıyla gökyüzü aydınlanıyordu ve yavaş yavaş daha iyi gördüklerini fark ettiler.

Önce Joog konuştu fısıldayarak. "Orada bir şey var. Bir siluet görebiliyorum. Hareket ettiğini görebiliyorum."

“Ne yapacağız?” diye sordu Seph.

“Bekleyip gözleyeceğiz.”

Aydınlığın artmasıyla şekil netleşiyordu. Ama hâlâ ne olduğu anlaşılacak kadar belirgin değildi.

“Belki...” diye fısıldadı Seph umutla. “Belki de o... Zararsız bir şeydir.” Ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

“Bu bir... Sanırım bu bir insan.” dedi Joog. Bakmaya devam ediyordu. “Evet, kesinlikle. Bir şeyin üstünde oturuyor ve başlıklı bir pelerini var. Ben gidip bir bakayım.”

“Güvenli olmayabilir. Ya Yaşlı Howard'sa?”

“Ondan korkmuyorum.”

“Ya da... Şey, kimlerin onun için çalıştığını bilmiyoruz.”

“Biliyorsun, ben sessizce uçabiliyorum.” diye fısıldadı Joog. “Bir tur atıp geleceğim. Korkacak bir şey yok.”

Tam havalanmak üzereydi ki şekil hareket etti. Alacakaranlığın gölgeleri arasından karşı kıyıya baktılar. Şekil ayağa kalktı ve ağaçların arasından çıkıp kıyıda yürüdü. Bir kıvrımdan dönüp görünmez oluverdi.

“Gitti.” diye fısıldadı Seph rahatlayarak. “Gitti, değil mi?”

“Evet, gitti galiba.” diye karşılık verdi Joog. “Bir süre daha bakmaya devam edelim.”

“Şimdi etrafı kolaçan etsem iyi olur.” dedi Joog biraz sonra.

Joog havalandı ama dönemeçten bir kayığın geldiğini görünce hemen yere indi. Loş ışıkta kayığın akıntıda kayışını seyrettiler. Suyun üstünde hafif bir sis vardı.

“Seph, diğerlerini uyandır.” diye fısıldadı Joog.

Seph uzun çimenlerde sessizce hareket ederek Amalek'le Neville'i uyandırdı. Birkaç saniye sonra çimenlerin üstünde

kafaları göründü. Kayık onlara doğru ilerledi ve suyun kenarında büyümüş olan bir grup salkım söğüt ağacının altına yöneldi. Şimdi başlıklı bir şeklin kürekleri bırakıp kayıkta ayağa kalktığını görebiliyorlardı. Şekil bir dala uzandı, kayığı bağladı sonra kıyıya çıktı.

“Bu hiç hoşuma gitmedi.” diye fısıldadı Amalek. “O kim?”

Loş ışıkta bu gölge, bacaklarını gizleyen sis ve yüzünü saklayan başlığıyla hayalet gibi görünüyordu. Arkadaşlar hareket edemediklerini, bunun kim olabileceği korkusuyla donduklarını hissettiler. Hareket edecek olurlarsa, yerleri belli olurdu.

“Görüldüğümüzü sanmıyorum.” diye fısıldadı Seph.

Tam o sırada gölge onlara doğru döndü, hareketsiz durdu ve salkım söğütlerin arasından çıktı. Sonra onlara doğru yürümeye başladı: Doğan güneşin ışıklarını arkasına almış kara bir gölge. Amalek kafasını eğdi, Seph de ağacın arkasına kaydı.

“Çabuk.” dedi Joog. “Ağaçlara doğru.”

Koşarlarken gölge arkalarından seslendi.

“Bir kayığa mı ihtiyacınız var? Ya da belki biraz yemek? Yoksa ikisine de mi? Belki de susamışsınızdır?”

Hepsi durup arkalarına döndü. Gölge ayaktaydı ama aralarında biraz mesafe vardı.

“Kimsin sen?” diye seslendi Joog.

“Kayıkçuyım ben.” diye cevap geldi. Şimdi yürümeyi bırakmıştı. “Şüphelendiğinizi görebiliyorum. Belki de şüphelenmekte haklısınız... Ama gerek yok. Kötü mü görünüyorum?”

Aslında sesi kalın ve gür geliyordu. Kimse cevap vermedi. Hiç de kötü birine benzemiyordu ama yine de emin değillerdi. Kayıkçı sorusuna cevap alamayınca tekrar konuştu:

“Karşıya geçmek istiyor musunuz?”

“Evet.” dedi Joog. “Yapmak istediğimiz şey tam da bu.”

“Yemek istiyor musunuz?”

“Evet, istiyoruz.” dedi Joog.

“Ben şurada olacağım.” Söğüt ağaçlarının altını işaret etti. “Akıntının daha zayıf olduğu yukarı kıyıya yürümezseniz karşıya geçmek sizin için çok zor olacak. Yukarı kıyıya yürürebilirsiniz de. Ama isterseniz, işte kayığım burada.” Ağaçların altına döndü sonra oturup bir ağaç gövdesine yaslandı.

Seph diğerlerine bakarak, “Ben, ona güvenelim derim.” dedi.

“Ama...” diye başladı Amalek. “Onu tanımıyoruz ki.”

Seph kız kardeşine baktı. “Dostça konuşuyordu.”

“Tabii ki öyle. Bizi kandırmanın en iyi yolu bu.”

“Evet, biliyorum. Ama saldırabilirdi, yapmadı. Neden?”

“Evet.” dedi Joog. “Aynı fikirdeyim. Ve gitmek istersek gidelim diye de bizi bıraktı. Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Öyle!” dedi Seph. Söğüt ağaçlarına doğru bir adım atmıştı bile. “Güvenli olduğunu düşünüyorum.”

Amalek şimdi başını söylenenleri onaylıyormuşçasına yavaşça sallıyordu ama yine de çekimserdi. “Ne demek istediğinizi anlıyorum... Ama...”

Joog uçarak Amalek'in omzuna kondu. “Amalek bak, burada şans unsuru var, o yüzden uyanık olalım. Tamam mı?” Amalek tamam anlamında başını salladı. “Hadi o zaman.”

Azalan sisin içinden söğüt ağaçlarına doğru yürüdüler. Neville biçimsiz paytak yürüyüşüyle arkalarından geliyordu. Hâlâ kaygılı olan Amalek diğerlerinden biraz gerideydi. Az sonra Kayıkçı'nın önünde durdular. Kayıkçı bir ağaca yaslan-

mış, yerde oturuyordu. Pelerini koyu orman yeşiliydi, başlığı öyle bir açıyla duruyordu ki yüzünü görmek için baktıkları hâlde göremiyorlardı. Yanındaki çimlerde yan yatmış başka bir kayık daha duruyordu.

“Ben kayıkçiyım ve işte kayık da burada.” Elini suda hafifçe sallanan küçük kayığa doğru salladı. “İsterseniz sizi karşıya geçiririm. Giderken yemek de yiyebilirsiniz.”

Sarkan ağaçların altında sallanırken kayığa hafif hafif su çarpıyordu. Çok basit görünüyordu; sorunları kendiliğinden çözülmüştü. Derken, hepsi aynı anda tereddüt etti. Karanlık şekillerle şu ana kadar yaşadıkları onca şeyden sonra bunun bir aldatmaca olmasından korkuyorlardı. Kayıkçı biraz garipti. Her şeyden önce yüzünü göremiyorlardı, baktıkça daha görünmez oluyordu, yakından bile. Korkunç bir tuzağa adım atıyor olabiliyorlardı. Sonra esmer tenli ellerini fark ettiler. Bunlar bir kayıkta kürek çekebilecek hayatının baharındaki genç, güçlü bir adamın elleri değildi. Yaşlı bir adamın elleri gibi kırıktı ve böyle yaşlı bir adamın gürül gürül akan bir nehirde nasıl kürek çekebileceğini merak ediyorlardı.

Kayıkçı, akıllarından geçeni okumuşçasına, “Görünüşe, yaşlı bedenime aldanmayın.” dedi sakın ve yumuşak bir sesle. “Yeterince güçlü olmadığımı düşünüyorsunuz, değil mi? Bu sabah karşıya kürek çektiğimi görmediniz mi?”

Başlarını sallayarak gördüklerini belirttiler.

“Dinleyin, söyleyeceğim şey önemli... Çok önemli. Gerçek güç içinizdedir. Bunu hiç unutmayın, her zaman güvende olursunuz. Bu çok çok büyük bir sırdır. Gerçek güç içinizdedir.”

Onu dinlerken güçlendiklerini hissettiler ve bu kukuletalı yabancıya ısınmaya başladılar.

“Evet, teklifimi kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?” diye sordu kayıkçı ve sesinde onlara güven veren bir şey vardı. Ses tonunda, kelimelerin arkasındaki güç ve güzellikte, karşı koyamadıkları sınırsız bir iyilikseverlik hissediliyordu.

Yine de Amalek şüpheye düştü, bu adama güvenebileceklerinden emin olmak istiyordu.

“Kabul ediyoruz.” dedi Seph kesin olarak. Küçük kayığa binmeye, ikram edilecek yiyecekleri yemeye ve Büyük Sween Nehri'nden karşıya geçmeye hazırlardı.

Tally gün boyunca ve gece yarısına kadar yolculuk yapmaktan o kadar yorulmuştu ki ertesi gün güneş batmaya başlayana kadar çimenlerin üstünde uyudu. Gayet anlaşılır, tatlı bir sesle birden uyandı.

“SKK.”

Büyükbabasının sesiydi.

“Soğukkanlılığını Koru.” Hatırlamıştı.

Doğrulup etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu. Burnunu oynatarak havayı kokladı, dinledi, duyuları açılıyordu. Ne yapması gerektiğine karar verdi. Burney Tepesi'ne tırmanacak ve tepeden krallığın büyük bölümünü görecekti. Kralığı kuş bakışı görmek onun için bir harita görevi görecekti. ‘Soğukkanlılığını koruyacak’ sonra yolculuğun geri kalanı için plan yapacaktı.

Enerjiyle tepeye tırmanmaya koyuldu. Tepede yükseldiğinde hava kararmıştı. Tepedeki ağaçlara yaklaştı ve bir koku

aldı. Sonra birtakım sesler duydu. Görünmemek için yavaşça ve sessizce çalıkların arkasına doğru ilerledi. Ağaçların altına gelince çalıkların yaprakları arasından baktı ve geceyi geçirmek için ağaçlara konmuş olan bir kuzgun sürüsü gördü. Bunlar Dişiler Bölüğü'ydü.

Tally bir ağacın gövdesine yaslanıp gözlerini kapadı ve aralarında konuşan kuzgunları ilgiyle dinledi.

Yaşlı Howard da gece boyunca yolculuk yapmıştı. Dinlenmek için sık sık yürümeye ara vermiş olsa da yola devam etmişti. Emredildiği gibi iki nehir geçmişti. Önce Küçük Sween Nehri'ni sonra da su gücünü ikiye katlayarak birleşmeden önceki bir yerden Büyük Sween Nehri'ni. Akıntının aşağısında bu birleşmiş güce Ben Nehri de katılıyor ve büyük nehrin coşkun suları oluşuyordu.

Yaşlı Howard, akıntıyı kontrol altına alarak iki nehri de geçmek için küçük bir salın ve Kara Büyücü'nün sihrine ihtiyaç duymuştu.

Doğan güneşin altında ağır ağır ilerlerken yarıya kadar ıslak pantolonu ve su içindeki çizmeleriyle perişan ama kararlı görünüyordu. Bir eli cebindeydi ve altın külçesini tutuyordu. Altını sıkıca, sahiplik duygusuyla tutuyor ve arada bir de sallıp parmaklarını kenarlarında gezdiriyordu. Sık sık çıkartıp açgözlülükle, hayran hayran bakıyordu. Altına bakarken kara gözlerini hırsıyla kırıştırıyordu. Yüzüne doğru kaldırıyor ve göz parmaklarıyla okşuyordu. Sonra güvende tutmak için

tekrar cebine koyuyor ve ağırlığından düşen pantolonunu çekiştiriyordu.

Nehrin kuzey kıyısında bulunan Periler Ormanı'nın güney sınırında ilerliyordu ve Kara Büyücü Bela'nın kendisine vermiş olduğu 'görev' için daha da heyecanlanıyordu. Efendisinin başına bela olan Prens'le Prensese'i öldürecekti. Fare ve kediyi çuvala koyduğu sırada baykuşun yanında uçan büyük kuş albatrosun sırrını merak ediyordu. Onlarla başa çıkmak daha zor olacaktı. Uçarak kaçır ve Güzel Göl'ü geçip Büyücü Elzafan'a giderlerse hiç iyi olmazdı. Bir şeyler düşünmesi gerekecekti.

Ağır, tombul bedenini ağaçların gölgesinde sürüklerken nehrin kıyısındaki güzelliğin hiç farkında değildi. Sabahın puslu ışığında bile çimenlerin yeşilini süsleyen tüm çiçeklerin renkleri göze çarpıyor ve seyredilesi bir tablo sunuyordu ama Yaşlı Howard o kadar duyarsızdı ki zihni kendisine verilmiş olan kötü vazifeyle öylesine meşguldü ki etrafına karşı âdeta şuursuzlaşmıştı. Amacından, yani Prens'i, Prensese'i ve onlara yardım eden hayvanları öldürmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Şimdi, bir şekilde Kara Büyücü Bela'nın kendisiyle birlikte yürüdüğünü, içinde olduğunu ve onun gözlerinden baktığını hissediyordu. Bunun ona şaşırtıcı bir güç ve her şeyin yapılabileceği duygusunu verdiğini biliyordu. İlk başta hoşuna gitmemişti ama alışmaya ve hatta sevmeye başlıyordu. En iyi tarafıysa, içine işleyen gücün zevkli deneyimiydi.

"Her şeyi yapabilirim!" diye düşündü.

Bu güç hissini veren şeyin cebindeki altın külçesi, açgözlülükle sürekli yanında taşıdığı en kıymetli eşyası olduğundan habersizdi. Bu altın da büyü'nün bir parçasıydı. Büyü'nün ya-

pıldığı esnada orada bulunan kare şeklindeki büyük parçadan kesilmişti ve Yaşlı Howard'a daha önceden verilmiş olmasına rağmen görünmez bir şekilde büyük parçaya bağlıydı. Kara büyü yapıldığında Kara Büyücü Bela'nın kötü varlığından bir parça almıştı. Kara Büyücü için bu tesadüfen ortaya çıkan bir sürpriz olmuştu. Altını Yaşlı Howard'a onu gücünün etkisi altına almak için vermiş ve büyüyü yaptıktan sonra ona bağlı olarak hareket ettiğini görünce çok sevinmişti. Kısa süreli derin düşünceler sonucu Yaşlı Howard'la olmayı, beyninde ve düşüncelerinde yer etmeyi başarabiliyordu.

Yaşlı Howard akıntı yönünde yürüyor ve gözleriyle sürekli onları görebilmeyi umut ettiği öteki kıyıyı takip ediyordu. Doğan güneşin parlak kızılığı manzarayı aydınlatıyordu.

Sonra durdu ve kuytuda kalacağı ağaç gölgelerinin içine doğru geçti. Çizmelerini teker teker çıkarıp içlerindeki suyu boşalttı. Büyük bir gayretle ıslak çoraplarının üstüne çizmeleri tekrar geçirdi. Başını kaldırınca loş ışıkta, nehrin biraz aşağı-sında karşıya geçmekte olan bir kayık gördü. Sessizce ve hızlıca suyu yara yara ilerlemesini izledi. Çömeldi ve gözlerini kısıp kayığa dikti. Küreklere asılan pelerinli birini, önde baykuşu, arkada albatrosu ve tabii ki Prens'le Prensese'i görebiliyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onları bu kadar kolay bulmayı ummamıştı. Küçük kayık yolu neredeyse yarılarmıştı ve Yaşlı Howard acele etmesi gerektiğini biliyordu.

"Suya bak!" dedi zihnindeki Kara Büyücü'nün sesi.

Suya baktı. Kafasında Kara Büyücü Bela'nın gücünü hissediyor, onun aracılığıyla hareket ediyor ve nehre onun gözüyle bakıyordu. Gözlerini diktiği noktada suda küçük dalgacıklar kabarmaya başladı. Sonra büyük dalgalara dönüştü. Dalgalar,

görünmez bir set suyun akışını engelleyip onu bir duvar hâline getiriyormuş gibi yükseldi. Gittikçe yükseldi, bir adam boyuna geldi ve yükselmeye devam etti. Su, görünmez setin önünde birikirken bir yandan sesi de çağıldayan bir şelale gibi artıyordu. Bu arada, kayığın geçtiği nehir boyunca akıntı kesilmişti ve su seviyesi giderek azalıyordu.

Sonra bir şey Yaşlı Howard'ın dikkatini başka yöne çekti. Köpüren suyun sesine başka sesler karışmıştı. Yaşlı Howard kuş seslerini ayırt edebildi. Başını kaldırıp baktı ve küçük sandalın üstünde daireler çizerek uçan büyük bir kuzgun sürüsü gördü. Kara, sevimsiz kuzgunlar öldürmek için pike yapmaya hazırlanırken yüksek sesle bağırdı. Derken, Yaşlı Howard bakışlarını nehirden ayırdığını ve yükselen suyun alçalmaya başladığını fark etti.

“*Odaklan!*” Kafasının içindeki Kara Büyücü'nün ısrarcı sesi konuşuyordu. “*Kuzgunlar da bizden yana. Birlikte çalışın!*” Yaşlı Howard emre itaat ederek yeniden nehre baktı. Su anında tekrar yükselmeye başladı.

“*Saldırın!*” diye bağırdı General. Ama yarı yolu geçmiş olan aşağıdaki kayığa öyle bir dalmıştı ki yukarıda neler olduğunu fark etmemişti.

“*Saldırın!*” diye bağırdı Urrg. Erkekler sandala hücum ederken Dişiler Bölüğü de erkeklerin üstüne üşüştü.

Yaşlı Howard neler olduğunu anlamak için gözlerini sudan çekip kuzgunlara baktı.

“*Odaklan!*” dedi ses ısrarla, can havliyle. “*Gözlerini çekmenin sırası değil!*” Ama Yaşlı Howard bakışlarını çekmişti bir kere ve sular alçalıp muazzam bir sel hâlinde, kocaman bir gelgit dalgası gibi küçük kayığa doğru aktı. Erkekler Bölüğü

tam kayığa ve içindekilere çullanmak üzereyken su kayığa çarptı. Kayık ve kuzgunlar beyaz köpüklerin ve kara tüyle-
rin birbirine karıştığı sularla sürüklendi. Şimdi hız kazanan
gelgit dalgasının tam üstünde olan Dişiler Bölüğü, Urrg'un
liderliğinde dalgayı takip etti. Erkek kuzgunlar kendilerini
büyük dalgadan kurtarmak için mücadele ediyordu ama kur-
tuldıkları anda dişiler üstlerine çullanıp onları tekrar suya
düşürene kadar acımasızca gagalıyordu.

“Kesin şunu!” diye bağırdı sudan çıkmayı başarmış olan
General.

Gagasını saldırmak için doğrultarak hızla Urrg'a doğru
uçmaya başladı. General'in ani saldırısı Urrg'u şaşırttı ama
tam zamanında ondan ustaca kaçınca General yanından geçip
havaya doğru yükseldi.

“Efendimiz bunun için seni cezalandıracak!” diye bağırdı
General yukarıdan ve yeniden saldırmak için döndü.

Urrg bu tehдitten korkmuştu. Ayrıca General'in ona doğru
geldiğini ve avantajlı durumda olduğunu da fark etti. Kendini
kaybetmişçesine panikledi. “Dişiler Bölüğü!” diye bağırdı.
“Dişiler Bölüğü! Bırakın onları! Acıyın zavallılara!”

Bunu duyan General onu uyarmak anlamında gagasıyla
hafifçe dokunarak yanından geçip gitti.

“Mantıklı bir karar.” dedi.

Dişiler erkeklere saldırmayı bıraktı ve yavaş yavaş dal-
gadan yukarıya yükselmeye başladılar. Tüm erkek ve diş
kuzgunlar birbirlerine karışıp büyük bir sürü hâlinde dalganın
peşine düştü. Gün aydınlanmaya başlarken tüm bu manzara
gün doğumunun pembe parıltısıyla renklendi.

Büyük dalga ve önüne kattığı her şey hızla gözden kay-

bolurken Yaşlı Howard olanları hayretle izliyordu. Bunun bir başarı olduğunu düşünüyordu. Büyük bir başarı! Görevini tamamlamıştı. Prens ve Prenses asla sağ kurtulamazlardı. Muhtemelen o iki kuşu da halletmişti. İçlerinden biri kurtulmuşsa ki kurtulamayacaklarından kesinlikle emindi, o zaman kuzgunlar icabına bakardı. Bitkin bir hâlde bir meşe ağacının gövdesine çöktü ve uykuya daldı. Kara Büyücü onunla konuşmaya çalışıyordu ama boşuna.

Bu arada, Taşlar Krallığı'nda birkaç saat önce, yani önceki gece, Yaşlı Howard büyük dalgayı oluşturmak için nehre doğru yürürken, Kara Büyücü bir yolculuk yapmaya karar vermişti. Çok önemli bir iş için yola çıkıyordu ve Yaşlı Howard'ın başarılı olacağını varsaymıştı. Bu yolculuk, planın diğer kısmı için gerekliydi. Jamaar'a nereye gittiğini söylemiş, yokluğunda evi korumasını emretmiş ve evden ayrılıp her şeyin kar örtüsü altında kaldığı geceye doğru yürümeye başlamıştı. Sert, dondurucu rüzgârda iri iri kar taneleri uçuşuyordu. Bahçenin sonundaki ağaçlıktan geçmiş, ağaçların korumasından çıkıp kuzeye doğru yönelince tipinin rüzgârıyla karşılaşmıştı.

Tipinin daha şiddetli ve karın daha kalın olacağı Batı Tepelerinden gitmemeye karar vermişti. O yüzden sağa dönüp Flatsage Tarlalarının eteğindeki Charin Yolu'na girdi. Yol dümdüz, bembeyaz tarlalara sınır oluşturuyor ve ileriye doğru uzanan alçak bir çit sayesinde, kıvrıla kıvrıla gittiği istikamet ayırt edilebiliyordu. Yer yer biriken kar yolculuğu

zorlaştırıyordu. Büyücü çok güçlü ve azimli olmasına rağmen, yolda istediği hızla yürüyemiyordu. Kuzeyin dondurucu rüzgârı ona doğru esiyor ve büyücü iki ileri bir geri giderek güçlkle ilerliyordu.

Kara Büyücü Bela Yaşlı Howard'ın evinden ayrılıp gece yolculuğuna başlar başlamaz Jamaar ayağa kalkmıştı. Efendisi ona tetikte olmasını söylemişti ve o, kapının kapandığını duyar duymaz kalkıp tırnaklarını ahşap merdivenlerde takırdata takırdata çabucak üst kata çıktı. Yolu görmek için ağzında bir gaz lambası taşıyordu. Işık evin dışından görünmesin diye lambayı merdiven sahanlığında bırakıp odalardan birine girdi. Camın önüne geldi, büyük patilerini pencerenin pervazına dayayarak dışarı baktı. Cam nefesiyle buğulanınca tüylü kafasını cama sürtüp buğulu yeri sildi ve yeniden baktı. Kara Büyücü'nün bahçenin sonunda ağaçların arasından geçip yoğun kar yağışının altında uzun adımlarla uzaklaştığını gördü.

Kara Büyücü evde olmadığı için şimdi kendini tam anlamıyla özgür hissediyordu. Bir süreliğine büyücünün baskısı altında olmaktan kurtulmuştu. Karışık duygular içindeydi. Bir yandan Kara Büyücü'nün gücünden ve tabii kendisine verilmiş olan olağanüstü güçten haz alıyordu. Düzenli olarak yediği yemek de kendisi için önemli bir avantajdı. Diğer yandansa kendisine bir köle gibi davranılmasına ve çoğu zaman efendisi ne isterse onu yapmaya mecbur olmasına içerliyordu. Daha fazla özgürlük istiyordu. Şimdi Kara Büyücü evin

dışında olduğuna göre efendisinin dizginleyici kontrolünden kurtulduğunu düşündü ve odada dolanarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Açlıktan midesi kazınıyordu. Şimdi başıboş bir köpek olduğu zamanlardan daha iyi besleniyordu ama yemek için bekletildiğinde sık sık sabırsızlanıyor ve sinirleniyordu. Yiyeceklerin nerede olduğunu biliyordu, lambayı ağzına alarak merdivenlerden aşağı yöneldi. Bir sürü yiyeceğin bulunduğu mutfağa girdi. Bacaklarından asılmış bir sıra tavşan vardı. Bir köpek için oldukça özendirici bir görüntüydü doğrusu. Jamaar lezzetli yiyeceklere bakarak dudaklarını yaladı ve bu riski alıp almamayı düşündü. Efendisinin bu kadar çok tavşanın arasında birinin eksildiğini fark etmeyeceğine karar vererek büyük bir sıçrayışla bir tanesini kaptı ve ödülüyle birlikte yere atladı. Hemen midesine indirmeye başladı.

Kara Büyücü sık sık dışarı çıkar, büyülenmiş hayvanlar bulur sonra büyüü bozup onları öldürürdü. Bu şekilde çok kolay elde ettiği bir sürü yiyecek stoklamıştı. Jamaar kısa sürede yemeğini iştahla silip süpürmüş ve hatta hatır hutur kırdığı kemiklerin çoğunu yalayıp yutmuştu. Tam son lokmasını yutacaktı ki keskin kulakları bir ses duydu ve kafasını yana çevirip dinledi. Ses bodrumdan geliyordu, ne yapacağını biliyordu, hiç düşünmedi bile. Aşağıda zincire bağlı olan Horrik'in hoşnutsuz sesiydi bu ve Jamaar onu ziyaret edecekti.

Karnı doyduğundan memnun, mutfak kapısına yürüdü. Arkasına bakınca ortalığı temizlememiş olduğunu fark etti ve mutfağa girdiğine dair hiçbir iz bırakmamak için geri döndü. Yerdeki kan lekelerini yaladı ve bir parça tavşan tüyüyle birkaç küçük kemiği ocağın altına süpürerek temizledi. Sonra

lambayı aldı ve odadan çıkıp bodrum kapısına doğru ilerledi. Ön patileriyle kapının koluna asıldı. Kapı açıldı, Jamaar içeri girdi ve merdivenlerin başında durup aşağıya baktı. Oda pisti ve rutubet kokuyordu. Lambayı en üst basamağa bıraktı. Gözlerinin, lambanın ölgün ışığıyla aydınlanan loş odaya alışması uzun sürmedi. Horrik'e bakındı.

“Ne istiyorsun?” diye hırladı Horrik kuşkuyla. Tok sesi odanın köşesinden gelen keyifsiz bir inlemeydi. Jamaar sesin geldiği yere doğru baktı ve karanlık köşede Komodo ejderinin uzun gövdesini gördü.

Horrik gözlerini Jamaar'a dikti. Sonra kocaman kafasını yerden kaldırdı.

“Ne oldu sana böyle?” dedi şaşkın şaşkın. “Vücudun büyümüş... Daha irisin... Ve daha güçlüsün... Nasıl oldu bu?”

Jamaar cevap vermeden Horrik'e bakmaya devam etti.

Horrik kocaman ağzını açtı ve kahkahayla gürlüdü. “Ama yine de kavgada bana rakip olamazsın... Kavgaya ettiğimizde yani!” Yine güldü. Jamaar jilet gibi keskin dişlerini görebiliyordu. “Seni canlı canlı yerim.”

“Ben buraya dövüşmeye gelmedim.” dedi Jamaar.

“Niye geldin öyleyse?” diye hırladı Horrik sinirli sinirli. Sesi heybetli gövdesinde yankılanıyor gibiydi.

“Ben sadece... Şey... Seni ziyarete geldim.”

“Nedenmiş o?”

“Serbest kalmak ister misin?” diye sordu Jamaar.

Horrik şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Bu köpek, küçümsemediği ve nefret ettiği, yukarıdan ayak seslerini her duyduğunda kıskançlıkla kıvrınmasına neden olan bu köpek ona yardım mı ediyordu?

“Evet, isterim.” dedi Horrik sakınarak. “İyi ama neden?”

“Burada acı çekmene dayanamıyorum. Çok kötü bir durum olmalı.”

Horrik, kocaman, kösele gibi kafasını sallayarak, “Öyle.” dedi kasvetle.

“Aşağıda böyle zincire vurulmuş olmak korkunç olmalı.”

“Korkunç. Aşağıya in de beni serbest bırak.”

“Ah, çok... Berbat... Çok aşağılayıcı olmalı...”

“Aşağılayıcı.” diye sözünü kesti Horrik. Sabırsızlanmaya başlıyordu.

“Öyle olmalı... Ne kadar korkunç olduğunu hayal etmek zor. Sen kanatsız ve alevsiz bir ejderha... Ve ben burada öyle serbestçe dolaşıyorum. Hiç kıskanmıyor musun?”

Horrik şimdi Jamaar'ın sesindeki alayı fark etti ve kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca hayal kırıklığıyla ürperdi. Zinciri boynunu sıkana kadar çekti. Çatal dilini ağızdan çıkardı ve dili yılan gibi kıvrıldı.

“Beni serbest bırakırsan sana yardım edebilirim!” dedi Jamaar'ı kandırmaya çalışarak.

Jamaar merdivenlerden inmeye başladı, Horrik'in umutları yeniden yükseldi.

Yumuşak, ikna edici bir sesle hemen ekledi. “Beni serbest bırak, ben de sana istediğin şekilde yardım edeceğim.”

Jamaar merdivenleri yarılınca durdu. “Aşağısı gerçekten çok korkunç olmalı...”

“Dinle!” diye yalvardı Horrik. “Birlikte güçlü olabiliriz. Kara Büyücü'yü öldürüp onun yerini alabiliriz.”

Jamaar gözünü dikmiş Horrik'e bakıyor, Horrik hevesle ve umutla Jamaar'ın vereceği cevabı bekliyordu. “En... Ola-

bilecek en kötü şey olmalı... Buraya hapsedilmek... Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum..."

Horrik birdenbire aklına gelen bir şey yüzünden Jamaar'ın sözünü kesti. "Efendimiz nerede?"

"Dışarı çıktı." dedi Jamaar. "Yani ona seslenmenin bir faydası olmaz."

"Bunu ona anlatacağım. O yokken yaptıklarını söyleyeceğim. Mutfakta sesini duydum."

"Sana inanmaz, değil mi? Artık sana güvenmiyor... Bana güveniyor."

Horrik'in öfkesi patladı. Birden kısa bacaklarının üstünde kalktı. Kafasını geri yatırdı ve öne doğru ardılarak tüm gücüyle Jamaar'a tükürdü. Ölümcül salya ona doğru uçarken Jamaar merdivenlerden koştu ama yeterince hızlı değildi ve yarı yolda salya kuyruğuna isabet etti. Bir cızırtı sesi ve bir yanık kokusunun ardından kuyruğu kopan Jamaar acıyla inledi. Basamaktan kaydı, kafasını duvara çarptı ve merdivenlerden yuvarlandı. Horrik zincirinin izin verdiği ölçüde ileri doğru hamle yaptı. Kocaman ağzını açtı, öldürmeye hazırды. Bu, beklediği fırsattı.

Jamaar aşağı yuvarlandı ve merdivenlerin dibine düştü. Horrik çenesini sertçe kapadı ama sadece Jamaar'ın kuyruğundan geriye kalan küçük bir parça koparmayı başardı. Jamaar yine feryat etti. Şanslıydı ki arka ayaklarının üstüne düşmüştü ve hızla merdivenlere fırladı.

Horrik kopardığı kuyruk parçasını tükürdü. Tükürdüğü Jamaar'ın kafasını ıskalayıp duvara yapıştı, cızırdadı. Jamaar, merdivenlerin başına gelince durdu. Kafasına aldığı darbeden dolayı başı dönüyordu.

“Yakalayacağım seni!” diye bağırdı Horrik.

Jamaar dönüp, “Yaptığını ona anlatacağım!” diye haykırdı ama başını çevirirken lambaya çarptı. Patisiyle yakalamaya çalıştı ama lamba kaydı ve merdivenlerden aşağı düştü. Jamaar lambanın yuvarlanışını yukarıdan izledi. Lamba düşünce paramparça oldu, içindeki gaz yağı ahşap döşemeye saçıldı. Gaz yağının alev almasıyla dumanlar yükseldi.

“İmdat!” diye bağırdı Horrik.

Jamaar ne yapacağını düşündü ve hemen karar verdi. Hiçbir şey yapmayacaktı. Canlı canlı yanarsa bu memnun edici bir sonuç olurdu ve o, bunu hak ediyordu.

Horrik, yaklaşmakta olan ateşin büyüyen alevlerinden korkup geri çekilirken, “Yardım et, Jamaar!” diye bağıırıyordu.

Jamaar dönüp koştu, arkasından kapanan bodrum kapısını tekmeleyerek çıktı. Sonra koridoru geçip köşede halısının olduğu odaya döndü. Haliya çöktü ve yaralı kuyruğunu yaladı. Kafasına aldığı darbenin etkisiyle başı hâlâ dönüyordu ve kuyruğunun yarısını da kaybetmişti ama Horrik'ten kurtulmanın karşılığında bu sadece küçük bir fedakârlıktı. Uykuya dalarken başı fırl fırl dönüyordu. Bir süre Horrik'in yardım çığlıklarını duydu sonra sesler kesildi.

Kara Büyücü Bela epey yol almıştı. Takip ettiği yolun sol tarafında karlarla kaplı seyrek evleriyle Batı Tepeleri yükselmişti. Bu donmuş krallıkta kendisinden başka hareket eden hiçbir şey yoktu. Çok geçmeden sağında donmuş olan Mavi

Göl'ü görmüştü. Yağan karın grileştirdiği ortamda solan karla kaplı, pürüzsüz, dümdüz, renksiz bir düzlüktü. Kendi soluk yüzü buz gibi havada daha da solmuştu ve sürekli etrafı kolaçan eden kara gözleriyle sevimsiz bir tezat oluşturuyordu.

Kara Büyücü, donmuş Taş Nehri'nin üstündeki köprüye gelene kadar hiç durmadan yürümüştü. Köprüye gelince durdu, rüzgârı arkasına aldı ve bir şey almak için elini cebine attı. Kemikli parmakları, Yaşlı Howard'ın küçük külçesiyle aynı kalıbın köşesinden kesilmiş bir altın parçasının üstünde kapandı. Bu, onun Yaşlı Howard'la iletişim kurma yöntemi. Aynadan bir süreliğine silik bir biçimde görünüp yaşlı adamlarla yüz yüze konuşabiliyordu.

Her şeyi belli belirsiz, hayal gibi görüyordu. Ama yine de onu korkutmayı, emirler vermeyi ve kontrol altında tutmayı başarıyordu. Altın sayesinde, sesiyle Yaşlı Howard'ın düşüncelerine girerek onunla konuşabiliyordu. Yaşlı Howard'ın altını yanından hiç ayırmayacak kadar açgözlü olduğundan emindi ve şu ana kadar haklı çıkmıştı.

Yaşlı Howard'la konuşurken bir yandan da yürümeye devam ediyordu çünkü gitmek istediği yere bir an önce varmak istiyordu. İlerlerken şafak sökmeye başlamıştı. Nehrin üstündeki köprüden geçmeyip sola yani batıya dönmüş ve nehrin kıyısından ilerlemişti. Şimdi büyük, donmuş bir buz tabakası hâlini almış olan Taş Şelalesi'ne gelince Yaşlı Howard'ın büyük dalgayı oluşturmasını sağlamıştı. Dalganın kayığı batırıp Prens'i, Prenses'i ve diğerlerini alıp götürdüğünü haber alınca içini başarmanın heyecanı sardı. Büyük su kütlelerinin gücü onları devirip boğmuştu ve nihayet Kara Büyücü Bela planını geliştirebilme özgürlüğüne kavuşmuştu. Yorgunluktan ölü-

yordu ama yüzüne mutlu bir gülümseme yayılırken başını memnuniyetle sallayacak kadar gücü vardı.

Bir ağaca yaslanıp uyuya kalmış olan Yaşlı Howard'la konuşmak için boş yere uğraştıktan sonra altın parçasını cebine koydu ve dikey buz tabakasına adım atıp iki üç adım ilerledi. Sonra durdu ve önüne baktı. Şimdi hava hızla aydınlanıyor ve geceyi dağıtarak alacakaranlığın mavi-gri matlığına karıştırıyordu. Şelale, tipinin rüzgârına karşı bir sığınak oluşturuyordu. Düşen kar taneleri daha seyrekti, nazikçe yere düşüyor ve rüzgârda savruluyordu. Kara Büyücü omuzlarındaki karı silkeledi ama beyaz noktalar siyah pelerinini anında yeniden lekeledi.

Buz tabakasının arkasında bir yerlerde Brinscally Mağarası'nın olduğunu ve Candara Taşlarının orada tutulduğunu biliyordu. İki kuzgun, Gerr ve Searle mağarayı bulma görevinden döndüklerinde Kara Büyücü Bela mağaranın şelalesinin neresinde olduğunu kendisine söylemelerini beklemişti. Kuzgunlar ortalarda bir yerde olduğunu söyleyerek kabaca tarif etmişlerdi ama şimdi büyücünün yeri tam olarak bilmeye ihtiyacı vardı. Mağarayı bulup içine girmesi ve taşlara sahip çıkması gerekiyordu. Yükselen buz tabakasının ve yağın karın altında durmuş bunları düşünürken bir sonraki hamlesini planladı.

Krallıkta mağaraya nasıl girileceğini bilen yalnızca birkaç kişi vardı: Kral, Kraliçe, Amalek ve Seph, bir de Joog. Aslında Candara Taşlarının hayal mahsulü bir efsaneden ibaret olmadığını da sadece onlar biliyordu. Bu birkaç kişi taşların nerede tutulduğunu ve oraya nasıl gidildiğini biliyordu.

Candara Taşları, Brinscally Mağarası'na konulduktan

beri yaklaşık beş yüz yıldır krallığı koruyordu. Onlar Candara adında usta bir büyücünün hediyesiydi. Taşları krallığa sıkıntı ve yozlaşmanın alabildiğine yaygınlaştığı, aldatmanın ve sahtekârlığın olağan hâle geldiği zamanlarda bağışlamıştı. O zamanlar, uzak batıda bir krallık olan Gugeol'un tüm krallıkları istila ve işgale başladığı günlerdi. Bu krallık büyük ölçüde başarılı olmuş ve korkunç Bin Gece Mevsimi'ne neden olmuştu.

Candara Taşlarının etkisini göstermesi birkaç yıl sürmüştü. Usta büyücü, ülkede yaşayanların iyiliği ve huzuru korumak için çaba harcamalarını ve ellerinden geleni yapmalarını sağladı. Krallıkta yaşayanların çoğu yaşam tarzlarını iyileştirince, krallık taşların değerli faydasını ve enerjisini hissetmeye başladı. Canlıların iyiliği taşları, taşlar da canlıları koruyordu.

Normal şartlar altında, yani şelalenin suları akarken, Brinscally Mağarası'na girmenin yolu küçük bir kayıktı. Ne yapacağıyla ilgili özel bir bilgiye sahip olmayan birinin bunu başarması imkânsızdı. Şimdi mağara yalnızca büyük bir buz tabakası hâline gelmiş, donan şelaleyle korunuyordu.

Kara Büyücü Bela ne yapacağını düşünürken hâlâ güçlkle nefes alıyordu. Etrafına bakınıp oturacak bir yer aradı ve üstü kar kaplı bir kayayı seçti. Kar yağışının altında sert rüzgâra karşı yaptığı çetin yolculuktan sonra fena hâlde dinlenmeye ihtiyacı vardı. Taşa oturup bacaklarını bedeninin ağırlığından kurtarınca rahatladı. Gücünü toplamak istiyordu. Bir süre beklemenin onun için hiçbir sakıncası yoktu, nasıl olsa çok yakında büyük hazineyi ele geçirecekti: Candara Taşlarını.

Aklı hırslı planlar etrafında dolaşıyordu. Kara Büyücü

başarı istiyordu ve geleceği düşünerek nasıl ilerleyebileceğini hayal etti. İlk adım taşları bulup çalmak olacaktı ve sonrasında sahip olacağı fazladan güçle planın arkası gelirdi. Taşlara sahip olunca nasıl bir hayatı olacağına, krallıkları nasıl ele geçirip ne büyük işler başaracağına kafa yordu.

Bir süre orada oturdu ve gücünü toplamaya çalıştı. Sabırlıydı çünkü bunun bir başarı olduğundan emin olmak istiyordu. Sonunda gücünü topladığını, önündeki önemli görev için hazır olduğunu hissetti. Kararlılıkla yerinden kalktı, üstündeki karı silkeledi ve elini cebine attı. Neredeyse gün ortası olmuştu.

Zincirli, siyah bir pusula çıkardı ve pusulayı başının üstünde çevirmeye başladı. Pusula hızla dönerken ışığa benzer bir ses çıkardı. Sonra büyücü buza doğru ani bir hareketle pusulayı bıraktı. Pusula buzun içinden geçerek bir delik açtı ve arkadaki kayaya çarptı. İki üç saniye hiç ses gelmedi. Sonra buz tabakası gıcırdamaya ve çatlamaya başladı. Çatlaklar delikten başlayıp beyaz karışık şekilli çizgiler tüm buz tabakasına yayıldı. Birden, cam kırılması gibi yankılanan bir sesle yıkılmaya başladı.

Kara Büyücü geri atladı, parçalanmış düştü buzdan çabucak kurtulmak için döndü ve kaçmaya çalıştı. Ayağı kaydı, düştü. Parçalanmış buzun aşağıdaki kara dikine çakılırken çıkardığı beyaz bulutların içinde kayboldu. Kar yatıştığında ve rüzgârda sürüklenmeye başladığında büyücü yok olmuştu.

Derken, kar ve buz yığımında bir kıpırtı oldu. Bir kolu görüldü sonra kafası, ardından da üstündeki siyah pelerinin kar ve buzla kaplı olduğu tüm vücudu. Sarsak adımlarla ayağa kalktı, pelerini temizledi sonra buzun birkaç küçük kesige

neden olduğu yüzünü sildi. Boynunda keskin bir acı hissetti, eliyle oraya dokununca bir buz kıymığının girmiş olduğunu anladı. Dişlerini sıkıp buz kıymığını hızlıca çekti ve eliyle kesige bastırdı. Yarasından akan kanın sıcaklığını hissetti. Biraz sonra acısı hafifleyince elini çekti. Kan, dondurucu rüzgârda çabucak kurudu.

Kar ve buz molozunun üstünden bakınca normalde şelalenin gizlediği büyük kaya yüzeyi gördü. Siyah pusula kayaya saplanmıştı, zinciri aşağıya doğru sarkıyordu. Gözlerini pusulaya dikti. Pusula hareket etmeye başladı. Yavaş yavaş kayadan çıktı ve büyücüye doğru uçmaya başladı. Büyücü, pusulayı yakalayıp cebine geri koydu.

Sonra açıklıkta, ortaya yakın bir yerlerde önce donmuş olan havuzu, ardından da mağaranın girişini gördü. Solgun yüzü aydınlandı. Kayanın oluşturduğu duvarın yanından yürüdü, kar ve buz yığınının üstünden geçti. Buz tutmuş pürüzsüz havuzun ortasında durdu ve mağaranın girişine baktı. Gözleri mağaranın içindeki karanlığa alışınca görmeyi umduğu şeyi gördü. Arka tarafta bir ışık parıltısı vardı. Kara Büyücü gözlerini bu renk beneğine dikti çünkü istediği şey buydu.

Üç taş: Yakut, ametist ve safir. Şimdi onları görebiliyordu ve kısa bir süre sonra taşlar onun olacaktı. Bu taşları ele geçirdiğinde onları kendisi için kullanabilecekti. Onları önce bu krallığın sınırları dışına çıkarıp Glyfild Krallığı'na ya da Gugeol'a götürecekti. Böylece Taşlar Krallığı'nı tamamen ele geçirmiş olacaktı. Sonra da taşların güçlerini kendi çıkarları için kullanacaktı.

Gözlerini hiç kırpmadan ve renkli ışıktan hiç ayırmadan

mağaraya girdi. Kara çizmelerinden karlar dökülüp mağaranın sert zeminini kapladı. Üç taş mağaranın arka tarafındaki derin gölgeler arasında, oyuğun içindeki yerlerinde parlak renklerini yansıtarak karanlıkta parıl parıl parılıyordu. Kadifemsi parıltısıyla safirin koyu gök mavisi, göz alıcı kırmızı yakutun ışıltısı ve pembemsi tonlar sunan ametistin yoğun moru vardı. Taşların her birinden yayılan ışık bir renk cümbüşü oluşturarak ve mağarayı ışık kümeleriyle doldurarak buluşuyor, birbirlerine karışıyordu.

Kara Büyücü taşların olağanüstü güzelliğinin farkındaydı ama bu yalnızca onlara olan açlığını körüklüyordu. Onları çalmaya, ele geçirmeye kararlıydı; tamamen kendi arzusuna dalmıştı.

Hızlı adımlarla parlayan taşlara doğru yürüdü. Ayak sesleri mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Açıksözlü bakışlarını oyuğa dikmişti. Üç taşın ihtişamına sevinçle bakarken renkleri soluk tenini canlandırdı. İçinde bir heyecan uyandı, bu anın coşkusuyla nefesi daraldı. Taşlara ve onların gücüne sahip olunca kendi gücü adamakıllı artacaktı.

Başını öne doğru uzatarak oyuğa iyice yaklaştırdı ve eğilip taşlara baktı. Taşlar, onlar için oluşturulmuş olan üç girintinin içinde, kusursuz bir üçgen şeklinde duruyordu. Derken Kara Büyücü duvardaki şiiri gördü ve şöyle bir göz gezdirdi. Yazılanlar bilmediği şeyler değildi.

Elini en yakınındaki taş, yakuta uzattı.

Sonra durdu, elini geri çekti ve yerde bir şeyler aradı. Küçük bir taş buldu, taşı yakutun üstünde tutup bıraktı. Taş yakuta çarptı ve çarpma sesi mağarada yankılandı. Taş yuvarlanıp yere düştü. Büyücü elini yavaşça indirip başparmağıyla

işaret parmağının uçlarını kırmızı yakutun etrafında birleştirdi. Bir parlama oldu ve büyücü acıyla bağırarak elini geri çekti. Dehşet içinde arkaya doğru yalpaladı.

“Aaaaaahhh!” diye haykırdı.

Acıyan elini diğer eliyle sımsıkı tuttu. Acısı şiddetlenmişti ve yarasından yere kan damlıyordu. Mağaranın orta yerinde dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü acıyla buruşturdu.

“Ne oldu ki?” diye düşündü. Başını öne eğdi ve karnına bastırıldığı elini daha çok sıktı. Anlayamıyordu. Taşları alabilmesi gerekirdi. Taşlar krallığı koruyor ve insanlar da taşları koruyordu ama insanların hepsi donmuştu ve Prens’le Prenses’in icabına daha yeni bakmıştı, yani taşların korunmuyor olması gerekirdi. Tabii... Tabii içlerinden biri büyük dalgadan sağ kurtulmadıysa. Büyücü o dalgadan kurtulmanın imkânsız olduğunu düşünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi. Düşünmeye çalıştı ama eli öyle acıyordu ki sağlıklı düşünemiyordu.

Elini diğer elinden çekti, biraz yukarı kaldırıp şöyle bir baktı. Yarasını görünce yüzünde bir dehşet ifadesi yer aldı. İşaret parmağı ve başparmağı yerinde yoktu ve ani parlama elinin tamamını kapkara yapmıştı.

Ayağa kalktı, sendeleyerek mağaranın girişine doğru yürüdü. Yarasından akan kan geçtiği yerlerde iz bırakıyordu. Durdu, sağlam eliyle pelerininin ucundan bir parça kopardı ve yaralı elini sarmaya çalıştı. Bir süre uğraştı ama beceremedi.

Acısı arttı. Eli zonkliyordu, kana bulanmış kumaşı beceriksizce, titreyen eline sarmaya çalıştı. Olmayınca vazgeçti ve kumaşı yaranın üstüne bastırıldı.

Şimdi kendini biraz daha güçlü hissedince o düşünce zihninde yeniden yankılandı. “Ne oldu ki?” Sonra birdenbire aklına bir şey geldi. Kedi hâlâ yaşıyordu. Bu yüzdendi. Taşlar Krallığı'ndan bir canlı hâlâ serbestti ve taşları alamamasının nedeni buydu. Hâlâ korunuyorlardı. Taşları koruyanların sadece insanlar olduğunu sanmıştı ama şimdi tüm canlıların buna dâhil olduğunu anladı. Kumaşı yarasına bastırmaya devam ederek iki eliyle cebindeki altın parçasını çıkarmaya çalıştı. Bir parmağıyla altına dokundu ve nasıl olduysa biraz enerji toplayarak tüm gücüyle bağırdı. “Uyaaan!”

Yaşlı Howard uykusundan sıçrayarak uyandı ve korkuyla etrafına bakındı. Öğle güneşinin sıcaklığı yanağına değdi.

“Yaşlı Howard!” diye bağırdı kafasının içindeki ses. “Uyan!”

Yaşlı Howard sesin nereden geldiğini anlayınca rahatladı. “Uyandım.” diye karşılık verdi somurtarak.

“Uyanık kal!” diye bağırdı Kara Büyücü Bela.

“Kapa çeneni! Dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Daha değil!” Büyücü sesini sert bir fısıltıya dönüştürdü. “Dinlendin zaten.”

“İşi hallettim, altınımı istiyorum.”

“Henüz değil... Yakında. Senden gayet memnunum ama bir görev daha var. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma, aksi takdirde biliyorsun... Hatırlatmama gerek yoktur herhâlde, değil mi?”

“Yok!” dedi Yaşlı Howard. Büyücünün sert sözlerini din-

lerken korkmaya başladı. Kara Büyücü ona istediği her şeyi yapabileceğini biliyordu. Yaşlı Howard hemen toparlandı.

“Diğerlerinin hepsinden kurtulmuşken o kedinin kaçmasını istemiyorum. Ölmesini istiyorum. Ölmesini, duyuyor musun beni? Hem de bir an önce. O yüzden, şimdi geri dön ve onun işini hallet, tamam mı?”

Yaşlı Howard, Kara Büyücü'nun bu isteğine boyun eğerek, “Tamam.” dedi gönülsüzce. Sonra kibarca sordu: “Ondan sonra altınımı alabilecek miyim?”

“İşini iyi yap... Ödüllendirileceksin. Sana söz verdim, değil mi? Hadi, hallet şu işi!”

Yaşlı Howard güçlkle ayağa kalktı, döndü, nehir boyunca yürümeye başladı. Güneş parlak ışıklarını saçacak kadar yükselmişti. Yaşlı Howard, Burney Tepesi'ne dönerken ağaçların gölgesinden yürüyordu.

“Umarım.” diye devam etti büyücünün fısıltılı uğursuz sesi. “Umarım kendi iyiliğin için bu işi çabuk halledersin. Daha önce sana bunu yapmanı söylediğimde bana karşı geldin. Bu kez yüzüne gözüne bulaştırma.” Yaşlı Howard nehrin kenarından ağır ağır yürürken korkuyla titredi.

Kara Büyücü altın parçasını elinden bıraktı ve altın cebine düştü. Kendini bitkin hissediyordu, mağaranın duvarına yaslanıp biraz güç toplamaya çalıştı. Bir süre sonra midesi bulandı ve kanlı bez parçası elinden kayarak yere düştü. Bayılacak gibiydi. Bacaklarının dermanı kesildi, büyücü bilincini kaybederek yere yığıldı.

Kara Büyücü birkaç saat sonra kendine geldiğinde yüzü mağaranın duvarına dayalıydı. Kendini çok kötü hissediyordu ama ayağa kalkmayı başardı. Bir süre duvardan destek alarak hareketsiz durdu. Elindeki şiddetli acının üstesinden gelmeye ve kafasını toparlamaya çalışırken gözleri donuklaştı. Yarasına baktı ve öfkeyle kaşlarını çattı. Soğuk hava kanamanın durmasına yardımcı olmuştu ama yine de kapkara bir ten ve koyu kırmızı kan karışımıyla çok kötü görünüyordu.

Bir süre sonra biraz güçlendiğini hissetti ve çevresindeki farkına vardı. Mağaranın girişinden beyaz bir kutup manzarası gibi uzanan donmuş nehre baktı. Yaşlı Howard kediye öldürene kadar mağarada kalıp sonra da taşları çalmayı planlamıştı ama bunun çok riskli olduğuna karar verdi. İyileşmek için sıcağa ihtiyacı vardı. Yaralarını tedavi etmek için bir an önce eve dönmesi gerekiyordu. Bu hâldeyken burada kalırsa soğuktan ölebilirdi.

Büyük bir gayretle bir adım attı sonra bir adım daha. Az sonra mağaradan çıkmış kalın karların üzerinde yürüyordu. Yağan karın henüz tamamen kapatamadığı ayak izlerini takip ederken öfkesinden köpürüyordu.

Mavi Göl'ü, Batı Tepelerini ve Flatsage Tarlalarını geçince sert rüzgâr geride kaldı. Akşam oldu, Yaşlı Howard'ın evinin yakınındaki ağaçlık alana yaklaşırken hava kararmaya başladı. Ağaçlık alanı geçip eve çıktı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

12. Bölüm

Tye Gölü'nde

THE GOLDEN

THE GOLDEN

Devasa dalga Büyük Sween Nehri boyunca savrulularak Tye Gölü'ne ulaşmıştı. Tye Gölü, nehrin bir ucundan girip diğer ucundan aktığı ince, uzun bir göldü. Dalga ilk başta oldukça büyük bir etki oluşturmuştu ama gölün engin sularına yayılınca etkisi hafifledi ve kısa bir süre sonra gölün yüzeyi normale döndü. Nehrin bu kıyısında gölge yapacak ağaçlar olmadığı için biraz daha aydınlıktı ve güneş ufukta yükselmeye yeni başlamıştı.

General, yüzden fazla kuzgunun oluşturduğu gruba suyun üstüne konma emri vermiş ve kuzgunlar liderlerinin emrine uymuştu. Kararsız bir şekilde kondular ve bazıları devrilip doğrulmaya çalışsa da suyun yüzeyinde süzulebildiklerini fark edince sevindiler. Birkaç kanat vuruşuyla ve sallanmayla becerilerini geliştirmeye başladılar. Bazıları ayaklarını suda oynatarak ilerlemeyi denedi ama ayakları perdeli olmadığı için neredeyse hiç hareket edemediler. Güneşin artan ışığında hafif dalgalarda aşağı yukarı sallanırken çöplerin arasında yiyecek bir şeyler araştıran düzensiz bir martı sürüsüne benziyorlardı.

“Erkek ve dişi bölükleri!” diye bağırdı General. Kuzgunlar suda çırpınarak dönüp baktı. Bazıları bu dönme konusunda diğerlerinden daha başarılıydı.

“Bütün komutayı yine sen üstlendiğine göre,” dedi General'in hemen yanında olan Urrg, “Şunu sorgulamak istiyorum...”

“Hiçbir şey sorgulamıyorsun!” diye kestirip attı General. “Şimdi bunun için zaman yok.” Öfkeli görünüyordu, boynundaki tüylerini kabarttı. “Ayrıca, orada yaptığın küçük isyan gösterisinden dolayı başın fena hâlde deritte. Bence gaganı hiç açmasan iyi olur.”

Urrg bu sözlere çok gücenmiş gibiydi ama General'in emrine itaat etmemekten çok korktuğu için gagasını kapadı. Sonra General bütün kuzgunlara hitaben konuştu.

“Baylar ve bayanlar, biricik efendimizin hizmetkârları. İyi bir iş başardık. Efendimiz memnun olacak. Düşmanı yok ettik. Bundan kimsenin kurtulamayacağı kesin. Ama mutlaka emin olmalıyız...” Suyun üstünde süzülen bir şey fark edince duraksadı. “Kayık mı şuradaki?”

Yine General'in yanına gelmiş olan Gerr, “Evet efendim!” diye yanıtladı.

“Gidip incele çabucak.” Gerr hemen uçtu ve bir dakika içinde geri döndü.

“Kesinlikle kayık efendim!” dedi hevesli Gerr.

“Onu biliyorum!” diye gürlledi General. “Sen gitmeden önce hepimiz bunu zaten biliyorduk. Kayığa tutunup sağ kalan biri var mı? Ya da altında saklanan?”

“Bilmiyorum efendim!” dedi Gerr.

“Ümitsiz vaka! Siz dördünüz...” Gagasıyla dört tane başka

kuzgun gösterip her birine sırayla başını sallayarak, “Çabuk gidin ve doğru dürüst inceleyin!” Kuzgunlar uçtu.

“Bir şey söyleyebilir miyim efendim.” dedi Searle. “Kurtulanların kaçmaması için bir an önce bölgeyi aramalıyız efendim!”

“Erkek ve dişi bölükler!” diye bağırdı General. “Dikkk... aaattt!” Bu emir pek bir şey fark ettirmedi. Kuzgunlar suda süzölmeye devam etti. Gerçi bazıları gagalarını kaldırıp havaya dikmiş ve aralarından birkaçı devrilmiş ve dengelerini sağlamak için kanat çırpma zorunda kalmıştı. “Bölgeyi iyice arayın ve bulduğunuz her şeyi bana bildirin ve...”

Bazıları havalanmaya başladı.

“Durun!” diye bağırdı General. “Söyleyeceklerim bitmedi daha.” Havalananlar geri indi. Bazıları kontrol sağlamaya çalışarak kanat çırparken birkaçı da aralarında konuşarak yakınan diğerlerinin tepesine indi. Kargaşa yatışınca ve hepsi suya yerleşince General onlara hoşnutsuzca bakarak sözlerini sürdürdü.

“Bulduğunuz her şeyi bana bildirin ve düşmanla ilgili her türlü delili getirin. Şimdi gidin!”

Hepsi havalandı ve gölün üstünde ileri geri uçarak her yeri araştırdılar. İki yaşlı kuş Crayle ve Jum dinlenmek için doğruca bir ağaca uçtular. Kayığı incelemeye giden dört kuzgun geri geldi.

“Orada hiç kimse yok efendim!” dedi bir tanesi.

“Güzel!” dedi General. “Öyleyse siz de genel aramaya katılın.”

“Tamam efendim!” dediler hep bir ağızdan ve uçup gittiler.

Onlar gidince General, albatrosu ve onlar ağaçlarda yemlenirken çalılardan nasıl uçtuğunu düşündü. Şimdi onu kayıpta tekrar görmüştü. Çizgili atkısından onun aynı kuş olduğunu biliyordu.

Düşmanın onu kandırması olabileceği aklına geldi ama bunun nasıl olduğunu çözemiyordu. Nasıl olduysa, zekice alt edilmişti. Bu onu çok öfkelenirdi. Ama artık onları yendiği için mutluymuştu. Büyük dalga yüzünden biraz canı sıkındı çünkü o dalga olmasaydı düşmanı öldüren kendi ordusu, yani kuzgunlar olacaktı ve efendilerine gösterecek cesetleri olacaktı.

Kuzgunlar yarım saat sonra buldukları envai çeşit ıvır zıvırla dönmeye başladı. Getirdiklerini General'in yanına bırakıp yeniden aramaya döndüler. Bu bütün gün böyle devam etti. Akşama doğru General'in etrafı kâğıt parçaları, şişeler ve başka çöplerle dolmuştu. Sonra akşam karanlığı çökerken üç kuzgun gagalarında ıslak bir kazakla geldi.

"Aferin size!" dedi General, başını sallayarak. "Düşmanın giydiği bir giysi parçası, evet, eminim. Sanırım bu kazak Prens'in üstündeydi. İyi ama ceset yok mu?"

Kuzgunlar hayır anlamında başlarını salladı.

"Kesin batmıştır." diye devam etti General. "Yani bunu bir kanıt sayıp efendimize götürebiliriz. Hey, şu yaklaşan da ne?" Yaklaşık yirmi kuzgundan oluşan bir grup birlikte bir şey taşıyordu. "Umut verici bir şeye benziyor." Kuzgunlar iyice yaklaştı. "Bu bir ceset. Prens'in kıyafetlerini tanıdım. Harika!"

Kuzgunlar bulduklarıyla aşağı inip cesedi suya, General'in yanına bıraktılar. O şey yüzükoyun düştü ve suyun üzerinde durdu.

“Erkek ve dişi bölükler!” diye bağırdı General avazı çıktığı kadar. “Geri dönün!”

Hepsi hızla geri geldi ve yeniden suyun üstünde, General'in etrafında toplandı. Çoğu su sıçratıp telaşlı kanat çırpışlarıyla inerken yalnızca birkaçı yavaş inmeyi başardı. Akşam karanlığında günün renkleri soluyor ve hızla gece çöküyordu.

“Herkes burada mı?” diye sordu General.

Hepsi kafalarını çevirip yanındakini kontrol etmeye çalıştılar. Gürültüleri arttı.

“Herkes burada mı?” diye bağırdı General kargaşayı bastırarak.

“Evet efendim.” dedi Gerr. “Herkes bura...”

Searle araya girdi. “Crayle ve Jum dışında, efendim.”

General sinirlenmiş gibiydi. “Yaşlı ve işe yaramazlar. Onları gören oldu mu?”

“Ben gördüm.” dedi genç bir kuzgun. “Şuradaki ağaçta uyuyorlar.” Başıyla gölün hemen yanında bir ağaca işaret etti.

General başını salladı. “Gidip uyandır onları, hemen buraya gelmelerini söyle. Belki de onları ordudan atmalıyım.”

Genç kuzgun, diğer kuzgunların göz hapsinde uçup arkasından ağır ağır gelen Crayle ve Jum'la birlikte hemen geri döndü.

Crayle ve Jum yanına yaklaşınca General başını onlardan yana çevirip, “Pekâlâ, buraya dönün!” diye bağırdı tiz bir sesle.

Suda sallanarak iki yaşlı kuşu bekleyen ordusuna baktı.

Kuzgunlar arasında konuşmalar arttı.

“Ne yapıyor öyle?”

“Çok alçaldı... Herhâlde.”

“Yanlış açı aldı.”

“Çok alçaldı... Çok!”

“Sessizlik!” diye gürledi General.

“Ama efendim...” diye başladı bir tanesi.

“Sessizlik!” diye bağırdı General.

Hepsi General'in kafasının üstünden Crayle'ı izliyordu. Crayle, tek gözü ve zayıf kanat kaslarıyla yön belirlemede çok kötüydü. Sık sık hata yapıyordu ve bu en kötü hatası olma potansiyeline sahipti.

“Dikkat edin General!” diye bağırdı Gerr.

“Dikkat et Crayle!” diye bağırdı yaşlı kuşun arkasından uçan diğer yaşlı Kuş Jum.

General başını hızla çevirip arkasına baktı. Crayle sadece birkaç metre uzaktaydı ve hızla General'in kafasına doğru geliyordu. General tam zamanında başını eğdi ve Crayle üstünden geçti. Aşağıya sarkan ayağı General'in kafasına sürttü ve tüylerini kabarttı. Olanları izleyen kuzgunlar aynı anda rahat bir nefes aldı. Tam General kafasını kaldırıırken Jum geldi ve onun da ayakları kafasını sıyrıp geçti. General yine çabucak kafasını eğdi.

Crayle, kendisine yer açmak için biraz öteye çekilmiş olan iki kuşun üstüne su sıçratarak indi. Jum da onun arkasından gelip yanına kondu. Dengelerini sağlamaları birkaç saniye sürdü ve diğer kuşlar bu komediye gülmeye başladı.

“Sessiz olun!” diye bağırdı General öfkeyle.

Birkaç kıkırdama dışında kahkahalar kesildi.

General, Crayle ve Jum'a dikkatle bakarken alaycı bir kibarlıkla, “Başlayabilir miyim artık?” diye sordu.

Crayle, sağlam gözüyle General'i görebilmek için suda yavaşça döndü.

“Teşekkür ederim.” dedi General alay ederek. “Siz ikiniz zahmet edip geri döndüğünüze ve muhteşem uçuş becerilerinizi gösterdiğinizize göre, belki artık başlayabilirim. Sizinle ve saçma kurnazlıklarınızla daha sonra ilgileneceğim.” Crayle ve Jum’a bakmayı bırakıp dikkatini etrafına toplanmış olan tüm kuzgunlara yöneltti. Yukarıya doğru kalkmış kabarık tüyleriyle biraz komik görünüyordu ve grubun arkasındaki birkaç kuzgun kıs kıs güldü.

“Bulduk.” diye söze başladı gururlanarak ama sonra boyundaki siyah pusula kendiliğinden hafifçe kımıldayınca sustu. Başını yana eğip pusulaya göz attı. Şimdi hiç hareket etmediğini görünce konuşmaya devam etti. “Harika bir şey bulduk. Hayır, iki harika şey. Onlar bizim düşmanı yendiğimize dair yadsınamaz, kesin kanıtlarımız. Şimdi de efendimizin yanına dönüp bu şeyleri ona göstereceğiz. Biri... Prens’in kazağı!” Üzerinden sular damlayan eşyayı gagasına alıp gösterince kuzgunlar kalabalığından ‘ooo’ ve ‘aaa’ sesleri yükseldi. “İkincisi de... Prens’in cesedi!” Kuzgunlar önce heyecanla nefeslerini tuttular sonra da aralarında konuşmaya başladılar. General cesedi bulmuş olan yirmi kuzguna doğru başını salladı. Kuzgunlardan her biri cesedin bir ucundan tutup kaldırırken de çılgınca kanat çırpı. Loş ışıkta cesede bakarlarken bir sessizlik oldu.

“Ne!” diye böğürdü General. “Bu, boyalı, taklit bir yüz!” Havalandı ve cesedi sertçe gagaladı. “Bu bir kukladan, Prens’in pamukla doldurulmuş bir modelinden başka bir şey değil! Düşman bizi kandırdı!”

Taşlar Krallığı'ndaki her şeyin üstünü kalın, yumuşacık bir kar örtüsü örtüyordu. Krallığın sınırları içinde her yer dümdüz ve bembeyazdı. Göller, nehirler ve dereler donmuştu. Bu güzel manzaranın böyle kötü bir büyü'nün sonucu olduğunu düşünmek garipti.

Kara Büyücü Bela, doğanın güçlerini, tüm müthiş güzelliğiyle birlikte kendi bencil amaçları için kullanmış, tüm krallığa, tepeleri ve vadileri kaplayan karın beyazlığına tezat oluşturacak aşılması zor bir karanlık bırakmıştı. Güneş arada bir iki saniyelikliğine görüldüğünde evlerin çatılarından uzun sıralar hâlinde resmi geçitlerde hazır olda duran askerlere benzeyen sarkık buzlar ışığı yansıtıyordu. Yine de çoğu zaman kar ülkede dalga dalga savrulurken gökyüzü sarımsı kar bulutlarıyla kasvetli görünüyordu.

Kara Büyücü Bela taşları çalma girişiminden geri döndükten sonra eve girer girmez bir şeyler olduğunu anladı. Havada keskin bir duman kokusu vardı. Bodruma koştu ve birkaç dakika sonra geri geldi. Mutfağa göz attı sonra doğruca Jamaar'ı görmeye gitti.

“Bodruma indin mi hiç?” diye sordu Kara Büyücü sertçe.

Jamaar kafasına aldığı darbeden sonra derin bir uykuya dalmıştı ve sıçrayarak uyandı.

“Ne!” dedi. Gözünü açtığı anda kafasındaki acı zonklamayı hissetti ama olanları hatırlayıp başının belada olduğunu anlayınca hissettiği korku bundan daha kötü, çok daha kötüydü. Neredeyse paniğe kapılmıştı ama yıllarca yaptığı sahtekârlıklar ona beladan kurtulmanın bir yolunu sundu.

“Efendim.” dedi Jamaar, kendini acındırarak. “Bakın.” Büyücüye kuyruğunu gösterdi.

“Haa haah!” diye kakhaha attı büyücü. “Ne oldu ona?”

“Horrik yaptı efendim.”

“Horrik mi?” Büyücü şaşırmış gibiydi ve gözlerini kısarak,
“Seninle Horrik hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ah! O hâlâ bodrumda.” dedi Jamaar kayıtsızca.

“Peki ya yangın?”

Büyücü, köpeğe çok dikkatli bakıyordu ve Jamaar anlatacağı hikâyenin inandırıcı olması gerektiğini biliyordu.

“Yangın mı? Ne yangını?” Jamaar yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. “Bana tükürdü ve elimdeki lambayı düşürttü! Ama... Yangın? Yangın mı çıkmış?” Büyücü öne doğru eğildi.

“Senin ne işin vardı bodrumda?” Sözleri Jamaar'a bir hançer gibi saplandı.

“İnlediğini duydum efendim. İyi olup olmadığına bakmak için aşağıya indim. Samırım benden... Yokluğunuzda efendim. Ama merdivenlerden inince bana tükürdü! Ben ona göz kulak oluyorum... Ve o bana bunu yapıyor. Bakın!” Kuyruğunun geriye kalan kısmını bir kez daha kaldırıp yüzüne bir acı ifadesi yerleştirdi.

“Horrik olayı farklı anlatıyor.”

Jamaar, Horrik'in yaşadığını öğrenince kalbi duracak gibi oldu. Başı hâlâ zonkluyordu.

“Yalan söylüyor.” diye sızlandı keyifsizce. “Yalan söylediğini biliyorsunuz efendim. Bana tükürdü. Tekrar tükürmeden kaçmak zorundaydım.”

“Tamam.” dedi Kara Büyücü. “Haklısın. Ama o da az daha yanıyormuş. Aşağısı o kadar rutubetli olmasa... Asla hayatta kalamazdı. Yangın...”

“Yangını o çıkardı efendim.” diye sözünü kesti Jamaar.

Yüzünde şaşkınlık, öfke ve suçlama karışımı bir ifade vardı. “Bana tükürdüğü için bu onun suçu. Ondan kaçmak zorundaydım... Beni öldürebilirdi!” Tam o sırada büyücünün yaralı elini fark etti. “Elinize ne oldu, efendim?”

“Talihsiz bir kaza.” diye tısladı büyücü, diğer eliyle yarasını kapatarak. “Ama senin bu evi benim için koruman gerekiyordu. Lamba yangına neden oldu, aptal köpek. Evi yakıp kül edebilirdin. Ve Horrik'i de... Biliyorsun, o değerli bir varlık. O, bir ölüm makinesi ve daha sonra ona ihtiyacım olacak.”

Kara Büyücü döndü ve Horrik'le konuşmak üzere bodruma yöneldi. Horrik, alevler ona doğru gelmeye başlayınca paniğe kapılmış ve çılgına dönmüşçesine tükürmeye başlamıştı. Sonra birdenbire durmuştu.

“Panik yapma.” diye düşündü. “Panik yaparsan ölürsün. Düşün... Düşün... Düşün...”

Bir süre yangını izleyip sakinleşmeye çalıştı. Sonra aklına geldi. Ateşin yanmak için oduna ihtiyacı vardı. Döşemede bazı tahtalar rutubetten çürüyüp gitmişti ve önündeki, ateşle arasındaki tahtalar parçalanıyordu. Birçok yerde tahtaların üstünde delikler göze çarpıyordu. Yeniden tükürmeye başladı ama ateşe değil, önündeki tahta döşemelere. Salyası cazırdadı ve geri kalan tahtaları deliklerin altındaki kaya ve taş molozu görünene kadar parçaladı. Horrik'in beklediği de buydu zaten, etrafındaki döşeme tahtalarının çok nemli olması ateşi durduracaktı.

Planı işe yaradı ama ateş sönene kadar gövdesinin yan tarafı karartmış ve hafifçe yakmıştı. Neyse ki pulları kalındı da ateş derisine işlememişti.

Kara Büyücü merdivenlerden aşağı indi, yarı yolda Ja-

maar'ın kopan kuyruğuna bastı ve ayağıyla bir tekme atarak kenara itti. Alttaki kararmış, yer yer kırmızı kor hâlinde hâlâ yanmaya devam eden son iki basamağı atladi. Yanıp kavrulmuş tahtalar ve lambanın kırık cam parçaları ayaklarının altında çatırdadı. Deliğin önünde durdu. Bahçeye açılan kapının camını aydınlatmaya yetecek kadar gün ışığı vardı. Loş ışıkta Horrik'i görebiliyordu.

“Horrik?” diye seslendi tıslayarak.

Horrik derinlerden homurdandı. “Evet efendim?”

“Bunu Jamaar'ın yaptığını ve seni öldürmeye çalıştığını söyledin bana. Şimdi bana gerçekte neler olduğunu anlat?”

“Söylediğim gibi efendim, Jamaar yaptı. Anlattıklarım doğru.”

“Açıkla!” diye bağırdı büyücü.

Horrik olanları anlattı ama büyücü ona inanmadı.

“Jamaar'ın anlattıkları farklı ve ben kime inanacağımı biliyorum. Mutfağa baktım, oraya girmemiş. Aptallığınla neredeyse kendini yakacaktın... Ve evi de.” Sustu, önündeki boşluktan atlayarak Horrik'in böğrüne sert bir tekme savurdu. Ağzını kulağına yaklaştırıp sesini alçalttı ve sertçe fısıldadı. “Yakında sana ihtiyacım olacak, o yüzden bu sefer hafif bir ceza alacaksın. Canını bağışlayacağım. Ama... Sakın... Bir daha... Beni kandırma. Sana ihtiyacım olana kadar burada kalacaksın.”

Merdivenlerden çıkıp kapıyı hızla kapattı, Horrik'i aşağıda, Jamaar'a duyduğu nefretten dolayı öfkeyle yalnız bıraktı.

Kara Büyücü bir süre sonra tekrar bodruma indiğinde kapıdan bir sepet sürükledi ve merdivenlerin başında durdu.

“Cezana karar verdim.” dedi. “Üç gün boyunca özel bir

diyet yapacaksın. Ondan sonra gücünü toplamamız gerekiyor, o yüzden şanslısın.”

Sepeti kaldırdı, içindekileri Horrik'e doğru döktü ve çıkıp gitti.

Horrik, sepette ne olduğunu düşünce çıkardığı sesten anladı. Onlardan daha önce yemişti, tadı iğrençti: Kuzgunlar. Çok acıydılar, üç gün boyunca her öğün aynı şeyi yiyeceğini düşününce nefretle doldu. Kocaman karnını doyurmak için her öğün bir sürü yemesi gerektiğini biliyordu ve tüylerin dilini tahriş ettiğini ve yutarken boğazını gıdıkladığını da. Bu Jamaar'a duyduğu nefreti artırdı. Yukarıda yaptığı her hareketini dinlerken öfkeden patlayacak gibi oluyordu.

Kara Büyücü Bela şimdi kendini Yaşlı Howard'ın pis koku koltuğuna bırakmıştı. İşaret parmağıyla başparmağının koptuğu yerdeki yaralarını dikkatlice yıkamış sonra da sıkıca sarmıştı. Kedinin öldüğünden tam olarak emin olana kadar taşları çalamayacağını biliyordu. Beklemesi gerekecekti ama bu er ya da geç muhakkak olacaktı. Kedi yakalanmıştı ve onu öldürmek beceriksiz Yaşlı Howard için bile çok kolaydı. Sonra da taşlar onun olacaktı.

Horrik kuzgunlardan oluşan yemeğini yeni bitirmiş ve tiksintiyle tükürebildiği kadar tüyü tükürmüştü. Tam o sırada onu çok sevindiren -ki bu nadiren olan bir şeydi- bir şey fark etti. Su borusuna bağlanmış ve boynundaki kayışla onu bir mahkûm gibi tutan zincir düşmüştü. Zincirin, çenesinin altından sarkan metal halkaları incelmışti. O kadar incelmışti ki parçalanıp zincirden kopmuştu. Horrik bir süre halkalara baktı; şaşkın, heyecanlı ve sevinçliydi. Önce ateşten olduğunu düşündü. Sonra işin aslını anladı. Kendi salyası yüzünden...

Ağzından damlayan bakteri dolu, asitli salya metali eritmişti. Bunun olması zaman almıştı, çünkü büyücü metalin çok sağlam olmasına özen göstermişti ama böyle olacağını tahmin edememişti. Artık özgürdü. Kuşkusuz bu beklediği fırsattı ve ansızın karşısına çıkmıştı.

Horrik etrafına bakıp bir çıkış yolu aradı. Eve çıkan merdivenler bir seçenektir. Ama bunun iyi bir seçenek olmadığına karar verdi. Çünkü sesinin duyulmaması için çok sessiz olması gerekecekti, oysa sessizce ve yavaşça hareket etmek ona göre değildi. Sonra diğer çıkış yolunu hatırladı. Evin dışındaki merdivenlere ve bahçeye açılan kapı. Karanlıkta kapıyı belli belirsiz seçebiliyordu.

Kapı eskiydi ve zeminle birleştiği yerde çürümüş, eğri büğrü, cereyanlı bir aralık kalmıştı. Emdiği nemden dolayı da şişme yapmıştı. Horrik gücüyle, kilitli olsun ya da olmasın kapıyı açabileceğini biliyordu. Kısa ama güçlü bacaklarının üstünde doğrulup hızlıca kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Arkasını döndü ve kuyruğuyla kapıyı iyice itti. Parçalanmış çürük tahtadan hafif gıcırta geldi ve kapı dışarıya doğru düşerek basamaklarda yığılan karı bastırıldı.

Horrik durup kulak kabarttı. Yukarıda ses yoktu. Duyamışlardı.

Kapının üstünden geçip yumuşacık karla kaplı basamaklarda kısa bacaklarını kaydırarak yukarı çıkmaya başladı. Birkaç dakikalık mücadeleden sonra merdivenlerin başına vardı. Bir süre karda yatıp yanık derisindeki serinlik hissini tadını çıkardı. Sonra Yaşlı Howard'ın bahçesinde uzanan beyaz örtünün içinden ilerlemeye başladı.

Geceydi.

Bahçenin sonundaki ağaçlık alana varana kadar dönüp arkasına bakmadı. Oraya gelince yağın karın içinden evi görüne kadar başını kaldırıp baktı. Hiçbir hareketlenme yoktu. Onu yakalama girişimi de söz konusu değildi. Horrik, etrafına bakınarak onları gözetleyebileceği sonra ne yapacağını düşünebileceği bir yer aradı.

Evin içinde Kara Büyücü yaşadığı hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Büyük dalganın başarısını düşününce morali yükseldi. Taşları çalamamış olmasının yalnızca geçici bir aksilik olduğunu düşündü. Büyüsünden kaçarak kurtulan ve onu çok kızdırmış olan küçük grubu nihayet öldürmüştü. Sonra Yaşlı Howard düştü aklına. Yaşlı Howard'a külçe altını iki sebepten ötürü vermişti: Birincisi evinde yaşamak için onu evden ayrılmaya ikna etmek ve ikincisi de yaşlı adamı kendi namına çalıştırmak. Bu plan işe yaramıştı. Şimdi de daha fazla altın vaadiyle Yaşlı Howard'ı avucunun içinde tutması gerekiyordu. Kendini daha iyi hissederek koltukta doğruldu. Odada titreşen mum ışığı garip, titreyen gölgeler oluşturuyordu.

"Jamaar!" diye seslendi büyücü. Köpek, efendisinin sesini duyduğunda her zaman yaptığı gibi ayağa kalktı. Kafasındaki ağrı dinmiş, sadece hafif bir morluk kalmıştı. Kuyruğundan geri kalan küçük parçayı salladı. "Farkında mısın, şimdi icabına bakılması gereken yalnızca kedi kaldı. Sonra düşmanın işi bitiyor!" Kendi kendine fısıldadı. "Sonsuza kadar!"

"Bu çok iyi efendim." Jamaar'ın boğuk, hırıltılı sesi odada yankılandı.

"Yine de..." Kötü büyücü derin bir endişeyle kaşlarını çattı. "O büyük dalgadan kurtulan olmuş mudur sence?"

"Hayır!" dedi Jamaar vurgulayarak. "Mümkün değil."

“Umarım haklısındır.” Tekin olmayan ince ama yumuşak sesi odayı doldurdu ve sesindeki soğukluk toprağı delen kökler gibi duvarlara işledi sanki. “Ben de sanmıyorum. Ama kafamdaki şüpheyi de çıkarıp atamıyorum. Emin olmam lazım. Belki de içlerinden biri şans eseri kurtulmuştur. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hayır, sanmam. İşlerinin bittiğine sevindim.” diye homurdandı Jamaar. “Ama onları kendim öldürmek isterdim efendim. Yapabileceğimi söylemişsiniz. Hatırlıyor musunuz?”

“Hatırlıyorum köpek.” diye tısladı Kara Büyücü. Birden aklına bir fikir geldi. “İşte sana fırsat.”

“Nasıl yani?”

“Yaz Krallığı'nın merkezine araştırma yapmaya gidebilirsin. İçlerinden hâlâ hayatta olan varsa da yakalayıp öldürebilirsin. Onlara ait birinin cesedini bulursan bana getir ya da onunla karnımı doyurduktan sonra geri kalanımı getir.”

“Ama benim bu evi korumam gerekiyordu efendim.” dedi Jamaar. O kadar uzun bir yolculuğa çıkmayı gözü yemiyordu. Onca karla boğuşma düşüncesiyle ürperdi. Kardan sağ salim çıksa bile yalnızca ölü bedenleri bulacak ya da büyük ihtimalle hiçbir şey bulamayacaktı.

“Bu evi korumanın bir anlamı yok, öyle değil mi aptal köpek?” Kara Büyücü birdenbire sesini yükseltti ve kelimeleri, Jamaar'ı korkuyla geri sıçratan büyük bir nefretle tükürdü. “Burada hırsızlık yapacak kimse yok, değil mi? Herkes dondu! Hiçbir şeyi korumuyorsun! Hayır, araştırma yapmakla daha çok işime yarayacaksın. Öyle değil mi?” Soruyu sert bir şekilde sordu sonra gözlerini Jamaar'a dikerek cevabını bekledi.

Jamaar efendisine hiçbir şekilde karşı gelmemeyi ve onu

sinirlendirmemeyi öğrenmişti. Onun kara gücünü görmüş ve yaşamıştı, itaatte kusur etmemesi gerektiğini biliyordu. O kadar korkmuştu ki Kara Büyücü Bela sesini yükseltir yükseltmez kendisine emredilene kabul etmeye ve yapmaya hazırды.

“Evet efendim.” diye yanıtladı Jamaar. “Teşekkür ederim efendim.”

“Güzel, bu iyi oldu. Artık görevini biliyorsun.” Birden yüksek sesle bağırdı. “Öldüklerinden emin ol!” Sonra sesini alçaltıp başını Jamaar'a yaklaştıracak şekilde eğerek tehditkâr bir fısıltıyla devam etti. “Ölmelerini ve yolumdan sonsuza kadar çekilmelerini istiyorum. Anlaşıldı, değil mi?”

“Evet efendim.” diye yanıt verdi korkudan hafifçe titreyen Jamaar.

“Buradan kuzeydoğuya doğru git.” Cebinden küçük bir kese çıkardı ve onu dünyadaki en değerli şeymiş gibi tuttu. Duraksadı. Bir yanı bunu Jamaar'la ya da bir başkasıyla paylaşmak istemiyordu ama yolculuğun başarılı geçmesine yardımcı olmak için bunu yapması gerektiğini biliyordu. Keseden siyah, metal bir pusula çıkardı. Pusula tıpkı kendi boynundaki ve General'e verdiği pusula gibi siyah bir zincirin ucundaydı. Pusulayı Jamaar'ın yüzünün önünde salladı. Metali mum ışığında parladı. “Bak, şöyle kullanacaksın.” Üstüne armanın, kendi armasının ustalıklı işlendiği kapağını açtı. Bir cep saatine benziyordu ama içinde kapak açıldığında camın altında yönler net bir biçimde işaretlenmişti. Kadran kuzeyi gösteriyordu. “Bak... Bu kuzey. Anladın mı?”

“Evet efendim.”

“Kadran kuzeyi belirten N harfinin üzerine gelene kadar pusulayı döndür. Sonra o tarafa yönel. Anladın mı?”

Jamaar kafasını yana eğerek baktı. “Evet efendim.”

“Güzel. Onu boynuna tak ve Charin Yolu’na gelene kadar kuzeydoğuya doğru git. Sınıra ulaşana kadar o yoldan ayrılma. Sonra sınırı geç... Diğer krallığa geç.” Pusulayı Jamaar’ın boynuna astı. “Sonra... Yaz Krallığı’na varınca... Kuzeye doğru git... Tam kuzeye. Pusulayı her zaman boynunda taşı. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Asla, asla boynundan çıkarıp birine gösterme... Ne olursa olsun bunu yapma. Yani, bu... Bu bizden yana. Ne yapacağını sana tam olarak açıklayamam... Ama sana yardım edecek. Bu kısmen sana bağlı ama pusula seni doğru yönlere sürükleyecektir. Sadece yolculukta değil, birçok açıdan bir rehberdir. Şimdi, hatırla bakalım. Yaz Krallığı’na varınca hangi yöne doğru gideceksin?”

“Kuzeye efendim, tam kuzeye.”

“Güzel. Sonunda önüne nehir, büyük dalgayı oluşturduğum ve dalganın onları alıp götürdüğü Büyük Sween Nehri çıkacak. Oraları araştır. Her kokuyu takip et. Titizlikle araştır.” Jamaar’ın ‘titizlikle’ kelimesini duyduğundan emin olmak için duraladı. Sonra kasıtlı olarak tekrar “Titizlikle!” diye tısladı. “Geri döndüğünde çabalarından dolayı ödüllendirileceksin. Aa, ben adil bir adamım ve bu da adilce, öyle değil mi?”

“Evet efendim.” Jamaar hevesli görünmeye çalıştı ve kuyruğundan geri kalanı salladı ama aslında korkudan titriyordu. “Çok adilce.”

“Güzel.” Kara Büyücü odadan çıktı ve büyük bir kâse yemekle geri geldi. Kâseyi Jamaar’ın önüne koyarak, “Ye bunu. Yolculuktan önce iyi bir yemeğe ihtiyacın var.” dedi.

Jamaar hemen aç kurt gibi yemeye başladı. Yediği tavşandan dolayı hâlâ tok hissediyordu ama büyücünün şüphelenmesini istemediği için çok açmış gibi numara yaptı. Yemeğini bitirdiğinde, büyücü raftaki kutudan büyük bir kemik aldı ve Jamaar'ın köşesine doğru attı.

“Onu bitirdiğinde yola çık.” diye emretti. Jamaar kemiğin üstüne atlayarak ön patilerinin arasına sıkıştırdı ve ısırp çatırdatmaya başladı.

Devasa dalganın yükselip kayığı sürüklediği Büyük Sween Nehri'nde manzara normale dönmüştü. Bir gelgit dalgasının meydana geldiğine dair tek kanıt arkasında bıraktığı kıyıda ezilmiş çiçekler ve zarar görmüş çalılardı. Dalgalar ve dalgacıklar doğal akışını kazanmıştı. Bu sıra dışı olay yüzünden sessizliğe bürünmüş olan kuşlar gün boyunca her zamanki gibi ötmeye devam etmişti.

Yaşlı Howard gün ortasında Kara Büyücü tarafından uyandırılmış ve karmaşık duygular içinde yola koyulmuştu. Büyüçüyle yaptığı konuşmadan sonra her zamankinden daha çok korkmuştu ama iyi bir iş yaptığı için kendini alışılmadık şekilde hoşnut hissediyordu. Yakında Kara Büyücü'den daha fazla altın alacaktı ve bu düşünceyle ıslık çalmaya bile başladı.

Gün çekilip gece olurken nehrin kuzey kıyısı boyunca ilerlemişti. Kendi adımlarını takip ederek Ben Nehri'yle Küçük Sween Nehri'nin birleştiği yerleri geçmişti. Sonra iki nehrin daha önce geçtiği yerlerden geçmişti.

Çizmeleri su içinde Küçük Sween Nehri'nden güneye doğru yorgun arkin yürüyüp Burney Tepesi yoluna girdiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Gece yarısından hemen sonra nehirde bir şey hareket etti. Sarkan söğüt ağaçlarının altından daire şeklinde küçük dalgacıklar yayıldı sonra suda sarsıntısızca kayıp giden küçük bir kayığın ucu görüldü. Ay, parıldayan gümüşü ışık çizgileri hâlinde minik dalgalarda yansyordu. Kayığın tam ucunda, pruvaya yerleşmiş Prens vardı. Bir gurur heykeli gibi dümdüz önüne bakıyordu. Prenses kayığın öteki ucunda oturuyordu. Ortada da sırlıklam görünen, uzun, güçlü, geniş kulaçlarla küreklere asılan Kayıkçı vardı.

Neville hemen üstlerinde, kendini rüzgâra bırakmış, hiç çaba sarf etmeden süzülüyordu. Joog yanlarında değildi çünkü onun yapacak özel bir işi vardı. Yaşlı Howard'ı takip ediyordu. Büyük dalgayı Yaşlı Howard'ın yaptığını fark edince bunu aralarında tartışmışlar, Flop ve Miriam'ın, tabii hâlâ yaşıyorlarsa bulunması sonra da mümkünse kurtarılması gerektiğine karar vermişlerdi. Yaşlı Howard onları bir yerlere kapatmış olabilirdi. Yaşlı Howard'ı takip etmenin hiçbir zararı olmazdı ve üstün bir görüş yeteneğine sahip olan Joog onu uzaktan izleyerek tehlikeden uzak kalabilirdi. En azından Flop ve Miriam'ın nerede olduklarını öğrenebilirdi.

Böylece Joog karşı kıyıdaکی söğüt ağaçlarının birinden Yaşlı Howard'ı izlemiş ve dalgayı yaptığını görmüştü. Dalga

nehirin aşağısına doğru hızla akınca Yaşlı Howard'ın bir ağacın gölgesine dayanıp uyumasını gözlemiş, uyanana kadar beklemiş sonra onu takip etmeye başlamıştı.

Kayık nehrin karşısına hızla geçerken büyük dalgadan kurtuldukları için rahatlamışlardı. Bu fikri Kayıkçı vermişti. Karara vardıkları zaman da şaşırtıcı bir ustalık ve hızla kuklaları yapmışlardı. Tabii ki herkes yardım etmişti ama gerekli olan her şeyi Kayıkçı halletmişti. Dalları, sürgünleri ve otları kullandı, yüzleri boyamak için de çantasından çeşitli malzemeler çıkardı.

“Her şeye hazırlıklı olmak her zaman iyidir.” demişti. “Bu çantamda bir sürü işe yarar şey taşıyorum. Kılık değiştirmek, karşılaşmak istemediklerinizden saklanmanın en iyi yoludur. Arada bir amaca hizmet eder ve hayat kurtarır!”

Hepsi kısa sürede Kayıkçı'yı sevmeye ve ona güvenmeye başlamıştı. Kayıkçı esrarengiz biriydi. Yüzünü hâlâ göremiyorlardı, çünkü adam kukuletasını alnından aşağı sarkacak şekilde öne çekiyordu ama yakından baktıkları zaman bile sanki bir yüzü yok gibiydi.

Görünen tek yeri elleriydi. Elleri esmer ve yaşlı bir adamın elleri gibi kırıktı ama yine de çok güçlü ve genç görünüyorlardı. Kuklaları yapısını hayretle izlemişlerdi, elleri olağanüstü bir beceri ve hızla çalışıyordu.

Kayık neredeyse karşıya geçmişti artık.

“O büyük dalgadan nasıl kurtuldun?” diye sordu Amalek Kayıkçı'ya. “Dalganın bizi sürükleyip götüreceğinden emindik.”

“Hemen dibe daldım.” Kayıkçı'nın sesi gür ama yumuşaktı. “Bu nehri çok iyi bilirim, her ayrıntısına kadar ve nehir

yatağındaki bir çukurda durup akıntının üzerimden geçmesini izledim!”

“Evet.” dedi Seph. “Düpedüz kandırdın onları. Yaptığımız o kuklalar da çok işe yaradı! Ama ya kuzgunlar kandırıldıklarını fark ederlerse ne olacak?”

“Her şeyden önce.” diye başladı Kayıkçı kendi kendine gülerek. “Çok sinirlenecekler. Sonra da peşimize düşecekler tabii. Yani bulurlarsa... Ama bulacaklarını sanmıyorum, çünkü nehir Tye Gölü'nde genişlediğinde dalga bitecek sonra o kuklaların bir parçasını bulur bulmaz... Kandırıldıklarını anlayacaklar. Yani çok fazla vaktimiz olmayabilir.”

Çok geçmeden karşı kıyıya ulaştılar. Kayıktan çimenlerin üstüne indiler. Önlerinde, çimenlerin ilerisinde hızla kararan gökyüzüne doğru yükselen kocaman, gölgeli ağaçlarla dolu bir orman vardı. Burası Periler Ormanı'ydı.

Neville yukarıdan bağırdı: “Geliyorlar sanırım... Kuzgunlar yani... Uzakta kara bir bulut görüyorum! Onlar olmalı!”

“Gidin!” dedi Kayıkçı. “Çabuk, ağaçlara doğru koşun ve saklanın! Acele edin!” Çocuklar koşmaya başlayınca arkalarından, “İyi şanslar! Sakın benim için geri gelmeyin. Gitmelisiniz. Ben bu kuzgunlarla baş edebilirim! Gidin! Gidin!” diye seslendi. Prens ve Prensiz hızla ağaçlara doğru koştu. Neville de hemen üstlerinde uçuyordu.

Kuzgunlar topluluğu yukarıdan geçerken, ormanın iyice içlerine girmişlerdi. Üstünden bir kaya sarkan çalılıarın arkasında mükemmel bir gizlenme yerine yerleştiler. Karanlıkta güvenle gizlenmişlerdi. Bu arada Kayıkçı, çok güçlü olmasına rağmen kayığı nehirden çıkarmaya çalışırken zorlanıyordu. Sonunda başardı ve kayığı ağaçlara doğru sürükledi ama bir

yere saklanmasına fırsat kalmadan kuzgunlar onu fark etti. Kuzgunlar aşıya dalıp ağaçların üstlerine kondular. General de Kayıkçı'nın yakınında bir dala kondu.

"A! Burada olmana sevindim!" dedi Kayıkçı heyecanla. Yüzü hâlâ kukuletasının arkasında gizliydi. "Seni görmek güzel! İyi misin peki?"

"Ne?" dedi General şaşkın şaşkın. Kayıkçı kayığından bir gaz lambası alıp kibritle yakmaya çalıştı. İkinci denemede fitil yandı, kibriti üfleyip söndürdü ve yere attı. Camı lambanın üzerine dikkatlice yerleştirdi ve alev yükselip titrek bir ışık yaymaya başladı.

"Bir şeyiniz yok ya?" dedi Kayıkçı tekrar yakınlardaki bir dala konan Urrg'a bakarak. "O dev dalgayla sürüklendikten sonra?"

"İyiyiz." dedi General. Afallamıştı. "Kandırılmış olmanın dışında. Ama aklın varsa..." Kayıkçıya tehditkâr bakışlarla baktı. "Aklın varsa... Bize yardım edersin."

"Tabii, tabii. Biliyorsun, beni bağladılar ve yedek kayığımı aldılar!"

"Kim?" dedi General.

"İki küçük çocuk. Bir kızla bir oğlan. Onları bir elime geçirirsem... İyi bir ders vereceğim." General, Kayıkçı'ya şüpheli baktı.

"Kayığımı aldıklarını söylüyorsun değil mi?" dedi. Göğsüne doğru sarkan siyah pusulası hafifçe oynadı.

"Evet." dedi Kayıkçı. "Ve beni bağladılar!"

"Peki kim..." dedi General yavaşça. Lambanın ışığında tüyleri metalik yeşil görünüyordu. "Küreklere kim çekiyordu?"

"Oğlan! En sevdiğim pelerinimi çaldı ve gidi. Sonra

benim gibi görünerek yaptıkları o kuklalarla birlikte karşıya geçmeye çalıştı. Karşıya geçtiklerini düşünmenizi istiyordu.”

“Peki ya nereye?” General, Kayıkçı'nın anlattıklarını düşünüp bir anlam çıkarmaya çalışırken yine duraksadı. “Oğlan şimdi nerede? Onu bulamadık.”

“Bilmiyorum! Muhtemelen boğulmuştur. Cesetler dibe batar, bilirsiniz. Bazen haftalarca su yüzüne çıkmazlar.”

General'in pusulası hafif hafif sallanarak tüyelerine dokundu. “Hâlâ anlamış değilim.” dedi. Kafası karışmıştı. “Çünkü karşıya geçerken onun bir tarafta ve Prens'in de diğer tarafta olması gerek. Baykuşun ve çizgili atkısı olan o sersem albatrosun da. Hepsi arkada kalıyorlar! Tabii kuşlar uçabiliyor. Ama Prens, zor durumda ve arkada kalıyor! Çok tuhaf bir plan bu!”

“Evet!” dedi Kayıkçı. “Sonra ormana onları aramaya gittiğinizde, kayıkla geri dönecek ve başka bir yöne gidip sizi kandıracaklardı. Planları buydu. Tabii sizin o kadar çabuk saldırmamanızı beklemiyorlardı. Yeterince yakında olmadığınızı sandılar, uzaktan göreceğinizi ve ormanı takip edeceğinizi düşündüler. Sonra geri gelecek ve hep birlikte doğudaki Burney Tepesi'ne ve oradan da kuzeye doğru ilerleyeceklerdi. Ama siz planlarınızı bozdunuz. Gerçi kız, baykuş ve albatrosla birlikte hâlâ şurada... Doğuya gidecekler. Yola çıkmışlardır şimdi.”

“Bilemiyorum.” dedi General. Duyduklarını ölçüp biçti ve kafasını salladı. Boynundaki pusula yine oynadı, lambanın ışığında gümüş arması parıltıyordu. Kara Büyücü pusulasının ona yardım edeceğini ve yol göstereceğini söylemişti ama bu hareketlenmeleri olumlu bir işaret miydi yoksa olumsuz mu? Pusulasının hafifçe sallanması doğru şeyi yaptığı anlamına mı

geliyordu yoksa tersini mi gösteriyordu? Onay anlamına geldiğini kabul etmeye karar verdi. "Anlattıklarının nedense pek bir faydası yok. Çok karışık. Çok zekice. Yo yo... İnanmıyorum."

"Saçmalama." dedi Urrg. "Gayet mantıklı. Her şeyi açıklıyor..."

"Sen sus!" diye bağırdı General. Kafasını çevirip Urrg'a baktı. "Bir daha karışma... Şu ana kadar her şeyi berbat ettin zaten." Gagasını tehditkâr bir şekilde ona doğru uzattı, Urrg kendini geri çekti. General tekrar Kayıkçı'ya döndü. "Pelerini çaldıysa bu üstündeki nedir?"

"Bu benim yedek pelerinim. Tamam, diğeri kadar güzel değil ama şu an elimde bu var."

"Ama ıslak!" diye bağırdı General. "Nasıl oldu bu?"

"Islak olacak tabii." diye karşılık verdi General. "Beni nehre attılar ve ben tamam diyene kadar beni suya batırdılar."

"Ne!" diye haykırdı General. "İki çocuk bir adamın üstesinden geliyor! O kadar güçlü olamazlar."

"Ama ben yaşlı bir adamım." dedi Kayıkçı sesini inceltip titreterek. "Baksana şu yaşlı ellerime." Yaşlı, kırışmış, esmer ellerini General'e göstermek için uzattı.

General yavaşça ve şüpheyle başını salladı. Sonra ağaçlardan birine tünemiş yarım düzine kadar haşin kuzguna kanadını salladı. Karanlıkta hiç de tekin görünmüyorlardı. Kara bir dalda huzursuzca kıpırdanan kara gölgeler. Aşağıya uçup sıra hâlinde General'in yanına kondular.

General, seçilmediği hâlde büyük bir hevesle seçilmiş olan altı kuzguna katılmış olan Gerr'e gagasını sallayarak, "Sen değil." dedi. Gerr, istemeyerek de olsa başka bir dala uçtu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bence...” diye söze başladı General. “Bu adam doğruyu nasıl söyleyeceğini bilmiyor.” Pusula sallandıkça sallanıyordu, sanki konuşmayı duyabiliyor ve ona haklı olduğunu söylüyordu. Urrg, General’e bakarak başını salladı.

“Seni aptal kuş.” deyiverdi. “Adam bize yardım etmeye çalışıyor, nerede olduklarını söylüyor, sense...”

“Kes sesini!” diye bağırdı General, Urrg’a ve sesi yanına konmuş olan kuzgunları ürküttü. “Seni uyarmıştım. Bırak da bunu ben halledeyim!” Bir şeyler yapmaya çok hevesli görünen ve Kayıkçı’ya kötü kötü bakan altı kuzguna döndü. “Doğruyu söylemesi için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?”

“Evet efendim!” dedi kuzgunlar hep bir ağızdan.

“Tamam, öyleyse ona cesaret verin!” Hepsi aynı anda daldan havalanıp Kayıkçı’ya doğru uçtu. Kayıkçı ilk kuzgundan korunmak için başını eğdi ve az kalsın düşüyordu. Yaşlı ve çelimsiz görünüyordu, sıradaki kuş dalarken sendeledi. Bu defa düştü ve yüzüstü yere çakılırken bağırdı.

Derken diğer kuzgunlar da aşağıya inip adamın sırtına kondular. Kocaman gagalarıyla sertçe gagalamaya başladılar.

“Aaahh!” diye bağırdı Kayıkçı. “Yaşlı bir adama merhamet edin. Durun. Lütfen durun! Size doğruyu söyleyeceğim.”

“Bırakın!” diye emretti General. Kuzgunlar derhâl dala geri uçtu. Kayıkçı güçlkle oturabildi. Kukuletası hâlâ kafasındaydı ve yüzünü gizliyordu.

“Şimdi.” dedi General otoriter bir şekilde. “Dilini çözebileceğimi düşünmüştüm, yaşlı adam. Ama bu kadar çabuk pes etmeni beklemiyordum. Konuşmaya hazır mısınız? Yoksa biraz daha mı istersin?”

“Hayır! Hazırım!” Kayıkçı çok korkmuş gibiydi. “Size doğuya, Burney Tepesi'ne gittiklerini söylememi istediler ama aslında planları batıdan ilerleyip Butterknowle'a sonra da kuzeydoğudaki Güzel Göl'e gitmekti. Tabii oğlanı öldürdünüz, bunlar yalnızca kız ve diğerleri... Şu anda yolda olmalılar.” Sustu ve derin bir nefes aldı. “İşte, anlattım size. Şimdi bırakın da gideyim.”

Şimdi pusula her zamankinden daha fazla sallanıyordu. General, Urrg'a baktı. “İşte! Ne dedim ben sana? İşte bu yüzden General olan benim, sen değil! Bundan sonra konumunu unutma!” Tekrar Kayıkçı'ya baktı. “Sana gelince... Beni kandırmaya çalışıyorsun! Bundan hiç hoşlanmadım ihtiyar. Eğer af dilerse, cezanı hafifletebilirim.”

“Lütfen affedin beni efendim.” Kayıkçı'nın sesi çaresizlik doluydu. “Lütfen, lütfen, lütfen efendim. Lütfen affedin beni.”

Yanında duran altı kuzguna seslendi. “Alın şunu ve nehre atın... Suyun derin, akıntının fazla olduğu ortalara doğru. Hayatta kalmasın.”

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Kayıkçı. “Ben yüzme bilmem!”

“Daha iyi ya işte.” dedi General. Kara pusula yine hareket ediyor ve hatta zincirin ucunda tam daire çiziyordu. General bunu kesinlikle doğru olanı yaptığına yordu. Pusula ona yaptıklarını onaylayarak yol gösteriyordu. Altı kuzgunun Kayıkçı'yı kaldırmakta zorlandığını görünce ağaçtaki diğer kuzgunlara seslendi. “Siz de yardım edin. Hadi! Çabuk! Kurtulun ondan!”

Kayıkçı'yı hafifçe havaya kaldırmak için pelerininin farklı yerlerinden tutan büyük bir kuzgun kümesi gerekti.

“İmdat!” diye bağırdı Kayıkçı. “Ne yapıyorsunuz!”

General onu nehre taşımalarını izledi sonra Urrg’a baktı.

“Emre itaatsizlikten kovuldun.” diye devam etti. “Er-keklere saldırmakla... Ve ben konuşurken sürekli sözümü kesmekle bana meydan okudun. Benden daha iyi bilirmişsin gibi. Bana karşı geldin ve görev esnasında benimle tartıştın.”

“Ama General!” Urrg öfkeliydi.

Kayıkçı nehre atılınca etrafa sular sıçradı. Diğer kuzgunlar bakmak için kafalarını çevirdi. Karanlıkta onu zor görüyorlardı ama telaşla debelenirken delice bir çırpınma sesi duydular. Sonra suya batarken bir sessizlik oldu. Diğerlerinin hepsi yukarı çıkacak mı diye baktılar ve bir süre sonra Kayıkçı görünmeyince General, “Öldü. Sizi eğlendirmedigimi söylemeyin. Evet, nerede kalmıştım... Ah, evet! Ordumu temizliyordum.” Kendisini unutmuş olmasını ümit eden Urrg’a baktı.

“Bana bunu yapamazsın!” diye bağırdı Urrg.

“Yapabilirim ve yaptım da!” dedi General sözlerini vurgulayarak. “Şimdi senin yerine...” Ağaçlara tünemiş olan büyük kuzgun topluluğuna baktı. “Searle, buraya gel.” Searle aşağıya doğru uçarken Urrg öfkeden köpürüyordu. “Daha önce iyi iş başarmıştın... Efendimize taşları bulmuştun. Evet, seni Dişiler Bölüğü’nün Komutanı tayin ediyorum. Eğer Urrg sorun... Herhangi bir sorun çıkarırsa hemen bana bildir.” Searle tüm krallığın kraliçesiymiş gibi kurumlanırken Urrg ona ters ters baktı.

“Bildirim efendim.” dedi Searle. “Teşekkür ederim efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım efendim.”

“Güzel. Eski komutandan daha iyi bir iş çıkarmalısın.” dedi ve ateş püsküren gözlerle Urrg’a baktı.

General susup biraz düşündü. Pusulada bir onay kıpırtısı bekler gibiydi ama pusula hareketsizdi. “Erkekler Bölüğü nehrin karşısına uçup batıya, kızı aramaya gidecek. Dişiler Bölüğü de nehri geçecek sonra başka bir kandırmaca olması ihtimaline karşı, doğuya uçacak. İyice araştırırsak kızı bulabiliriz. Sonra cesedi bana getirin. Tamam mı?”

Onaylama sesleri duyuldu.

“Kızın cesedi, efendimize göstereceğim başarımın kanıtı, delili olacak. Başarmak zorundayız. Ayrılmadan önce efendimizin bu düşman krallığa sızmak için özel güçlere sahip birkaç, sanırım üç ya da dört tane, kuzgundan oluşan seçilmiş bir grup gönderdiği yönünde kesin bir bilgi aldım. Bizim gidediğimiz yerlere gidebiliyorlar... Şatoya doğru. O yüzden bize karşı bir avantajları var ki... Bu çok sinir bozucu! Zaferi onların kazanmasını istemeyiz, değil mi?” Yine onaylama sesleri geldi. “Erkekler ve dişiler bölüğü, dikkaaa... aaatt!” diye bağırды. “Erkekler ve dişiler bölüğü... Havalanın!”

Hepsi nehrin karşı tarafına uçtu sonra iki gruba ayrıldılar. Ilık havada hızla uçarken karanlıkta kara varlıkları zor seçiliyordu. Doğuya giden gruba General, ona yakın uçan Gerr’le birlikte önderlik ediyordu. Başlarında yeni komutan Searle olan grupsa batıya yöneldi.

Kuzgunlar gökyüzüne havalanır havalanmaz sıırıslıklam olmuş kukuletalı Kayıkçı sudan çıktı. Nefes almakta zorlanıyordu. Kıyıya yığıldı. Biraz sonra nefes alışını normale dönünce ayağa kalktı ve ağaçların altındaki kayığına doğru yürüdü. Yosun kaplı bir kütüğe oturdu. Ilık gece havasında oturmuş kurumayı beklerken ıslak kukuletasının altından hafif bir kıkırdama duyulabiliyordu.

Gözetlendiğinden tamamen habersizdi. Yakındaki bir ağaçta kafasını yana eğmiş ve boncuk gibi tek gözünüle bakmakta olan yaşlı Crayle duruyordu. Derin bir uykuda olan Jum ona yaslanmıştı. Jum başını kanadına koyduğu için Crayle de dik durmak için bir dala dayanmıştı. Geride kaldıklarından diğer kuzgunların haberi yoktu. Son birkaç gündür yapılan tüm o yolculuk ve uçuşlardan sonra ikisi de yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi ve kendilerinden daha genç olan kuşlara yetişmek onlar için inanılmaz zor bir hâl almıştı. Kayıkçı'yla yapılan konuşma sırasında Jum uyuyakalmıştı. Diğerleri havalanırken Crayle ani bir kararla onları takip etmemeye karar vermişti. Fena hâlde dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu, özellikle de Jum'un. General'in onların yaşlı olduğunu hiç hesaba katmadığını da biliyordu. Ama aynı zamanda şüphelenmişti de. Pişkin kurnaz aklı, Kayıkçı'nın sözlerine ikna olmamıştı. Su sesi duyup da Kayıkçı'nın nehir-den çıktığını görünce kuşkulanmakta haklı olduğunu anladı.

Kayıkçı'nın kıyıya çıkıp kütüğe oturmasını tek gözünüle dikkatlice izlemişti.

"Jum!" diye seslendi fısıltıyla. Onu uyandırmak için kanadını oynattı. "Sessiz ol ve uyan."

Jum gözlerini açtı ve şöyle bir kırpıştırdı. Bir an nerede olduğunu düşündü. Sonra hatırladı ama Kayıkçı'yla yapılan konuşmanın çoğunu kaçırmıştı ve Crayle bunu biliyordu.

"Şuradan..." diye fısıldadı Crayle. "Aşağıya... Bak... Şu adamı görüyor musun... O bir kayıkçı..." Jum ağacın dalları arasından karanlığa doğru baktı. "O kayıkçı General'i kandırdı ve hepsi düşmanı nehrin karşısında aramaya gittiler." Gagasıyla gittikleri yöne işaret etti.

“Ya, hepsi mi gitti?” diye sordu Jum.

“Evet.”

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Jum. Sesi endişeliydi.

Crayle düşünceli görünüyordu. Bir süre sonra, “Bak... Sorun değil. Hiçbir şey için endişelenme. Bu bizim için büyük bir fırsat, öyle değil mi? Gözetleyeceğiz. Yani, içimde Prens ve Prenses'in yakınlarında olduğuna dair bir his var... Buralarda olmalılar. Madem adam General'i o tarafa yolladı demek ki burada bir yerlerdeler, doğru değil mi?”

Jum evet anlamında kafasını salladı.

“Onları bulmalıyız.” diye devam etti Crayle. “O zaman ordunun kahramanları oluruz.”

Bu, Jum'u neşelendirdi. Ordudaki en yaşlı kuzgunlar kendileriydi ve General'in onların işe yaramaz olduğunu düşündüğünü biliyordu. İşte fırsat ayaklarına gelmişti. Jum kıkır kıkır gülmeye başladı.

“Hiştt!” Crayle kanadını Jum'un gagasına doğru kaldırdı ve fısıldadı. “Sesimiz duyulmamalı. Dinle... Önce bir süre gözetleyeceğiz. Kayıkçı bizi onlara götürebilir, bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledebiliriz. Olmazsa onları kısa sürede buluruz, tamam mı?”

Jum başıyla onayladı.

“Tamam.” diye fısıldadı.

Biraz ileride, Periler Ormanı'nın hemen kuzeyinde Amalek, Seph ve Neville karanlıkta çıkıntılı bir kayanın altında

birbirlerine sokulmuşlardı. General'in tiz sesiyle emirlerini sıralamasını dinlemiş ve her an tüyleriyle havayı yara yara yükselen kuzgunların korkutucu hışırtısını duymayı bekleyerek sessiz ve hareketsiz durmuşlardı. Ses gelmeyince rahatladılar ve gür çalılıkların arkasında güvende saklandıklarını hissederek dinlendiler.

Bir süre sonra Seph, "Diğer yöne gitmiş olmalılar." diye fısıldadı. "Kayıkçı onlar için fazla zeki. Bir şekilde güneye uçmalarını ve bizden uzaklaşmalarını sağladı."

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Amalek.

"Bilmiyorum. Ama kılık değiştirmede usta, değil mi?"

Amalek ve Neville başarıyla onayladılar.

"Umarım..." diye başladı Neville. "Umarım kendisi iyidir."

Akıllarına Kayıkçı'yla ilgili endişeli düşünceler üşüşünce sustular. Geri dönüp yardıma ihtiyacı olup olmadığına ya da hayatta olup olmadığına bakma isteği ağır basıyordu ama arkalarından onlara söylediklerini hatırladılar. Şatoya doğru yola devam etmelerini söylemişti. İyi olmasını umut etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amalek.

"Şey... Buraya kadar başardık. Hepsini atlatık." diye fısıldadı Seph. "Kara Büyücü Bela'dan kurtulduk. Kuzgunları da atlatık ve nerede olduğumuzu bilmiyorlar. Yoksa bizi burada, ormanda ararlardı. Kayıkçı onlara ne söylediye başka yöne gittiler. Yaşlı Howard'ı da kandırdık... Ve nehri geçtik."

"Yani yolculuğumuzun geri kalanın kolay mı olacak?" diye sordu Neville.

"Evet." diye başını salladı Seph güven verici bir şekilde. "Yani, öyle olmasını ümit edelim." diye ekledi.

“Peki ya Joog?” Amalek endişeli görünüyordu. “Flop ve Miriam? Onları aramalıyız.”

“Evet, ben de senin gibi düşünüyorum ama geri döne-
meyiz, değil mi?”

“Ama...” diye başladı Amalek.

“Dinle.” diye sözünü kesti Seph. “Geri dönersek hepimiz yakalanabiliriz, o zaman krallığımıza ne olur? Buraya kadar gelmişken Büyücü Elzafan’a ulaşmalıyız. Neredeyse geldik. Elzafan’dan yardım alarak Flop, Miriam ve Joog’a daha fazla yardım edebiliriz, öyle değil mi? Yani yolculuğu tamamlamak en iyisi.”

Amalek içini çekti ama kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. “Kendimi çok yorgun hissediyorum.” dedi.

“Evet, ben de...” diyerek ona katıldı Seph.

Vücutlarının ağrıdığını hissetmeye başladıklarında, ne kadar yorgun olduklarını anladılar. Taşlar Krallığı’ndan kaçış ve ardından Yaz Krallığı’na yaptıkları yolculuk çok zorlu geçmişti.

Kısa zamanda çok şey yaşamışlardı. Artık biraz dinlenmeye, devam edebilmeleri için güç toplamaya ihtiyaçları vardı. Seph ve Amalek birlikte esnediler.

Seph, rahatlatıcı bir otoriteyle konuşarak, “Burada uyuyup dinlenelim, yarın yola devam ederiz.” dedi.

Neville kanatlarını açmadan salladı. Beyaz tüyleri kabardı ve yeniden yatıştı.

“İyi geceler.” dedi ve kafasını çevirip kanadının altına koydu.

“İyi geceler Neville.” dedi Amalek.

“İyi geceler.” diye ekledi Seph.

“Neville?” diye seslendi Amalek. Neville kafasını kandanın altından çıkarıp ona baktı. “Uyumadan önce bize bir şarkılı bilmece söyleyebilir misin, lütfen?”

“Elbette.” dedi Neville. “Bu duruma çok uygun bir tane biliyorum. Ama önce iyice yerleşin.”

İki yorgun çocuk sert topraktan saklanma yerlerinde mümkün olduğunca rahat edecek şekilde yerleşmeye çalıştı. Akıllarında hâlâ geçen birkaç günün görüntüleri ve düşünceleri vardı. Çok fazla şey olmuştu. Yolculuklarının her anı tehlikeyle dolu geçmişti. Kara Büyücü Bela’yla karşılaşmaları ve onun büyük kuzgun sürüsü kalplerinde hissizleştirici bir

koru kaynağı bırakmıştı. Yine de karşılaştıkları zorluklara karşı mücadele edecek bir güç bulmuşlardı içlerinde. Kralıklarına saldıran kötü güçle savaşmaya ve pes etmemeye kararlıydılar.

Sert zemini yumuşatmaya yardımcı olan bir sürü kuru yaprak vardı. Yaprakları elleri ve kollarıyla süpürüp yığın hâline getirdiler. Uyumak için yerleşirlerken girişten ağaçların üzerindeki yıldızlarla süslü gökyüzünü görebildiklerini fark ettiler. Bu güzel manzara huzursuz zihinlerini yatıştırmaya başladı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Neville.

“Evet.” diye yanıt verdi Amalek. Seph de başını salladı. Neville nefes aldı ve şarkıyı söylemeye başladı.

*“Herkes uyurken
Gümüş ay havada süzülürken
Gecenin efendisi yıldızların ışığını yakarken
Gökyüzünü süslemek için,*

*En derin gölgeler
Tüm patikaları ve ormandaki açıklıkları doldururken
Beni görebilirsiniz bir duvarda ya da ağaçta
Gölgelerden oluşan pelerininle.*

*Dikkatli bakmalısınız ama
Yoksa yanılırsınız
Ve yalnızca bir duvar ya da ağaç görürsünüz
Ya da bir yığın kuru yaprak.*

*Mum tehlikedir benim için!
Ve işte gizem burada:
Gece uyanığım ama bayılıyorum ışığa
Beni daima cezbeden.”*

Şarkı ninni etkisi yaptı. Amalek ve Sefh bilmecenin cevabını düşünmeyecek kadar yorgundular ve Neville üçüncü mısradayken uyuklamaya başladılar. Yapraklı saklanma yerlerinde güvendeydiler ve sabah olunca yolculuğu tamamlamak için devam etmek üzere yeterince zinde olacaklardı. Çok geçmeden üçü de uyudu.

Yakınlarda, dinleme mesafesindeki bir ağaçta ay ışığında morumsu bir parıltı görünüp hızla kayboldu. İki kara kuzgun, Crayle ve Jum bir dala tünemiş izliyor ve bekliyorlardı.

Macera devam ediyor..

The first section of the paper discusses the importance of understanding the individual differences in the workplace. It highlights how these differences can affect performance and well-being. The authors argue that a one-size-fits-all approach is not effective and that organizations should tailor their strategies to accommodate diverse employees.

The second section focuses on the role of leadership in managing diverse teams. It explores various leadership styles and their impact on team dynamics. The authors suggest that transformational leadership is particularly effective in fostering a positive and inclusive work environment. They also discuss the importance of communication and feedback in ensuring that all team members feel valued and heard.

The third section addresses the challenges of diversity in the workplace. It identifies common barriers to diversity, such as unconscious bias and organizational culture. The authors provide practical strategies for overcoming these challenges, including training and development programs. They emphasize the need for ongoing evaluation and adjustment to ensure that diversity initiatives are effective and sustainable.

The fourth section discusses the benefits of a diverse workforce. It presents evidence that diverse teams are more innovative and productive. The authors also highlight the positive impact of diversity on employee engagement and retention. They conclude that investing in diversity is not just a moral imperative but also a strategic business decision.

The final section provides a summary of the key findings and offers recommendations for future research. The authors call for more studies that explore the long-term effects of diversity initiatives and the role of organizational support. They also suggest that future research should focus on developing more effective interventions to address the challenges of diversity in the workplace.

Teşekkür

Candara'nın Hediyesi'ni yazarken beni pek çok kişi destekledi ve yüreklendirdi. Bu müthiş destek sayesinde proje devam etti ve nihayet tamamlanıp elinize ulaştı. Bu destek olmasaydı, eminim ilk yazılan A4 müsveddeler evimin bir köşesinde bir rafta durup tozlanacaktı. Bu nedenle, bana özel bir cesaret hediyesi sunacak vizyona sahip pozitif düşünceli tüm insanlara kocaman bir teşekkür borçluyum.

Öncelikle aileme. Eşim Sarah, kızım Rebecca ve oğlum Joseph üç tane mükemmel ses dağıtma platformu oldular. Kitabı okumak ve “O böyle demezdi.”, “Çok komik.”, “Bunun üzerinde biraz çalışılması gerek.” ve hatta “Burayı sil.” gibi yorumlarla fazlalıkları atmak için doğru zamanda hazırıldılar. Ayrıca yeni yazılan bölümleri dinlemeye ve düşüncelerini söylemeye de her zaman istekliydim.

Üstelik kitap uğruna seve seve kabul ettikleri maddi fedakârlıklar da oldu. Candara'nın Hediyesi'yle ilgili beğenilerini her zaman ifade ettiler ve heyecanlarını hiç kaybetmediler.

Bu hikâyenin ilk ilham kaynağı, on bir yıl kadar önce onlara bunu kısa bir uyku hikâyesi olarak anlattığım çocuklarım Rebecca ve Joseph'ti. Sürekli hikâyenin devamını getirmemi istiyorlardı ve sonunda yazmaya karar verdim. Her akşam

biraz yazıp onlara okumaya başladım. Küçük tohumlardan bir şeylerin filizlendiğini görmek çok şaşırtıcı.

Candara'nın Hediyesi basılmadan iki yıl kadar önce Taşlar Krallığı üçlemesinin tamamı Candara'nın Hediyesi'nin üçte birinden daha kısaydı. O zamanlar bir rafa kaldırılmış, tozlanıyordu. Onu raftan alıp işe yeniden koyulmam için ısrar eden bir arkadaşına, Spiros Alexopoulos'a teşekkür etmeliyim. Hatta yazıp yazmadığımı kontrol etmek için bana ara ara telefon bile etti. Bu asla dönemeyeceğim gerçek bir dönüm noktası oldu. Teşekkür ederim Spiros.

Hikâyeyi ailem dışında ilk okuyan kişiye, Spiros'un oğlu Orpheas'a da teşekkürler. O, kitabı çok beğenince ben de yayınlattım gerektiğini düşünmeye başladım.

Son uyarlamaları ve resimleri ne zaman göstersem bana yardımcı olan harika bir aile, Milne ailesi var. Hiç azalmayan ilgileri ve beni tüm kalpleriyle desteklemeleri paha biçilmezdi. Stephen, Martha ve çocukları Katie, Ben, Emily, Rose, Ellie ve Peter'a teşekkür ediyorum. Farklı aşamalarda kitabı üç kez okuyan ve her seferinde bana çok faydalı düşünce ve izlenimlerini sunan Emily'ye özellikle teşekkür ederim.

Son olarak, kitabın tashihini yapan, metinle ve diğer yayınlama konularıyla ilgili çok güzel tavsiyelerde bulunan Debbie ve Julian Newby. Kitap hakkındaki olumlu yorumları inancımı gerçek anlamda fazlasıyla artırdı.

